MAURICE LEBLANC

SFEŞNICUL CU ŞAPTE BRAŢE[1]

Traducerea Aura ZARAN

Bucureşti, 1993
Editura ULISE

[1]Titlul original: *La Comptesse de Cagliostro;* Publicat prima dată în *Le Journal* 1923-1924.

Coperta: Valentin Tănase

ISBN 973-550-002-7

CONSPIRATORII

După ce stinse felinarul, Raoul d'Andrésy îşi lăsă bicicleta într-un şanţ, în dosul unor mărăcini înalţi. În clipa aceasta, ceasul din clopotniţa bisericii din Beauville bătea ora trei.

În întunericul adânc al nopţii, el o porni pe drumul de ţară, care ducea la castelul Étigues şi ajunse astfel la zidul domeniului. Aci aşteptă puţin. Se auzea nechezat de cai. Urmă apoi un zgomot de roţi pe caldarâmul curţii, clinchenit de clopoţei, apoi canaturile porţii fură date larg în lături... şi un brek trecu. Raoul de abia avu timp să audă nişte voci bărbăteşti şi să zărească ţeava unei puşti şi trăsura se şi îndepărtase pe şosea înspre Étretat.

— Hm! E drept că vânatul pescăruşilor, noaptea, e ceva atrăgător, dar stâncile unde îi poţi căsăpi cu duiumul sunt departe... Poate că voi afla acum ce înseamnă această... vânătoare improvizată şi de ce tot vin şi se duc dumnealor.

Porni de-a lungul zidului, trecu de un colţ şi după ce ocoli pe al doilea, se opri la al patruzecilea pas. Ţinea două chei în mână.

Cu una dintre ele deschise o portiţă din zid, apoi urcă o scară cu parapetul căzut, tăiată în grosimea zidului uneia dintre aripile castelului.

Cea de-a doua cheie îi deschise o intrare secretă la nivelul primului etaj.

Îşi aprinse lampa de buzunar şi, fără prea multe precauţii, deoarece ştia că personalul locuieşte în cealaltă parte a castelului, iar Clarissa d'Étigues, unica fiică a baronului, dormea la etajul al doilea, Raoul porni pe un coridor care ducea la un vast cabinet de lucru: aici ceruse Raoul, acum câteva săptămâni, baronului mâna fiicei sale şi aici i se răspunsese cu o explozie de mânie indignată, despre care păstra o amintire neplăcută.

O oglindă îi răsfrângea figura palidă de adolescent.

El se apucă de lucru. În timpul întrevederii cu baronul, Raoul îl observase de câteva ori că-şi arunca ochii la un birou mare de mahon.

Spre acesta se îndreptă Raoul şi în câteva clipe reuşi să-i deschidă toate sertarele şi să găsească într-o crăpătură o scrisoare scrisă pe hârtie foarte subţire şi răsucită ca o ţigară. N-avea semnătură, nici adresă.

La început nu înţelese, dar apoi înlăturând câteva fraze puse acolo numai să întunece sensul şi conducându-se după anumite cuvinte mai semnificative, putu reconstitui cele ce urmează:

„Am găsit la Rouen urma duşmancei noastre şi am publicat în ziare că un ţăran de pe la Étretat a descoperit pe pământul lui un sfeşnic de aramă cu şapte braţe. Ea a expediat numaidecât unui birjar din Étretat o scrisoare s-o aştepte în gara Fécamp, la ora trei după amiază, în ziua de 12. Eu voi telegrafia birjarului că nu mai e nevoie de trăsură, iar în gara Fécamp o va aştepta cupeul dumitale, care o va aduce la noi.

Ne vom aduna cu toţii ca s-o judecăm şi s-o condamnăm fără milă.

Fiţi prudenţi. Organizaţi o vânătoare, pretext ca să fiţi cu toţii împreună. Voi sosi prin Havre, la ora patru după-amiază, cu doi dintre prietenii noştri.

Nu distruge scrisoarea, pe care mi-o vei înapoia."

Drace! Viitorul meu socru, care se arată atât de evlavios, poftim în ce fel de afaceri necurate e amestecat?

Lucrul pare foarte grav şi mi se pare că-mi va fi uşor să-l am la cheremul meu.

Raoul îşi frecă mâinile. Se hotărî să se înapoieze la hanul unde se adăpostea, să se culce şi să se întoarcă la castel la timp, ca să descopere ce complotau baronul şi prietenii lui

şi cine era „duşmanca” căreia voiau să-i facă de petrecanie.

Tânărul zări acum pe o masă o fotografie a Clarissei. O privi cu mare interes şi duioşie. Era o fată de optsprezece ani, puţin mai tânără ca el, cu buze voluptuoase, cu ochii visători, o blondă cu faţa vioaie, trandafirie şi delicată.

Un gând rău pe care nu reuşea să şi-l alunge punea stăpânire tot mai mult pe el. Clarissa era singură sus, în apartamentul ei izolat şi, de două ori până acum, folosindu-se de cheile pe care ea însăşi i le dăduse, se urcase la ea, la ora ceaiului.

De ce nu s-ar duce şi acum? Până la servitori nu putea ajunge nici un zgomot. Baronul nu era să se întoarcă decât de-abia după amiază.

Fără să mai dea ascultare unor zadarnice scrupule, el sui în grabă scara.

Şovăi puţin în faţa uşii închise. Mai venise de două ori, este adevărat, dar ziua!

Mustrările de conştiinţă însă îi dispărură repede. Bătu încetişor.

— Clarissa, eu sunt!

Văzând că nu i se răspunde, voia tocmai să se anunţe a doua oară când uşa se crăpă încet şi tânăra fată îşi făcu apariţia.

Raoul observă că era grozav de palidă şi de înspăimântată; îi fu milă şi fu cât pe aci să-şi schimbe gândul şi să plece.

— Nu mi-o lua în nume de rău, Clarissa... N-am ştiut ce fac! E de-ajuns un cuvânt al tău ca să plec!

Clarissa, însă, buimăcită, nu mai auzi vorbele lui. Ea făcu un semn nehotărât cu mâna, apoi se clătină pe picioare şi... Raoul o prinse în braţe aproape leşinată...

Se iubeau de trei luni, din ziua când se întâlniseră în Sud, unde Clarissa petrecuse câtva timp la o prietenă de şcoală. Din primul moment se simţiseră uniţi printr-o dragoste, care

pentru el era să fie lucrul cel mai delicios din lume, iar pentru ea începutul unei dulci robii din ce în ce mai devastatoare.

Întoarsă în Normandia, ea avu surpriza să zărească dimineaţa silueta fină a tânărului, ivindu-se călare sus pe zidul din faţa ferestrelor ei. Se adăpostise într-un han la câţiva kilometri, şi venea în fiece zi cu bicicleta ca să se întâlnească astfel cu ea în preajma castelului.

Orfană de mamă, Clarissa nu se simţea fericită alături de tatăl ei, un om aspru şi morocănos, de care fata se temea, făcând un act de mare curaj să-l înfrunte.

Când Raoul, care nu-i fusese nici prezentat baronului, avu îndrăzneala să-i ceară mâna fiicei sale, baronul se înfurie atât de puternic pe tânărul pretendent, fără situaţie şi fără legături în societate, încât l-ar fi lovit cu cravaşa, dacă tânărul nu i-ar fi aruncat una dintre acele priviri, cu care îmblânzitorii înfricoşează fiarele.

Întâlnirile cu tânăra fată continuară.

A doua zi dimineaţă, Clarissa, pretextând că nu se simte bine, ceru să i se aducă prânzul în odaie. În acest timp Raoul se ascundea într-o cameră învecinată. Stătură apoi toată vremea îmbrăţişaţi, uniţi prin amintirea sărutărilor şi dragostei lor, copii încă amândoi, cu tot păcatul ce-l săvârşiseră.

Totuşi Clarissa nu-şi putu înfrânge plânsul.

El încercă s-o îmbărbăteze:

— Nu fi tristă, Clarissa mea. Viaţa e aşa de frumoasă, la vârsta aceasta şi va fi şi mai frumoasă, după ce vom fi înlăturat toate barierele. Nu plânge, te rog!

Ea îşi şterse lacrimile şi încercă să zâmbească.

El rămase pe gânduri.

— Raoul dragă, la ce te mai poţi gândi acum?

— La tatăl tău, răspunse el râzând, la baronul d’Étigues şi la invitaţii lui. Cum să cred că oameni de vârsta lor şi-ar

putea pierde timpul măcelărind nişte biete păsărele nevinovate? Mai degrabă au aerul că se joacă de-a conspiratorii! Da, da, nu te uita aşa la mine, Clarissa! Marchizul de Roleville, Mathieu de la Vaupalière, contele Oscar de Bennetot, Roux d'Estiers şi ceilalţi, toţi nobilii aceştia sunt nişte veritabili conspiratori!

Ea ridică din umeri neîncrezătoare.

— Spui prostii, dragul meu!

— Nu, iubito! Nu mă gândesc decât la dragostea noastră. Toate grijile şi toată ambiţia mea n-au decât un singur scop: să te cuceresc, iubito! Gândeşte-te, dragă, ce-ar fi dacă tatăl tău ar fi arestat ca fiind conspirator, şi condamnat la moarte, iar eu l-aş scăpa! Ar mai putea să-mi refuze mâna fiicei lui?

— Dar şi aşa, tu ai un nume! Raoul d'Andrésy!

— Nici măcar asta n-am! D'Andrésy era numele mamei, pe care ea l-a reluat când a rămas văduvă, din îndemnul familiei, care fusese indignată de căsătoria ei. Tatăl meu n-a fost decât un burghez, sărac ca Iov... un simplu profesor, şi ce profesor! De gimnastică, de scrimă şi de box!

— Atunci cum te cheamă cu adevărat?

— Arsène Lupin.

— Arsène Lupin?

— Da. Nu e un nume deloc strălucit şi ar trebui să-l schimb, nu-i aşa?

Clarissa arăta de-a dreptul îngrozită. Particula care dă aerul de nobleţe numelui era prima condiţie pe care trebuia s-o îndeplinească un ginere în faţa baronului...

Ea murmură pe un ton de reproş:

— N-ar fi trebuit să-ţi renegi tatăl. Nu e nici o ruşine să fie cineva profesor.

El o sărută cu patimă, apoi începu să se mişte vesel prin casă.

— Râzi, draga mea, râzi! exclamă el. Arsène Lupin sau Raoul d'Andrésy, ce importanţă are! Lucrul principal e să

izbutesc în viaţă. Şi voi izbuti! Sunt pregătit! Muşchi de oţel şi creier numărul unu! Stai, vrei să umblu în mâini? Să te ţin în echilibru în vârful degetelor? Sau poate vrei să-ţi scot ceasul de la mână fără să bagi de seamă? Sau poate să-ţi spun pe dinafară versuri din Homer, în greceşte, sau de Milton, în englezeşte? Doamne, viaţa e magnifică! Raoul d'Andrésy sau Arsène Lupin! Cele două feţe ale unei medalii! Pe care din ele o va lumina mai mult gloria, ori soarele vieţii?

Dar deodată se opri. Îngenunche în faţa copilei şi-i vorbi cât se poate de serios:

— Iartă-mă! Venind aici, am procedat cât se poate de rău... Dar nu e vina mea... Mi-e tare greu să-mi găsesc echilibrul... Binele, răul... amândouă mă atrag. Tu trebuie să-mi vii în ajutor, Clarissa, să-mi găsesc calea şi... te rog să mă ierţi dacă o iau razna când şi când.

Ea îi luă capul cu amândouă mâinile şi exclamă, atinsă de patimă:

— N-am ce-ţi ierta, dragule. Sunt fericită. Mă vei face să sufăr mult, sunt sigură, şi primesc dinainte şi cu resemnare durerile pe care mi le vei pricinui. Ia fotografia mea. Caută să te porţi aşa încât să nu roşeşti uitându-te la ea... Cât despre mine, eu voi rămâne totdeauna ceea ce sunt astăzi: amanta şi soţia ta. Te iubesc, Raoul!

Planul lui Raoul - să-i lăsăm deocamdată la o parte numele Arsène Lupin, de vreme ce în acea epocă, nebănuind viitorul, el însuşi îl repudia - planul lui, zic, era cât se poate de simplu.

Printre arborii livezii, în stânga castelului, şi lipit de el, se afla un turn puţin înalt şi asediat de iederă. Raoul era sigur că întâlnirea baronului cu prietenii, despre care aflase, avea să se consume după-amiază la patru, în marea sală din turn, unde baronul obişnuia să-şi primească şi fermierii. Şi Raoul observase că turnul avea mai sus o crestătură - fostă fereastră probabil - ce dă înspre câmp. Ieşind din castel, se

căţără pe iederă şi pătrunse în acel loc, care, dată fiind grosimea zidului, ca un meterez, era destul de adâncă pentru a-i îngădui să pătrundă bine acolo. Astfel aşezat la cinci metri înălţime de la pământ, cu capul ascuns de frunziş, nu putea fi văzut; în schimb, el supraveghea toată sala, încăperea mare în care se aflau o masă, o bancă şi vreo douăzeci de scaune.

După vreo patruzeci de minute, intră baronul cu unul dintre prieteni. Raoul intuise bine cum şedeau lucrurile.

Baronul Godefroy d'Étigues era înzestrat cu musculatura unui luptător de bâlci şi cu o faţă în culoarea cărămizii, înconjurată de o barbă roşie. Însoţitorul lui, care îi era văr şi pe care Raoul îl cunoştea din vedere, Oscar de Bennetot, avea aceeaşi înfăţişare de boiernaş normand, dar mai bădărănoasă şi mai greoaie. În clipa aceasta amândoi păreau cuprinşi de agitaţie.

— Repede, spuse baronul. La Vaupalière, Roleville şi d'Ausppegard trebuie să pice dintr-o clipă într-alta. La patru o să vină prin livadă Beaumagnan cu prinţul d'Arcole şi de Brie. Le-am lăsat poarta deschisă... Şi după aceea... va veni şi ea... dacă avem fericirea să cadă în cursă.

— Mă-ndoiesc! murmură Bennetot.

— De ce? Şi-a comandat un cupeu; cupeul va fi acolo şi ea va urca în el. D'Ormoni o va aduce încoace. Pe drumul Quatre chemins[1], Roux d'Estiers va sări în cupeu şi, având-o de acum în puterea lui, o va lega cobză.

— Şi-ţi închipui că vei reuşi să le smulgi o condamnare?

— Beaumagnan cere asta cu stăruinţă. Îl putem refuza?

— Ah! exclamă Bennetot. Omul ăsta o să ne piardă pe toţi.

Baronul d'Étigues ridică din umeri.

— Ai pregătit totul?

— Da, ambele bărci pe plajă, sub Scara Duhovnicului. Cea mai mică e găurită în fund şi o să se scufunde la câteva

[1]Quatre-Chemins = patru drumuri.

minute după ce va fi mânată în larg. La vreo zece.

— I-ai pus şi un bolovan?

— Da, un bolovan mare, pe care-l vom lega de barcă cu o frânghie.

Tăcură amândoi.

Nici un cuvânt din cele spuse nu-i scăpase lui Raoul.

Ceilalţi trei invitaţi sosiră împreună.

Raoul îi zărise adesea venind la castel.

La ora patru sosiră încă doi oaspeţi. Unul în vârstă, cu înfăţişare de militar, strâns în redingotă şi cu un cioc à la Napoleon al III-lea. Toată lumea se sculă ca să le iasă înainte, mai ales celuilalt, pe care Raoul îl socoti numaidecât că e autorul scrisorii nesemnate; pe el îl aştepta baronul şi pe el îl pomenise cu numele de Beaumagnan. O figură autoritară, faţa rasă, suptă, ochi negri pătrunzători, plini de pasiune, având ceva sever şi de ascet în felul său ca şi în îmbrăcămintea pe care o folosea.

Stăpân pe el, cu o voce fermă el rugă pe toţi să-şi reia locurile, scuză pe contele de Brie, care nu putuse să vie, apoi prezentă pe însoţitorul lui:

— Prinţul d’Arcole... Mărturia lui ne este necesară deoarece de două ori în anul 1870 a întâlnit-o pe creatura asta infernală care ne ameninţă.

Prinţul luă loc printre invitaţi, pe când Beaumagnan îl trăgea la o parte pe Godefroy d’Étigues. Baronul îi predă un plic, în care se afla probabil scrisoarea compromiţătoare. Apoi mai avură un schimb puţin cam viu de cuvinte, pe care Beaumagnan îl întrerupse scurt cu un gest autoritar. După aceea se duse de se aşeză pe un scaun, cel mai depărtat. Dar înainte de a se aşeza, ţinu să exprime:

— Prieteni, ştiţi cât e de gravă ora prezentă pentru noi. Proiectele noastre se împiedică de câtva timp de îndrăzneala şi duşmănia neînduplecată a unei femei care, ştiind anumite lucruri, intenţionează să dezlege taina pe care noi suntem pe punctul de a o descoperi. Dacă reuşeşte

înaintea noastră, atunci zadarnice au fost străduinţele noastre. Ori ea ori noi - nu e loc pentru noi şi ea în afacerea asta.

După ce rosti aceste cuvinte se aşeză în spatele celorlalţi, parcă ar fi voit să nu fie văzut.

Şi minutele se scurgeau. Era o tăcere totală ca înaintea unei furtuni.

Atenţia tuturor era încordată, încercând să perceapă cele mai slabe zgomote din depărtare. Erau obsedaţi toţi de capturarea acelei femei. Aşteptau cu nerăbdare s-o aibă în puterea lor şi să dea ochi cu marea lor duşmancă.

Baronul d’Étiguese făcu un semn. Începuse să se audă tropotul îndepărtat al paşilor unor cai.

— E cupeul meu! Îl identifică după auz.

Da, dar duşmanca se află oare în el?

Baronul se îndreptă spre uşă. Zgomotul se apropia. Trăsura părăsise şoseaua şi apucase pe drumul dintre lanuri. Apoi, firesc, se ivi la poartă. Vizitiul făcu un semn cu biciul şi baronul exclamă:

— Victorie! Au pus mâna pe ea!

Cupeul se opri: D'Ormont, care se afla pe capră, sări jos. Roux d’Estiers deschise portiera şi ieşi din cupeu. Ajutaţi de baron, apucaseră pe femeia din trăsură, care avea mâinile şi picioarele legate, iar capul îl avea acoperit cu un văl. O transportară pe bancă ce se afla în mijlocul sălii.

— Scoateţi-i vălul şi putem să-i desfacem şi frânghiile, spuse baronul. El singur se apucase să le deznoade.

D'Ormont îi dete la o parte vălul şi-i descoperi faţa.

Toţi asistenţii scăpară o exclamaţie de uimire - şi Raoul din postul lui de sus abia şi-o putu stăpâni - căci femeia pe care o vedeau era în toată splendoarea tinereţii şi a frumuseţii - o lumină dumnezeiască întrupată.

Dar un strigăt se desluşi din murmure. Prinţul d’Arcole înaintase în primul rând şi începu să bâiguie cu faţa contractată şi ochii holbaţi:

— Ea e! O recunosc! Ah, ce lucru grozav!

— Ce e? întrebă baronul. Ce s-a întâmplat?

Şi d'Arcole pronunţă o frază fără înţeles?

— Doamna, *are aceeaşi vârstă ca acum optzeci de ani*!

Femeia şedea calmă, impasibilă, cu capul drept, cu pumnii strânşi pe genunchi.

Faţa îi era de o frumuseţe răvăşitoare, cu linii de o puritate fără seamăn şi însufleţite apoi de o expresie de netăgăduită superioritate, chiar în momentul acela de spaimă.

Era îmbrăcată simplu; sub mantaua de voiaj, pe care o lăsase să-i cadă de pe umeri, avea o rochie de lână cenuşie, care se mula pe talia minunată şi umeri.

Observa cu băgare de seamă pe cei care o înconjurau, mai de aproape, încercând să-i identifice şi pe cei care se aflau în penumbră. În cele din urmă rosti:

— Ce doriţi de la mine? Nu cunosc pe nici unul dintre dumneavoastră. De ce m-aţi adus aici?

— Pentru că eşti duşmanca noastră, îi declară Godefroy d'Étigues.

Ea dădu din cap:

— Duşmanca voastră? Trebuie să fie o neînţelegere. Sunteţi siguri că nu vă înşelaţi? Eu sunt doamna Pellegrini.

— Nu eşti doamna Pellegrini.

— Vă încredinţez...

— Nu, repetă baronul Godefroy cu voce răguşită, scos din fire.

Şi el adăugă aceste cuvinte tot atât de uluitoare ca şi cuvintele prinţului d'Arcole:

— *Pellegrini a fost unul din numele sub care se ascundea în secolul al XVIII-lea omul a cărui fiică pretinzi că eşti*.

— Şi cum susţineţi că mă numesc?

— *Josephine Balsamo, contesă de Cagliostro*.

JOSEPHINE BALSAMO, NĂSCUTĂ ÎN 1788...

Cagliostro! Extraordinarul personaj care a intrigat atât de mult Europa şi a agitat atât de profund curtea Franţei sub domnia lui Ludovic al XVI-lea! Scandalul[1] cu colierul reginei Maria Antoaneta!...

Un om bizar, enigmatic, având geniul intrigii, un om care dispunea de o adevărată forţă de dominaţie, şi asupra căruia nu s-a făcut niciodată deplină lumină...

Şarlatan? Cine ştie?! E drept oare să fie tratat drept şarlatan sau nebun acela în care renasc amintirile existenţei lui trecute, care exploatează o putere pe care noi o numim supranaturală, pe care însă vom ajunge poate în curând s-o dominăm şi s-o cunoaştem?[2]

Pe când Raoul d'Andrésy, din ascunzătoarea lui, privea sceptic, ba poate chiar râdea în sine de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, ceilalţi păreau că primesc fără şovăiala, ca realităţi indiscutabile, afirmaţiile cele mai extravagante.

Godefroy d'Estigues care, singur dintre toţi, rămăsese în picioare, se aplecă spre tânără femeie şi-i spuse:

— E adevărat că numele Cagliostro este numele dumitale, nu-i aşa?

Ea rămase pe gânduri. S-ar fi zis că stătea să caute întru apărarea ei răspunsul cel mai favorabil şi că voia, înainte să

[1]Giuseppe Balsamo, zis Alexandre conte de Cagliostro, aventurier italian, născut la Palermo (1743—1795). Medic, adept al ocultismului şi magiei. A fost amestecat în mişcările masonilor şi a avut mare succes la curtea lui Ludovic al XVI-lea. Compromis în „Afacerea colierului", a fost exilat din Franţa. Alexandre Dumas s-a ocupat de el în două romane: „*Joseph Balsamo*" (1846) şi „*Colierul reginei*" (1849).

[2]Pe la începutul secolului nostru, când a fost scris romanul „*Contesa de Cagliostro*", erau „*en vogue*" diverse teorii mistice, printre care metempsihoză, reîncarnarea sufletului în alt corp uman sau animal.

intre în luptă, să-şi dea seama de armele pe care le stăpânea duşmanul.

Ea răspunse deci, în aceeaşi notă de seninătate:

— Nimic nu mă obligă să vă răspund şi nici voi n-aveţi dreptul să mă interogaţi. Totuşi, de ce aş nega că, cu toate că în actul meu de naştere mă numesc Josephine Pellegrini, mi-a plăcut să-mi spun Josephine Balsamo, contesă de Cagliostro, aceste două nume, Cagliostro şi Pellegrini, completând personalitatea, care m-a interesat totdeauna atât de mult, a lui Joseph Balsamo.

— A cărui urmaşă imediată susţii că nu eşti, cu toate că astfel contrazici unele declaraţii pe care le-ai făcut mai demult, nu-i aşa? stărui baronul.

Ea ridică din umeri şi tăcu.

— Nu voi socoti această tăcere nici ca o mărturisire sau tăgadă, reluă Godefroy d'Étigues, întorcându-se spre prietenii lui. E nevoie să recapitulez faptele. Ele sunt rezumate cât se poate de scurt în memoriul pe care-l voi citi.

Şi începu să citească răspicat aceste câteva pagini, pe care Raoul era sigur că le scrisese de Beaumagnan.

„L-a începutul lunii martie 1870, adică patru luni înainte de războiul între Franţa şi Prusia, din mulţimea de străini care se abătuse asupra Parisului, nimeni nu atrăgea atât atenţia cum o atrăgea contesa de Cagliostro. Frumoasă şi elegantă, aruncând banii cu amândouă mâinile, aproape totdeauna singură sau însoţită de un tânăr pe care-l prezenta drept fratele ei, peste tot unde trecea, în toate saloanele care se deschiseseră înaintea ei, ea fu obiectul celei mai mari curiozităţi. În primul rând, numele ei intriga, apoi felul în adevăr impresionant pe care-l avea, de a se asemui cu faimosul Cagliostro, prin alura ei misterioasă, prin oarecare tămăduiri miraculoase, prin anume răspunsuri pe care le dădea oamenilor care o consultau asupra trecutului sau viitorului. Romanul lui Alexandre Dumas îl

adusese la modă pe Joseph Balsamo, zis şi conte de Cagliostro. Întrebuinţând aceleaşi procedee, încă şi mai îndrăzneţe, ea se lăuda că ar fi fiica lui Cagliostro, afirmând că ştie taina veşnicei frumuseţi. Ea povestea, zâmbind, de anume întâlniri sau evenimente la care fusese martoră pe vremea domniei lui Napoleon I.

Prestigiul ei era aşa de mare, încât şi porţile Tuileriilor[1] i se deschiseseră înainte şi ea apăru la curtea lui Napoleon al III-lea. Se vorbea chiar de şedinţele intime la care împărăteasa Eugenia aduna în jurul contesei pe prietenii ei cei mai apropiaţi. Un număr clandestin al ziarului umoristic *Charivari*[2] - care de altfel a fost confiscat imediat - ne povesteşte o şedinţă la care asistase şi un colaborator ocazional al lui. Reproduc acest pasaj:

«Are ceva din Gioconda*. O expresie care nu se schimbă mult, dar care nu prea poate fi definită, care este în acelaşi timp şi duioasă şi ingenuă, dar şi crudă şi perversă. Are atâta experienţă în privire şi amărăciune în invariabilul ei surâs, încât ai fi înclinat să-i dai cei optzeci de ani pe care susţine că-i are. În clipele acestea îşi scoate din buzunar o mică oglindă de aur, picură pe ea două picături dintr-o sticluţă; o şterge, apoi se priveşte cu atenţie. Şi numaidecât o vezi iarăşi înfloritoare de tinereţe şi frumuseţe adorabilă.*

Am întrebat-o ce-i cu oglinda şi ne-a răspuns:

A fost a lui Cagliostro. Pentru acei care se uită cu încredere în ea, timpul se opreşte din mers. Iată, data e gravată pe ramă, 1783, şi e urmată de patru rânduri, în care sunt enumerate cele patru mari enigme:

Enigme pe care el îşi propusese să le descifreze şi pe unele le auzise formulate chiar din gura reginei Maria

[1]Tuileries = veche reşedinţă a regilor Franţei, până sub Ludovic al XVI-lea, care se mută la Versailles. Din nou reşedinţă în timpul Revoluţiei şi Imperiului. Incendiat în 1871, a fost demolat în 1872.

[2]Charivari = tămbălău. Numele unui jurnal satiric ce apărea la Paris între 1832 şi 1892. Printre colaboratori, caricaturistul Daumier.

Antoaneta. Mi s-a povestit că el susţinea că acela care va dezlega aceste taine va fi regele regilor.

Am putea să le ştim şi noi? o întrebă cineva.

De ce nu? Să afli de ele nu înseamnă să le şi descifrezi, şi nici măcar Cagliostro nu a apucat să le limpezească. Nu vă pot deci da decât o enumerare de titluri. Iată lista lor[1]:

In robore fortuna.
Lespedea regilor Boemiei.
Averea regilor Franţei.
Sfeşnicul cu şapte braţe.

Ea vorbi apoi cu fiecare din noi şi ne spune o mulţime de lucruri care ne uimiră peste măsură.

Dar asta n-a fost nimic pe lângă cele ce au urmat. Împărăteasa, care nu i-a pus nici o întrebare cu privire la ceea ce ar fi putut-o interesa pe ea personal, o rugă totuşi să dea oarecare indicaţii asupra viitorului.

Maiestatea voastră să aibă bunăvoinţa de a aburi puţin aici, îi spuse contesa, întinzându-i oglinda.

Şi după ce examină aburul pe care răsuflarea reginei îl lăsase pe oglindă, ea murmură:

Văd lucruri extrem de frumoase... un război mare, chiar în vara asta... victorie... reîntoarcerea trupelor sub arcul de triumf... Împăratul este aclamat... Prinţul imperial...»”

— Acesta este, reluă Godefroy d’Étigues, documentul care ne-a fost comunicat. Cine e această femeie? Cine era acea aventurieră ale cărei preziceri, influenţând asupra minţii destul de şubrede a nenorocitei suverane, au ajutat să dezlănţuie catastrofa din 1870? Cineva (acelaşi număr din *Charivari* o spune) întrebând-o odată:

---

[1] Prima enigmă a fost explicată de o tânără fată în volumul „*Dorothée, dansatoarea pe sârmă*”, ca fiind comoara din scorbura stejarului. Următoarele două au fost dezlegate de Arsène Lupin în volumele „*Insula cu treizeci de sicrie*” şi „*Acul scobit*”. Cea de a patra face obiectul cărţii de faţă. (n.a.).

— Eşti fiica lui Cagliostro, fie! Dar cine ţi-e mama?

— Mamă? răspunse ea. Caută sus de tot printre contemporanele lui Cagliostro... Chiar cel mai sus... Da, aşa e... E chiar Josephine de Beauharnais, viitoarea soţie a lui Bonaparte, viitoarea împărătească...

Poliţia lui Napoleon al III-lea n-a putut rămâne indiferentă. La sfârşitul lunii iunie, înaintă un raport, stabilit de unul dintre cei mai buni agenţi ai ei. Am să vi-l citesc:

„Paşapoartele italiene ale doamnei, scria agentul, sunt făcute pe numele Josephine Pellegrini-Balsamo, contesă de Cagliostro, născută la Palermo, în 29 iulie 1788. Transportându-mă la Palermo, am reuşit să descopăr registre vechi ale parohiei Montarana, şi într-unul dintre ele, la data de 29 iulie 1788, am găsit declaraţia de naştere a Josephinei Balsamo, fiica lui Joseph Balsamo şi a Josephinei de la P... supusa regelui Franţei.

Să fie vorba de Josephine Tascher de la Pagerie, numele soţiei divorţate a vicontelui de Beauharnais, şi viitoarea soţie a generalului Bonaparte? Am căutat să desluşesc lucrurile şi, în urma unor cercetări migăloase, am aflat, din scrisorile unui locotenent din Paris, că numitul Cagliostro fusese în 1788, pe punctul de a fi arestat. Cu toate că fusese expulzat din Franţa. Cagliostro locuia sub numele de Pellegrini într-un hotel mic la Fontainebleau, unde primea la el în fiece zi o doamnă înaltă şi zveltă. Pe vremea aceea însăşi Josephine Beauharnais locuia la Fontainebleau. Ea era înaltă şi zveltă. În ajunul zilei fixate pentru arestarea lui, Cagliostro a dispărut. A doua zi, a plecat pe neaşteptate şi Josephine de Beauharnais[1]. După o lună copilul se născu la Palermo.

Coincidenţele acestea sunt impresionante. Dar ele capătă

[1]Până acum, nici unul dintre biografii Joséphinei n-au explicat de ce a fugit ea de la Fontainebleau. Numai Frederic Masson, arătând adevărul scria: „Poate vom găsi, într-o zi, o scrisoare care să afirme necesitatea plecării”. (n.a.).

şi mai mult preţ când ştim încă două fapte. După optsprezece ani, împărăteasa Josephine introduce la Malmaison[1] pe o tânără fată, pe care o trece drept fina ei, şi care câştigă dragostea împăratului într-atâta, încât Napoleon se joacă cu ea cum te joci cu un copil. Care e numele ei?

Josephine sau mai degrabă Josine.

Căderea imperiului. Ţarul Alexandru o ia pe Josine şi o trimite în Rusia. Ce titlu îşi ia? Contesa de Cagliostro.

Baronul d'Estigues se opri o clipă pentru a scoate mai în evidenţă cuvintele. Fusese ascultat cu o atenţie încordată.

Femeia însă rămase indiferentă; ochii ei frumoşi continuau să surâdă enigmatic.

Prinţul d'Arcole se ridică şi articulă grav:

— Nu cred în minuni şi totuşi ceea ce spun este afirmarea unei minuni. Dar adevărul mă obligă să declar pe onoarea mea de soldat că femeia aceasta este aceeaşi femeie pe care am salutat-o în gara Modana, acum douăzeci şi doi de ani.

— V-aţi aplecat atunci, domnule, spre mâna exilatei, completă puţin ironic Josephine Balsamo, i-aţi sărutat-o mai mult decât se cuvenea şi i-aţi spus: „Sper, doamnă, că clipele pe care am avut plăcerea să le petrec lângă dumneata se vor mai întoarce. În ceea ce mă priveşte nu le voi uita niciodată. Şi aţi repetat, subliniind cu un patos deosebit: Niciodată nu vă voi uita, doamnă, aţi înţeles, niciodată..."

Stingherit, prinţul d'Arcole se roşi în obraz:

— Am uitat, doamnă. Căci chiar dacă amintirea acestei prime întâlniri a fost plăcută, amintirea celei de a doua a şters-o.

— Şi când a fost mă rog această revedere, domnule?

— La începutul anului următor, la Versailles, unde am

[1]Malmaison = castel la vest de Paris, reşedinţa preferată a lui Napoleon I, apoi a Joséphinei, după divorţ.

întovărăşit pe plenipotenţiarii francezi, însărcinaţi să trateze pacea după dezastru. V-am zărit într-o cafenea, şezând la o masă, bând şi râzând cu grade superioare germane, din care unul era ofiţerul de ordonanţă al lui Bismarck. Atunci am înţeles rolul dumneavoastră la Tuileries şi a cui emisară eraţi!

Raoul d'Andrésy nu se putea dumiri îndeajuns. Scena i se părea că face parte dintr-un roman de ficţiune, sau mai degrabă din vreo melodramă fantastică şi enigmatică, iar conjuraţii şi ei se situaseră în afară de orice realitate, conjuraţii aceia care ascultau toate enormităţile ce se rosteau, ca şi cum ar fi fost fapte indiscutabile.

Faţă de ei, de altfel atitudinea contesei de Cagliostro părea şi mai ciudată. De ce păstra acel mutism care, la urma urmelor, însemna întrucâtva o confirmare, ba chiar o mărturisire?

— Acesta a fost trecutul, reînnodă discuţia baronul d'Étigues. Nu voi insista asupra episoadelor intermediare care-l leagă de prezent. Deşi se ţinea în umbră, Josephine de Balsamo, contesă de Cagliostro, a fost amestecată în toate evenimentele nefaste ţării noastre. N-aveţi nimic de zis, nici o observaţie de făcut asupra acestor puncte, doamnă?

— Ba da, răspunse ea.

— Atunci, vorbiţi!

Tânăra femeie începu cu aceeaşi intonaţie cam batjocoritoare:

— Aş vrea să ştiu, pentru că se pare că vreţi să mă judecaţi, instituindu-vă într-un fel de tribunal ca din evul mediu, dacă dumneavoastră înşivă puneţi vreun mare preţ pe dovezile pe care le-aţi adunat în sarcina mea? Atunci ar trebui să mă condamnaţi să fiu arsă de vie ca vrăjitoare, spioană etc., crime pe care Sfânta Inchiziţie[1] nu le ierta

[1]Inchiziţia = Un complex de tribunale ecleziastice speciale, instituite în secolul al XII-lea de papalitate, pentru a lupta împotriva ereziei. S-a

niciodată.

— Nu, răspunse Godefroy d'Étigues. Diversele aventuri n-au fost rememorate decât ca să dea despre dumneata o imagine cât mai limpede posibilă.

— Vă mulţumiţi cu puţin lucru. Şi ce legătură vedeţi între aceste diverse aventuri?

— Sunt trei feluri de legături. Mai întâi, mărturia tuturor persoanelor care v-au recunoscut şi mulţumită cărora vi se poate găsi urma, pas cu pas, până în timpurile cele mai îndepărtate. Apoi chiar mărturisirea dumneavoastră.

— Care mărturisire?

— Aţi repetat prinţului d'Arcole chiar termenii conversaţiei pe care aţi avut-o cu el în gara Modana, acum un sfert de veac.

— Foarte bine. Şi pe urmă?

— Şi pe urmă, iată aici trei portrete care vă prezintă câteşitrele, nu-i aşa?

Ea le privi şi declară:

— Da. Toate trei sunt reproduceri fidele ale mele.

— Ei bine, zise Godefroy d'Étigues, primul este o miniatură - pictată în 1816 la Moscova şi o reprezintă pe Josine, contesa de Cagliostro. Cel de al doilea, fotografia aceasta, datează din 1870. Ultimul a fost făcut de curând la Paris. Toate trei poartă iscălitura dumitale. Aceeaşi iscălitură. Aceeaşi parafă.

— Ce dovedeşte lucrul acesta?

— Dovedeşte că aceeaşi femeie...

— Că aceeaşi femeie, îl întrerupse ea, şi-a păstrat în 1802 aceeaşi faţă din 1816 şi din 1870. Deci, pe rug cu ea!

Ea avu un gest de nerăbdare.

— Dar, domnilor, să isprăvim cu comedia asta! Ce vină îmi puneţi în cârcă? De ce m-aţi adus aici?

— V-am adus aici, doamnă, ca să ne daţi socoteală de crimele pe care le-aţi săvârşit!

---

remarcat prin teroare, şi un arbitrar excesiv.

— Ce crime?

— Eram doisprezece prieteni care urmăreau acelaşi scop Nu mai suntem decât nouă. Ceilalţi au murit, asasinaţi de dumneata.

Lui Raoul d'Andrésy i se păru că o umbră se aşterne peste surâsul Giocondei. Dar numai o clipă.

Vinovată sau nu, altă femeie s-ar fi revoltat. Ea însă tăcea şi nu se putea pricepe dacă tăcea din cinism sau din nevinovăţie.

Prietenii baronului păreau stane de piatră, cu feţele încruntate şi contractate.

În mijlocul celei mai mari tăceri, Godefroy d'Étigues dădu glas actului de acuzare, sau mai degrabă celor trei acte de acuzare gravă. O făcu cu voce tăioasă, cum procedase şi până acum, fără amănunte inutile, fără să-şi moduleze vocea, cum se citeşte un proces-verbal.

— Acum optsprezece luni, Denis Saint-Hebert, cel mai tânăr dintre noi, vâna pe domeniile lui în împrejurimile oraşului Havre. Spre seară, el îşi luă puşca şi plecă - după cum se spune - să admire apusul soarelui ce se scufunda în mare, de pe vârful unei stânci. Nu se mai întoarse. A doua zi, cadavrul lui fu zărit la picioarele stâncilor izbite de valurile mării. Sinucidere? Accident ?

În iunie viitor am suferit alt doliu, în condiţii identice. Georges d'Isneauval, care se dusese dis-de-dimineaţă să vâneze pe malul mări, a căzut atât de rău pe faleza de la Dieppe încât şi-a zdrobit capul de stânci şi a rămas locului fără suflare. După două ore nişte pescari au dat de el. Murise. A lăsat o văduvă şi două fetiţe mici.

Şi de data aceasta e vorba de accident, nu-i aşa? Da, aşa să creadă văduva lui, cei doi orfani, familia... Dar noi? Este oare posibil că din întâmplare moartea să se fi abătut a doua oară asupra micului nostru grup? Doisprezece prieteni se întovărăşesc ca să descopere o mare taină. Doi dintre ei sunt loviţi. Nu trebuie mai degrabă să presupunem o

maşinaţie criminală?

Prinţul d’Arcole a fost acela care ne-a deschis ochii şi ne-a pus pe drumul cel bun. Prinţul d’Arcole ştia că noi nu eram singurii care aflasem de existenţa acestui mare secret. El ştia că în cursul unei şedinţe la împărăteasa Eugenia se vorbise de lista celor patru enigme pe care Cagliostro o lăsase urmaşilor săi şi că una dintre ele se numea - ca şi aceea care ne interesează pe noi - enigma sfeşnicului cu şapte braţe. În consecinţă, nu trebuie să căutăm pe vinovat printre aceia cărora fusese posibil să li se fi transmis enigma?

În cincisprezece zile ancheta noastră a avut succes. Într-o casă dintr-o stradă lăturalnică a Parisului, locuia o doamnă Pellegrini, care trăia foarte retrasă şi de multe ori dispărea luni întregi. De o mare frumuseţe, dar foarte decentă în ţinută, părând că doreşte să treacă neobservată, frecventa, sub numele de contesa de Cagliostro, cercuri în care vizitatorii se ocupau de farmece, ocultism, spiritism şi leturghii negre.

Ne-am procurat fotografia ei - aceasta - şi am trimis-o prinţului d’Arcole, care pe vremea aceea călătorea în Spania. El recunoscu cu surprindere pe femeia pe oare o văzuse odinioară.

Ne-am interesat de călătoriile ei. În ziua morţii lui Saint Hebert în împrejurimile oraşului Havre, ea a vizitat acest oraş. A fost în trecere prin Dieppe când Georges d’Isneauval şi-a pierdut viaţa la picioarele falezei!

Am întrebat familiile lor. Văduva lui Georges d’Isneauval mi-a împărtăşit că bărbatul ei avusese în ultimul timp o legătură cu o femeie care, credea ea, îl făcuse mult să sufere. Pe de altă parte, în hârtiile lui Saint Hebert se găsise mărturisirea redactată pe care o păstrează mama lui şi din care am aflat că prietenul nostru, având neprevederea să noteze toate cele douăsprezece nume ale noastre şi câteva indicaţii cu privire la sfeşnicul cu şapte braţe pe un carnet,

acesta îi fusese furat de o femeie.

Nu mai încăpea nici o îndoială. Stăpână pe o parte din secretele noastre şi dorind să afle şi mai mult, aceeaşi femeie pe care o iubise Saint Hebert se făcuse iubită şi de Georges d'Isneauval. Apoi, după ce a aflat tot ce a dorit, de teamă ca ei să n-o denunţe prietenilor, îi omoară pe amândoi. Femeia aceea se află acum în faţa noastră.

Godefroy d'Étigues făcu o nouă pauză. Tăcerea devenise penibilă şi apăsătoare, încât judecătorii păreau înmărmuriţi în această atmosferă dominată de groază. Singură, contesa de Cagliostro continua să aibă acelaşi aer distrat, parcă nu ei i se prezenta rechizitorul.

Întins în ascunzătoarea lui, Raoul d'Andrésy admira frumuseţea fermecătoare şi voluptuoasă a tinerei femei şi, în acelaşi timp, avea un sentiment foarte neplăcut văzând câte dovezi se adunau împotriva ei.

— Să vă mai vorbesc şi de cea de a treia crimă? întrebă baronul.

Ea răspunse cu o voce obosită:

— Dacă-ţi face plăcere. Nu înţeleg nimic din cele ce-ai spus. Mi-ai vorbit de oameni cărora nu le cunoşteam nici măcar numele. Aşa că, o crimă în plus ori în minus...

— Nu i-ai cunoscut pe Saint Herbert şi pe d'Isneauval?

Ea ridică din umeri fără să răspundă.

Godefroy d'Étigues se aplecă spre tânăra femeie spunându-i cu vocea joasă şi răspicată:

— Dar pe Beaumagnan?

Ea ridică spre baronul Godefroy nişte ochi nevinovaţi.

— Beaumagnan?

— Da, cel de al treilea dintre prietenii noştri pe care l-ai asasinat? Nu e mult de atunci... doar câteva săptămâni... A sfârşit otrăvit... Nici pe el nu l-ai cunoscut, cu siguranţă...

TRIBUNALUL INCHIZITORIAL

Ce înseamnă acuzaţia aceasta? Raoul îl privi pe Beaumagnan. El se sculase şi tiptil venise să se aşeze alături de Josephine Balsamo. Aceasta, întoarsă spre baron, nu-l observă.

Raoul înţelese de ce Beaumagnan se ascunsese până acum şi ce cursă periculoasă îi întindeau tinerei femei. Dacă cu adevărat ea voise să-l otrăvească pe Beaumagnan şi dacă îl credea chiar mort, cât de înspăimântată ar fi trebuit să fie, văzându-l viu şi gata s-o acuze! Dacă, dimpotrivă, ea nu se va înfricoşa şi dacă îi era tot atât de străin ca şi ceilalţi doi, ce dovadă palpabilă ar mai fi avut împotriva ei?!

Raoul simţea că i se strânge inima. Dorea cu atâta ardoare, şi nu înţelegea pentru ce, ca femeia să dejoace complotul, încât îşi frământa capul cum să-i dea un semn. Dar baronul d'Étigues nu-şi slăbea prada şi continuă să-şi hăituiască victima.

— Nu-ţi aduci aminte nici de crima aceasta, nu-i aşa?

Ea încruntă din sprâncene, arătând pentru a doua oară oarecare nerăbdare, şi tăcu.

— Poate că nici nu l-ai cunoscut pe Beaumagnan? întrebă iar baronul.

Ea nu răspunse. Se uită la Godefroy d'Étigues apoi îşi mută privirea asupra lui Vaupalière şi Bennetot şi, în cele din urmă îşi întoarse ochii în direcţia în care se afla Beaumagnan.

În aceeaşi clipă făcu un gest de groază. Întinse mâinile parcă ar fi voit să respingă o vedenie ce o tortura, apoi bâigui:

— Beaumagnan... Beaumagnan...

Era oare o mărturisire? Fusese învinsă în sfârşit şi avea să-şi recunoască crimele?

Beaumagnan aştepta. O bucurie plină de cruzime îl transfigurase. Zadarnică speranţă! Revenindu-şi, ea ridică încet capul.

— M-ai speriat, Beaumagnan, căci am citit în ziare vestea morţii dumitale. Dar de ce au voit să mă înşele prietenii dumnitale?

— Nu te mai preface! strigă Beaumagnan furios. Totul e minciună la dumneata! Eşti făţarnică, josnică; trădarea, viciul în persoană! Tot ceea ce e infam şi respingător în lume se ascunde sub surâsul dumitale! Ah, surâsul acesta! Ce mască de mişelie! Aş vrea să ţi-o pot smulge cu cleşti înroşiţi în foc!

Impresia pe care Raoul o avusese de la început, că asistă la o scenă din inchiziţie, se întări şi mai mult, faţă de furia acestui ins care vorbea, cu extazul unui călugăr din evul mediu.

— Linişteşte-te, Beaumagnan, îi spuse ea, cu un accent de blândeţe, care-l exasperă şi mai mult.

Cu toate acestea, el încercă să se stăpânească şi să-şi controleze reacţiile.

— După moartea lui d’Isneauval, am căutat dinadins să încep lupta cu ea. Da, îmi ziceam că vrăjitoarea îşi va continua crimele împotriva noastră... şi că voi fi mai tare decât ceilalţi... mai călit împotriva ispitei...

Ştiţi toţi hotărârea ce o nutream pe vremea aceea. Mă consacrasem bisericii şi voiam să mă fac preot. Eram deci la adăpost de slăbiciunile lumeşti; protejat de angajamentul pe care-l luasem şi încă şi mai mult prin ardoarea credinţei mele. Şi mă dusei la una din şedinţele de spiritism, unde ştiam că am s-o întâlnesc.

Am găsit-o. N-a fost nevoie ca prietenul care mă introdusese să mi-o arate.

Mărturisesc că încă de la intrare, o teamă nelămurită mă făcu să şovăiesc. O supravegheam. Ea vorbea puţin, se păstra în expectativă, mai mult ascultând şi fumând.

Potrivit instrucţiunilor date, prietenul meu se aşează lângă ea şi se amestecă în conversaţia persoanelor din grupul ei. Apoi mă strigă, mă chemă acolo. Şi văzându-i privirea emoţionată, am înţeles că-mi cunoaşte numele, de vreme ce-l citise pe notiţele furate lui Denis Saint Hebert. Beaumagnan era unul din cei doisprezece tovarăşi... unul din cei zece care mai erau în viaţă. Şi femeia aceasta, care părea că trăieşte într-un fel de vis, se trezi. După o clipă, îmi adresă câteva cuvinte. Două ceasuri îşi desfăşură toată graţia spiritului şi frumuseţii şi căpătă făgăduiala că voi veni s-o văd chiar a doua zi.

Din clipa aceasta, din clipa în care o părăsii la poarta casei ei, ar fi trebuit să fug la capătul lumii. Nu mai există în mine nici curaj, nici voinţă, nimic raţional, nimic altceva decât dorinţa nebună de a o revedea. Fireşte, îmi mascam această dorinţă sub intenţii majore; îndeplineam o datorie... trebuia să descopăr jocul duşmancei, să-i dau în vileag crimele şi s-o pedepsesc...

Pretexte, numai pretexte! În realitate, din prima clipă am fost convins de nevinovăţia ei. Zâmbetul ei nu putea fi decât dovada sufletului celui mai neprihănit.

Nici amintirea sfântă a lui Saint Hebert, nici aceea a lui d’Isneauval nu-mi luminară mintea. Nu voiam să mai văd nimic. Câteva luni am trăit astfel în întuneric, gustând plăcerile cele mai vinovate, fără să roşesc că devenisem un obiect de ruşine şi de scandal, şi că renunţam la angajamentul luat faţă de biserică şi că-mi călcam credinţa.

Păcate de neiertat din partea unui om ca mine, vă asigur prietenii mei. Şi cu toate acestea am săvârşit un păcat şi mai mare. Am trădat cauza noastră. Am călcat jurământul tăcerii, pe care l-am luat când ne-am întovărăşit la această operă comună. *Femeia aceasta ştie tot atâta din marea noastră taină, cât ştim şi noi.*

Cuvintele acestea fură primite cu un freamăt de indignare. Beaumagnan plecă întristat capul.

În mijlocul acestor oameni vulgari şi fără personalitate el se aureolă asemeni unui profet în extaz. El se devotase cauzei, aşa cum pe vremuri se devotau lui Dumnezeu cavalerii crucii, părăsindu-şi castelele, femeile, amantele, ca să pornească în cruciade, să elibereze sfântul mormânt.

Avea instinctul dominaţiei şi atitudinea omului pentru care nu există piedici. Între el şi ţintă se ridicase o femeie? Să moară această urmaşă a Evei.

O iubise şi numai o recunoaştere publică a inconsecvenţei putea să-l spele de păcat. Şi acei care îl ascultau se supuneau cu atât mai mult asprimei lui, cu cât se vedea că şi el se autoflagelează.

Umilit de mărturia fărădelegilor sale, nu mai era furios şi continuă cu o voce surdă:

— De ce am greşit? Înnebunisem. Slăbiciunile mele omeneşti mi-au întunecat mintea.

Deşteptarea a fost teribilă. Într-o zi, sunt de atunci trei săptămâni, trebuia să plec în misiune în Spania. Îmi luasem rămas bun de la ea dimineaţa. După amiază pe la orele trei, având o întâlnire în oraş, îmi părăsii apartamentul. Uitând însă să dau oarecare ordine servitorului, mă întorsei acasă pe scara de serviciu. Servitorul ieşise şi lăsase deschisă uşa bucătăriei. De departe auzii un zgomot. Înaintai încetişor. În odaia mea era cineva. Era femeia aceasta pe care o zării în oglindă. Dar ce făcea oare, aplecată asupra geamantanului meu? O observai fără să mă trădez.

Ea deschisese o cutiuţă de carton care conţinea nişte buline pe care obişnuiesc să le iau împotriva insomniei, ce mă chinuieşte în călătorii. Luase un bulin şi în locul lui puse altul, pe care-l scosese din poşeta ei.

Fui atât de îngrozit, încât nu mă gândii să mă năpustesc asupra ei. Când intrai în odaie, ea plecase şi n-o mai văzui.

Alergai la un farmacist care analiză bulinele. Unul dintre ele conţinea o otravă care m-ar fi ucis pe loc.

Astfel, aveam o dovadă absolut sigură. Fiind atât de

neprevăzător să-i spun tot ceea ce ştiam despre taina noastră, nu mai avea nevoie de mine şi voise să mă înlăture. Ce-i mai trebuia un martor inutil şi un concurent care, într-o bună zi, putea şi el să-şi ceară partea de pradă sau, descoperind adevărul, s-o atace pe duşmancă, s-o acuze şi s-o înlăture? Mai bine moartea! Moarte, ca cea a lui Saint Hebert şi a lui d'Isneauval.

Moarte stupidă, printr-un asasinat, ştergându-şi iscusit urmele.

Scrisei unuia dintre corespondenţii mei din Spania. După câteva zile, câteva ziare anunţară moartea la Madrid a unui anume Beaumagnan.

Din clipa aceea am urmărit-o pas cu pas. A plecat mai întâi la Rouen, apoi la Havre şi la Dieppe, adică locurile unde erau de făcut cercetări. Ştia de la mine că ne pregătim să vizităm o veche mânăstire lângă Dieppe. S-a dus acolo, a căutat, dar n-a găsit nimic.

Aceasta e femeia care se află în faţa voastră. Vă daţi seama de motivele care ne împiedică de a o da pe mâinile justiţiei. Scandalul dezbaterilor s-ar răsfrânge şi asupra noastră şi ne-ar face imposibilă continuarea cercetărilor, atâta de importante. E deci de datoria noastră, oricât nu ne-ar fi pe plac, s-o judecăm cu mult discernământ, fără ură, dar cu toată asprimea meritată.

Beaumagnan tăcu...

Femeia părea cu adevărat vinovată, un adevărat monstru cu chip angelic, căci săvârşise crime absolut inutile. Raoul d'Andrésy nu mai ştia ce să creadă. Simţea însă o silă imensă faţă de bărbatul care o iubea pe frumoasă femeie, iar acum răscolea, plin încă de fiori, plăcerile acelui amor nelegiuit, făptuit din impulsuri lumeşti...

Contesa de Cagliostro se sculase şi-şi privise duşmanul drept în faţă, cu acelaşi zâmbet vag dispreţuitor.

— Va să zică nu m-am înşelat, vreţi să mă urcaţi pe rug? Ce mai bărbaţi sunteţi şi voi!

— Aşa va fi, dacă vom hotărî, răspunse pripit Baumagnan. Şi nimic nu ne va împiedica să ne aducem la îndeplinire sentinţa!

— Sentinţa? Cu ce drept? exclamă ea furioasă. Există lege şi judecători. Voi nu aveţi dreptul să mă judecaţi. Dacă ar fi un singur judecător printre voi, măcar un singur om al legii, ar râde de învinuirile stupide pe care mi le aduceţi şi de dovezile voastre lipsite de vreun temei logic.

— Vorbe, vorbe! strigă Beaumagnan. Dovedeşte-ne că nu eşti vinovată... dă-mi o dovadă că ceea ce am văzut nu e adevărat.

— La ce bun să mă apăr? Hotărârea voastră este ca şi luată demult.

— E luată pentru că eşti vinovată.

— Vinovată că urmăresc acelaşi scop ca şi voi, da, e adevărat, o mărturisesc. Asta e şi motivul pentru care ai săvârşit infamia de a veni să mă spionezi şi să joci odioasa comedie a dragostei. Că te-ai prins în cursă cu atât mai rău pentru dumneata! Că mi-ai făcut confidenţe cu privire la enigma a cărei existenţă o cunoşteam din documentul lui Cagliostro... cu atât mai rău pentru dumneata! Acum lucrul nu-mi mai iese din minte şi am jurat să-mi ating scopul, orice s-ar întâmpla, chiar în pofida intenţiilor voastre. Asta e singura mea crimă de care mă fac vinovată în ochii voştri.

— Crima dumitale e că ai omorât! strigă Beaumagnan, cuprins iar de furie.

— N-am omorât, răspunse ea cu nepăsare.

— L-ai împins pe Saint Hebert în prăpastie şi ai zdrobit capul lui d’Isneauval.

— Saint Hebert? D’Isneauval ? Habar n-am cine sunt. Le-am auzit numele rostite pentru prima oară astăzi.

— Dar eu? Dar eu? strigă el indignat. Nici pe mine nu m-ai cunoscut? N-ai voit să mă otrăveşti?

— Nu.

Scos din sărite, Beaumagnan îşi pierdu până într-atât

cumpătul încât începu s-o tutuiască. Mai rău. Îi venea s-o lovească.

— Dar te-am văzut eu, tu ai fost, Josephine Balsamo!

Ea ridică din umeri:

— N-am fost eu!

Îndrăzneala ei păru că-l face să se înăbuşe. Dar ea îi puse liniştită mâna pe umeri vorbindu-i blajin:

— Ura te face să-ţi pierzi capul, Beaumagnan. Sufletul dumitale fanatic se revoltă împotriva păcatului dragostei. Cu toate acestea, îmi vei îngădui, nu-i aşa, să mă apăr?

— E dreptul dumitale. Dar grăbeşte-te!

— Numai câteva cuvinte. Cer prietenilor dumitale miniatura contesei de Cagliostro la Moscova în 1816... (Beaumagnan se supuse şi luă miniatura din mâinile baronului) Bine... Examineaz-o cu atenţie. E portretul meu, nu-i aşa?

— Unde vrei să ajungi?

— Răspunde, e portretul meu?

— Da, răspunse el hotărât.

— Vrei să susţii că trăiam pe vremea aceea? Sunt optzeci de ani de atunci şi să fi avut şi eu douăzeci şi cinci, treizeci? Gândeşte-te bine, înainte de a răspunde. Ei, te codeşti, nu-i aşa? Ţi se pare cu neputinţă!

Desfă acum capacul ramei şi vei vedea pe dosul porţelanului alt portret, al unei femei surâzătoare, cu capul înfăşurat într-un văl foarte subţire, care-i cade până la sprâncene, şi prin care se străvede părul împărţit cu o cărare la mijloc. Sunt tot eu, nu-i aşa?

Pe când Beaumagnan se conforma cererii ei, îşi puse şi ea pe cap un văl străveziu acoperindu-şi fruntea până la sprâncene şi lăsase genele în jos, într-o expresie fermecătoare. Beaumagnan murmură, în timp ce compară portretul cu faţa ei:

— Dumneata eşti... dumneata...

— Nici o îndoială, nu-i aşa?

— Nici una. Dumneata eşti.

— Ei bine, citeşte data din dreapta portretului.

Beaumagnan silabisi:

— Făcut la Milano, în 1498.

Ea repetă:

— În 1498. Sunt patru sute de ani de atunci!

Râse cu poftă, un clinchet cald, ademenitor.

— Nu face o mutră aşa de uluită, zise ea. Mai întâi, cunoşteam existenţa acestui portret, şi-l căutam de mult. Fii sigur că nu-i nici o minune. Nu voi încerca să te conving că am servit de model pictorului şi că am patru sute de ani. Nu, portretul reprezintă pur şi simplu figura Sfintei Fecioare şi este o copie a unui fragment din „Sfânta Familie” a lui Bernardino Luini[1], pictor milanez, discipol al lui Leonardo da Vinci.

Apoi serioasă, şi fără să-i lase răgaz pseudo-procurorului să răsufle, continuă vehementă:

— Înţelegi acum ce urmăresc, Beaumagnan? Între Fecioara lui Luini, tânăra de la Moscova şi mine există un liant miraculos şi absolut cert: o asemănare absolută. Trei chipuri într-unul singur. Trei chipuri care nu sunt ale unor trei femei distincte, ci ale *unei singure femei.* Atunci de ce nu vrei să admiţi că acelaşi fenomen, foarte natural la urma urmei, un fenomen genetic, să se repete în alte împrejurări, şi că femeia pe care ai văzut-o în odaia dumitale să nu fi fost eu, ci o altă femeie care să-mi semene până la confuzie, astfel ca să te înşele? Alta, care să fi cunoscut şi să fi omorât pe prietenii voştri Saint Hebert şi d’Isneauval şi pe nu mai ştiu care?

— Te-am văzut... te-am văzut! urlă Beaumagnan palid şi tremurând de indignare. Te-am văzut cu ochii mei! Nu sunt orb.

— Ochii dumitale văd şi portretul de-acum douăzeci şi

[1]Bernardino Luini, pictor italian, elev al lui Leonardo da Vinci (1480—1532).

cinci de ani şi miniatura de-acum optzeci de ani şi portretul de-acum patru sute de ani. Sunt eu acele femei?

Beaumagnan privea faţa ei tânără, frumuseţea ei fragedă, dinţii strălucitori, obrajii rumeni şi catifelaţi, ca de piersică. Pierzându-şi aproape minţile, îşi ieşi din fire:

— Ah, vrăjitoare, sunt clipe când sunt gata să cred şi absurditatea asta! Omul nu poate fi sigur de tine! Uite, femeia din miniatură are pe umărul gol o aluniţă neagră. Semnul acesta îl ai şi tu pe umăr.... L-am văzut... Îl ştiu... Arată-l şi celorlalţi, ca să se convingă şi ei!

Era livid şi fruntea îi era presărată de broboane de sudoare. Întinse mâna spre bluza ei. Dar ea i-o îndepărtă ofuscată, spunând mândră:

— Ajunge, Beaumagnan, nu mai ştii ce faci, ţi-ai pierdut controlul asupra dumitale. Eşti un bărbat jalnic. Te-ai târât atâtea luni la picioarele mele, m-ai implorat şi m-ai ameninţat, fără ca vreodată buzele dumitale să-mi atingă măcar mâinile. Aceasta e taina învinuirilor aduse şi a urii dumitale!

Ură şi trufie îngenuncheate.

Neputându-mă îndupleca, ai voit să mă distrugi; de aceea m-ai descris prietenilor dumitale drept o criminală abominabilă, o spioană şi o vrăjitoare. Haida-de! Cu ce drept invoci mărturia ochilor dumitale? Ochii dumitale? Dar erau obsedaţi până la maladie de imaginea mea şi, privind cealaltă femeie, n-ai văzut chipul ei, ci tot pe al meu, pe care nu mai puteai să ţi-l scoţi din minte. Da, Beaumagnan, repet: cealaltă femeie... Există altă femeie, care a moştenit oarecare documente de la Cagliostro şi care se împodobeşte, şi ea, cu numele pe care le-a întrebuinţat el. Marchiza de Belmont, contesa de Fenix... ducesă de mai ştiu eu care... Caut-o, Beaumagnan şi lasă-mă în pace! Haide, haide, toate astea nu-s decât o comedie copilărească şi am avut dreptate că am rămas impasibilă în mijlocul vostru, căci în primul rând sunt nevinovată şi pe

urmă n-aveam ce risca. Cu toate aerele voastre de aspri judecători şi inchizitori, nu veţi îndrăzni să mă condamnaţi la moarte. Şi mai trebuie să ştiţi că nu există închisoare din care să nu pot ieşi, tot aşa de uşor cum puteţi voi ieşi din această sală. Şi acum, dacă vreţi, judecaţi-mă şi mă condamnaţi. Cât mă priveşte, nu voi mai rosti nici o vorbă! Voi tace ca o stană de piatră.

Ea se aşeză iar scoţându-şi vălul de pe obraz. Rolul ei părea terminat.

Ce să-i răspundă? Beaumagnan tăcea.

Duelul se sfârşise cu înfrângerea lui şi nici nu încerca să se prefacă. De altfel, nici prietenii lui nu mai aveau feţele atât de mohorâte, ale unor oameni hotărâţi să osândească la moarte. În sufletul lor intrase incertitudinea. Raoul d'Andrésy îşi dădea seama de lucrul acesta şi ar fi mijit în el oarecare speranţă, dacă nu şi-ar fi adus aminte de pregătirile făcute de Godefroy d'Étigues şi de Bennetot.

Beaumagnan şi baronul d'Étigues schimbară în şoaptă câteva cuvinte, apoi primul luă din nou cuvântul ca un om care socoteşte că discuţia este încheiată.

— Aveţi în faţa voastră toate piesele procesului, prieteni. Acuzarea şi apărarea şi-au spus ultimul cuvânt. Aţi văzut ce dovezi infailibile de vinovăţie am adus eu şi cu baronul d'Étigues, cu ce viclenie şi perfidie a căutat ea să se apere, motivând o asemănare iraţională şi dând astfel încă o dovadă de escamotare a vinovăţiei ei.

Trebuie deci să ne apărăm. Iată măsurile pe care le vom lua, dacă, bineînţeles, le veţi aproba. În noaptea asta, de coasta noastră se va apropia un vapor englez. O vom duce cu o barcă până la vapor, care o va transporta la Londra unde o vom închide într-o casă de nebuni, până ce ne vom duce opera la bun sfârşit. Nu cred că cineva se va împotrivi acestei hotărâri, care e umană şi generoasă, salvându-ne în acelaşi timp cauza, punându-ne la adăpost de alte primejdii care ne-ar putea pândi.

Raoul înţelese numaidecât intenţiile lui Beaumagnan şi se gândi:

— Va să zică au s-o omoare. Nu există nici un vapor englez. Există numai două bărci din care una a fost găurită şi care se va scufunda cu ea în largul mării. Contesa de Cagliostro va dispărea, fără ca cineva să ştie vreodată ce i s-a întâmplat.

Mişelia planului şi felul cum voiau să-l mascheze îl îngroziră. Prietenii lui Beaumagnan, cum ar fi putut respinge planul când nu li se cerea o sentinţă de moarte?

Într-adevăr, nimeni nu protestă. Fără să o facă verbal o condamnaseră la moarte.

Se sculară cu toţii să plece fericiţi că scăpaseră numai cu atât. De altfel, unii trebuiau să ia trenul chiar în seara aceea din staţia apropiată. După o clipă ieşiră cu toţii, afară de Beaumagnan şi de cei doi veri.

Beaumagnan rămase în prag, cu ochii la femeia care trebuia să moară. Livid, cu sprâncenele încruntate, cu braţele încrucişate, avea, ca şi până acum, atitudinea-i obişnuită, teatrală a unui personaj romantic. Oare va şovăi în ultima clipă?

În orice caz, nu şezu mult pe gânduri. Îl bătu pe umăr pe Godefroy d’Étigues, apoi plecă, după ce dădu câteva ordine:

— Păziţi-o bine! şi nu faceţi vreo prostie, altfel...

În timpul acesta, contesa de Cagliostro nu schiţă nici un gest, faţa-i păstra aceeaşi expresie gânditoare şi liniştită, care nu se potrivea deloc cu situaţia.

Desigur, se gândea Raoul, că nu bănuieşte capcana ce i se întinde. Se gândeşte că o să fie închisă într-o casă de nebuni şi gândul acesta n-o înspăimântă.

Trecu o oră. Umbrele serii începură să agreseze ungherele. Tânăra femeie se uită de două ori la ceasul ce-l purta la corsaj.

Apoi încercă să lege câteva cuvinte cu Bennetot şi

imediat faţa ei căpătă o expresie seducătoare şi vocea o dulce moliciune care te emoţiona.

Bennetot mormăi ceva, voit morocănos şi nu se ambală.

Mai trecu o jumătate de oră...

Raoul îşi frământa mintea cum să-i vie în ajutor. Dacă ar fi avut un revolver l-ar fi omorât pe Bennetot. Se gândi să sară în sală, dar crăpătura nu era destul de largă ca să poată trece prin ea.

De altfel, Bennetot, care era înarmat, îşi pusese revolverul pe masă, ameninţând-o ritos:

— O singură mişcare şi martor mi-e Dumnezeu că te trec în imperiul umbrelor!

Şi părea un om care-şi ţine cuvântul. Femeia nu se clintea. Cu gâtlejul strâns de emoţie, Raoul o contemplă fără să obosească.

Pe la şapte, Godefroy d'Étigues se întoarse. Aprinse o lampă şi-i spuse pripit lui Oscar Bennetot:

— Să începem pregătirile. Adu targa din magazie. Pe urmă ai să te duci să mănânci.

Când rămase singur cu femeia, baronul păru că se codeşte. Raoul văzu că are privirea rătăcită şi că voia să vorbească. În cele din urmă se hotărî:

— Roagă-te lui Dumnezeu, doamnă! spuse el de-a dreptul.

Ea repetă, ca şi cum nu înţelegea ce auzise:

— Să mă rog lui Dumnezeu? De ce?

El răspunse cu vocea înceată:

— Fă cum crezi. Trebuia însă să te previu... Trebuie să te împaci cu Dumnezeu.

— Să mă previi? întrebă ea tot mai înspăimântată. Să mă împac...

— Sunt clipe, murmură el, când trebuie să te rogi lui Dumnezeu, căci nu poţi şti ce se întâmpla... poate să mori...

Ea fu cuprinsă de panică. Pricepea acum ce o aştepta. Braţele i se agitară ca la o convulsie provocată de friguri.

— Să mor?... Să mor?... Dar nu era vorba de moarte! Beaumagnan n-a vorbit de moarte... a pomenit de-o casă de nebuni...

El nu răspunse. Femeia intrată în panică începu să strige. Părea sincer îngrozită:

— M-a înşelat mizerabilul! Nu e adevărat că mă va închide într-o casă de nebuni... vor să mă arunce în apă... să mă înece... În puterea nopţii... Ah, dar nu e cu putinţă... nu vreau să mor... nu vreau să mor!

Godefroy aduse o pătură mare. Furios de strigătele ei, îi aruncă pătura cu brutalitate pe cap, înfăşurând-o în ea, ca să-i astupe gura şi s-o împiedice de a mai striga.

Bennetot se întoarse. Amândoi o întinseră pe targă şi o legară zdravăn şi de belciugul mare de fier de care trebuiau mai târziu să lege şi lestul de piatră.

ATENTATUL

Întunericul se lăsase adânc. Cei doi veri se aşezară să aştepte momentul acţiunii. Lampa le lumina feţele sinistre pe care gândul crimei le făcea şi mai crude.

— Ar fi trebuit să aduci o sticlă cu rom, mormăi Oscar de Bennetot. Sunt clipe când e mai bine să uiţi ce ai de făcut.

— Dimpotrivă, dragul meu, în clipa aceasta trebuie să fii cu mintea întreagă, ca să faci totul curat, să nu presari urme.

— Foarte plăcută treabă.

— Trebuia să i te opui lui Beaumagnan, să refuzi să dai ajutor.

— Nu-i posibil.

— Atunci supune-te!

Timpul trecea încet. Dinspre castel nu venea nici un zgomot şi nici din câmpia adormită. Bennetot se apropie de captivă, ascultă o clipă, apoi întorcându-se, reflectă:

— Nici măcar nu geme! Vitează femeie!

Şi adăugă cu o voce în care se observa o oarecare teamă:

— Crezi tot ce se spune despre ea?

— Las-o mai bine încurcată. Să nu mai vorbim. E de ajuns că suntem amestecaţi în afacerea asta împuţită. Ah. Îţi jur pe sfântul Dumnezeu că, dacă aş fi putut refuza... dar vezi, că...

Godefroy nu avea chef de flecăreală şi nu întinse vorba asupra unui capitol care părea că-i cât se poate de neplăcut. Dar Bennetot avea mâncărici la limbă:

— Crede-mă, dragă, că tare mi-ar veni să las lucrurile baltă. Cu atât mai mult cu cât mi-e teamă că o să fim traşi pe sfoară. Beaumagnan pare să ştie mai mult decât noi, care suntem nişte marionete în mâinile lui. Într-o bună zi, când nu va mai avea nevoie de noi, o să ne întoarcă spatele

şi o să ne sufle întreaga afacere.

— Asta, niciodată!

— Totuşi... obiectă Bennetot.

Godefroy îi astupă gura cu mâna şi-i şopti:

— Taci odată că ne aude ce discutăm!

— Ce ne pasă, de vreme ce în curând o să treacă „dincolo”.

Nu mai întrerupseră tăcerea multă vreme. Din când în când ceasornicul bisericii măsura orele, iar ei numărau bătăile cu înfrigurare.

Când ajunseră să numere zece, Godefroy d’Étigues lovi furios cu pumnul în masă:

— Fir-ar a dracului de treabă, trebuie s-o pornim!

În clipa aceasta sosiră şi d’Ormont, Roux d’Estiers şi Roleville, care nu plecaseră cu trenul.

— Hai acum să pornim!

D’Ormont şi Roleville apucară targa. Străbătură livada, având deasupra un cer negru, fără stele; oamenii mergeau încet, împiedicându-se în întuneric de fiece piatră, sfâşiindu-şi pantalonii în mărăcini.

Cu chiu, cu vai, ajunseră la locul de unde pornea în jos scara săpată în stâncă, drumul cel mai scurt până la malul mării.

— O să vă vie greu de tot să coborâţi cu targa. Am putea să vă ajutăm.

— Nu, declară baronul. E mai prudent să ne despărţim.

Ceilalţi ascultară şi se îndepărtară. Cei doi veri începură scoborâşul greu.

Dură mult timp. În cele din urmă ajunseră pe plajă, unde putură să răsufle în voie, să-şi regleze respiraţiile. La oarecare distanţă se vedeau cele două bărci ancorate la ţărm.

Marea era liniştită, fără valuri, părea asemeni unui lac. Bennetot îi arătă gaura care o făcuse în barca cea mică şi care, deocamdată, era astupată cu un cep dintr-o bucată de

lemn. Ridicară targa şi o puseră în barcă, deasupra celor trei bănci ale bărcii. Legară apoi o piatră mare de belciug.

— Haide acum, să dezlegăm barca, spuse Godefroy. Dar Beaumagnan ne-a spus că mai întâi să scoatem femeii legăturile şi s-o întrebăm dacă mai are vreo ultimă dorinţă. Vrei să faci tu asta?

Bennetot bâigui:

— Să pun mâna pe ea? Să dau ochii cu ea? Doamne fereşte. Fă-o tu!

— Nici eu n-am inimă s-o fac.

— Cu toate astea e vinovată, a omorât...

— Da... da... e probabil aşa, cel puţin... Dar are o înfăţişare atât de nevinovată...

— Da, răspunse Bennetot... şi e aşa de frumoasă... parcă e Sfânta Fecioară dintr-o icoană...

În aceeaşi clipă se lăsară amândoi în genunchi şi începură să se roage cu glas tare, pentru aceea care urma să moară şi pentru care cereau mila Sfintei Maria. Asta le mai linişti cugetul.

Apoi, amândoi, cu sforţări comune, împinseră barca cea mică, apoi şi pe cea mare, în care săriră. Godefroy puse mâna pe vâsle, pe când Bennetot cu ajutorul unei frânghii groase remorcă barca în care se afla osândita.

Astfel porniră în larg. Merseră vreo douăzeci de minute, după care se opriră.

— Nu mai pot, murmură baronul vlăguit. Nu mai sunt în stare să vâslesc. Mai pune şi tu mâna!

— N-am să pot, mărturisi Bennetot.

Godefroy mai făcu o încercare, apoi renunţă şi zise:

— La urma urmelor, la ce bun? E destul de departe, nu socoţi şi tu?

Celălalt dădu din cap.

— Cu atât mai mult, răspunse el, cu cât a început să bată vântul, care va împinge barca şi mai departe în larg.

— Haide, scoate dopul ăla.

— Mai bine ai face-o tu! protestă Bennetot, căruia i se strângea inima la gândul că o lasă pe femeie pradă morţii.

Bennetot trase de frânghie. Barca cea mică se alătură de a lor. Era de ajuns acum să se aplece şi să întindă mâna.

— Mi-e frică, Godefroy! Mi-e frică de judecata de apoi! Nu e bine ce facem!

Godefroy sări atunci la el, îl dădu la o parte, se aplecă şi smulse cepul. Se auzi gâlgâitul apei care pătrundea în barcă. Zgomotul acesta uşor îl îngrozi într-atât, încât fu cât pe-aci să puie dopul la loc. Era însă prea târziu. Bennetot pusese mâna pe vâsle şi, regăsindu-şi toată energia, îngrozit şi el de gâlgâitul apei, înfipse lopata în unde cu atât putere, încât într-o clipă fură la câţiva metri[1] de barcă.

Cadavrul rămase singur - căci cum altfel i s-ar fi putut spune fiinţei imobilizate şi menită morţii, din barca găurită? Apa avea să umple repede vasul şi să-l scufunde.

Îngrozit Godefroy înşfăcă şi el o vâslă şi, fără să-i pese că ar putea fi auziţi, cei doi complici începură să lopăteze din toate puterile, ca să se depărteze cât mai repede de locul crimei. Le era teamă ca femeia să nu înceapă să ţipe, căci n-ar mai fi putut îndura să fie martori la chinurile morţii ei.

Barca cea mică se legăna uşor pe undă. Cerul, acoperit cu nori groşi, parcă apăsa şi el barca, grăbind s-o scufunde. D'Étigues şi Bennetot trebuiau să fie pe la mijlocul drumului de întoarcere. Nu se mai auzea nici un zgomot.

În clipa aceasta, bărcuţa începu să se încline într-o rână, iar femeia cu toată sfârşeala în care agoniza, simţi totuşi că i se apropie sfârşitul. Nu făcu însă nici o mişcare, n-avu nici o revoltă. Acceptarea morţii îi provocase o stare de spirit ciudată. Avea senzaţia că trecuse în nefiinţă, că era deja moartă.

Cu toate acestea, ea se minuna că nu simte răceala apei, căci carnea ei de femeie alintată se temea mai mult decât

[1]În original: „*brasses*" = distanţa dintre braţele întinse, măsoară 1,62 m.

orice de fiorul frigului şi al umezelii. Nu, barca nu se scufunda.

Părea mai degrabă că se zguduie, parcă cineva ar fi voit să urce în ea.

Cine? Baronul ? Complicele lui?

Îşi dădu îndată seama că nu era nici unul din ei, căci o voce pe care n-o cunoştea îi şopti:

— N-avea frică, un prieten îţi vine în ajutor...

Prietenul acesta se aplecă asupra ei şi fără să ştie dacă îl aude sau nu, continuă:

— Nu mă cunoşti căci nu m-ai văzut niciodată... Mă numesc Raoul... Raoul d'Andrésy. N-ai nici o grijă... Am astupat gaura şi nu mai e nici o primejdie. Bine că am sosit la timp. O să aruncăm şi bolovanul ăsta care împovărează barca.

Cu ajutorul unui cuţit tăie frânghia cu care era legată femeia şi reuşi să arunce din barcă piatra. În sfârşit, înlăturând învelitoarea în care o înfăşuraseră, găsi câteva cuvinte nimerite:

— Ce mulţumit sunt! Lucrurile au mers şi mai lesne decât nădăjduiam şi acum iată-te scăpată! Apa n-a avut vreme să se ridice până la dumneata, nu-i aşa? Ce noroc! Te doare ceva?

Ea şopti cu voce anemică, întretăiată:

— Da, glezna... frânghia mi-a intrat adânc în carne... Ce monştri, indivizii ăştia.

— O să treacă! Principalul e acum să acostăm undeva. Călăii dumitale trebuie să fi ajuns, şi acum urcă scara. N-avem de ce să ne temem.

Făcu repede pregătirile necesare; scoase o vâslă pe care o ascunsese mai dinainte în fundul bărcii şi începu să vâslească, pe când îşi continua explicaţiile pe acelaşi ton vesel, parcă nu se întâmplase nimic.

— I-am spionat şi am auzit tot ce pregăteau. Le-am luat-o înainte şi am venit la mal. Când au pornit-o înspre larg, am

pornit-o şi eu încet, că nu degeaba, sunt un înotător iscusit.

— Mă doare! şopti iar femeia. Nu mai am nici o putere...

— Ştii ce? îi răspunse el. Ai face bine să leşini. Nimic nu te odihneşte mai bine decât să-ţi pierzi pentru câtva timp cunoştinţa.

Probabil că, sfârşită de emoţii, ea îi urmase sfatul. Se mai auziră câteva gemete uşoare, apoi răsuflarea ei deveni liniştită şi regulată.

Raoul îi acoperi obrazul şi o porni spre mal, rezumându-şi intenţiile.

— E mai bine aşa! Pot să lucrez mai în voie fără să dau cuiva socoteală de ceea ce săvârşesc.

Când fundul bărcii scrâşni pe pietrişul plajei, el sări din barcă, o ridică pe femeie ca pe un fulg şi o puse pe prundiş, la picioarele stâncilor.

În mare grabă, Raoul d'Andrésy o porni iar în larg cu barca, după ce o umplu de pietre, îi scoase apoi dopul şi o lăsă în voia ei, sigur că nu va trece mult şi se va scufunda. Întors pe mal, îşi luă hainele pe care le ascunsese într-o scobitură a stâncilor, îşi scoase pantalonii de baie şi se îmbracă.

— Haide, zise el, apropiindu-se de tânăra femeie, trebuie să urcăm sus şi nu e lucru tocmai uşor.

Ea se trezea însă treptat din leşin. Raoul aprinse un mic felinar şi, la lumina lui, văzu că tânăra deschisese ochii. Cu ajutorul lui Raoul, ea încercă să se ridice, dar scăpă un ţipăt de durere şi recăzu pe prundiş. El îi scoase pantoful şi văzu că ciorapul îi era plin de sânge. Rana nu era periculoasă, dar o făcea să sufere. Raoul îi legă deocamdată glezna cu batista lui, apoi se decise să pornească imediat.

O ridică deci pe braţe şi începu să urce scara. Trei sute cincizeci de trepte! De patru ori trebui să se oprească, scăldat în sudoare, cu senzaţia că nu va mai putea să continue, inima bătându-i nebuneşte în piept.

Ajuns în cele din urmă sus, nu se odihni deloc. Se grăbea

s-o ducă pe tânăra femeie la adăpost şi dintr-o răsuflare, traversă câmpul, îndreptându-se spre un hambar părăsit, pe care pusese ochii din vreme. În vederea evenimentelor, pregătise două sticle cu apă, una cu coniac şi ceva merinde.

Rezemă o scară de podina podului, urcă dulcea-i povară sus, apoi împinse scara ca să cadă şi închise uşa pe dinăuntru.

— Douăsprezece ceasuri de siguranţă şi de somn. Nimeni n-o să ne deranjeze. Mâine la prânz am să găsesc o trăsură şi am să te duc unde ai să vrei.

La lumina lămpii pe care o agăţase de o grindă, întinse femeia pe o grămadă de fân. Îi dădu să bea, îi spălă rana şi i-o pansă. Departe de duşmani, de pericolele prin care trecuse, sub afectuoasa lui protecţie, Josephine Balsamo se învioră, recăpătându-şi încrederea. Ea închise apoi ochii şi aţipi.

În hambar era cald şi, pe jumătate adormită, tânăra femeie îşi desfăcuse bluza la gât. Raoul privea acum linia armonioasă a gâtului şi umerilor ei albi ca tăiaţi într-o marmură.

Îşi aduse aminte de aluniţa despre care vorbise Beaumagnan. Dădu bluza uşor la o parte. Pe umărul drept al Josephinei apăru o aluniţă neagră, ca acelea pe care femeile Imperiului şi le făceau dinadins, pentru a scoate şi mai mult în relief fineţea şi albeaţa pielei.

În clipa aceasta ea suspină şi ochii i se întredeschiseră. Văzîndu-l pe Raoul îngenuncheat lângă ea, se înroşi, zâmbind jenată. Şi cu zâmbetul acesta rămas pe buze, pleoapele i se coborâră grele de somn.

Cuprins de admiraţie şi de patimă. Raoul rămase, în extaz, lângă ea, şoptind fraze necontrolate, într-o efuziune dictată de vârsta lui, împreunându-şi mâinile ca în faţa unui idol, căruia i-ar fi adresat cel mai aprins şi mai nebunesc imn de adoraţie.

— Ce frumoasă eşti!... Nu credeam că poate exista pe pământ atâta frumuseţe. Nu mai zâmbi! Înţeleg pe aceia care doresc să te facă să plângi. Zâmbetul dumitale poate scoate pe oricine din minţi... Parcă ai vrea să-l faci să dispară, ca nimeni să nu-l poată vedea. Ah! te implor, nu-mi mai zâmbi decât mie! Doamne, ce frumoasă eşti! Îmi vine să plâng de disperare!

Îi şopti cuvintele acestea de aproape, cu gura lângă gura ei. În zâmbetul Josephinei Balsamo era atâta nevinovăţie că Raoul fu pătruns de respect, iar patima lui se irosi într-un torent de cuvinte tot mai liniştite, pline de devotament tineresc.

— Te voi ajuta... Nimeni nu te va mai putea atinge... Îţi făgăduiesc că vei reuşi să-ţi atingi scopul în ciuda duşmanilor dumitale. Departe de dumneata sau aproape, voi fi totdeauna acela care te apără şi te salvează... Să ai încredere în devotamentul meu...

În cele din urmă, adormi şi el.

Ceasornicul bisericii bătu de unsprezece ori. El era treaz şi le numără cu o uimire ce tot creştea:

— Unsprezece dimineaţa! E cu putinţă?

Se uită în jur, căutându-şi tovarăşa.

— Unde te-ai ascuns? Nu te văd nicăieri.

Lampa se stinsese. Dar nu putu s-o descopere pe Josephine Balsamo. Tânăra femeie dispăruse.

Coborî, căută în livada din jurul hambarului, cercetă tot câmpul şi drumul. În zadar. Cu toate că era rănită şi de-abia se putea ţine pe picioare, Josephine părăsise adăpostul, sărise de la o înălţime destul de mare, străbătuse livada, câmpul. Dumnezeule!...

Raoul d’Andrésy se întoarse în hambar ca să-l cerceteze mai atent. Nu trebui să caute mult. Găsi pe jos o bucată de carton pătrat şi-l ridică. Era fotografia contesei de Cagliostro.

Pe dosul ei erau scrise aceste două rânduri cu creionul:

Mulţumesc mântuitorului meu, dar îl rog să nu încerce să mă revadă.

UNUL DIN CELE ŞAPTE BRAŢE

Există poveşti în care eroul trece prin aventurile cele mai extravagante, şi la sfârşit îşi dă seama că a fost numai jucăria unui vis. Când îşi regăsise bicicleta ascunsă în şanţ, între mărăcini, cu două seri înainte, Raoul se întrebase dacă nu cumva fusese înşelat rând pe rând, de visuri, când apăsătoare, când încântătoare pentru a-i lăsa, la urmă, amărăciunea unei decepţii greu de suportat.

Acum, pentru prima oară, îi răsări în gând imaginea Clarissei d'Étigues, cu orele delicioase, de neconfundat, pe care le petrecuse cu o zi înainte lângă ea.

Dar figura Clarissei i se înfăţişă în minte incertă şi îndurerată, ca o icoană în fundul unei mici capele, împodobită cu lumânări pâlpâinde, la care ar dori să se roage. Contesa de Cagliostro însă devenise pentru el singura zeitate demnă de adoraţie; o zeitate despotică şi zeloasă care nu îngăduia să i se înstrăineze nici un por al fiinţei.

Dar Raoul trebuia să trăiască şi n-avea nici un venit. Orfan, singur pe lume, fără prieteni, fără legături, fără meserie, reuşea totuşi să-şi ducă existenţa! Cum ? Era un punct asupra căruia nu putea să dea decât lămuriri foarte vagi şi pe care nici el nu voise să le cerceteze în amănunţime. Trăieşte omul cum poate. Face faţă nevoilor şi dorinţelor după împrejurări.

— Norocul îmi surâde, îşi spunea el. Să mergem înainte. Ceea ce trebuie să fie va fi şi am convingerea că va fi în favoarea mea.

Tocmai în epoca aceasta o întâlni pe Josephine Balsamo... Simţi îndată că, pentru a o cuceri, ar pune în mişcare toată energia uriaşă de care dispunea şi pe care n-o economisea.

Iar Josephine Balsamo n-avea pentru el nimic comun cu

„creatura infernală”, cum o numise Beaumagnan, voind s-o prezinte prietenilor săi drept un demon. Toată acea viziune a ei setoasă de sânge, povestea aceea presărată cu crime, cu perfidie şi vrăjitorii dispăruse ca un vis urât în faţa neasemuitei fotografii, în care contempla ochii limpezi şi buzele ademenitoare ale tinerei femei.

— Te voi regăsi, jură el, acoperind fotografia cu sărutări şi mă vei iubi cum te iubesc şi eu; vei fi amanta cea mai supusă din lume. Voi citi în viaţa ta misterioasă ca într-o carte deschisă: puterea ta de a ghici, minunile tale, tinereţea ta fără graniţe, tot ceea ce uimeşte pe ceilalţi şi-i sperie, toate şireteniile acestea ingenioase de care vom râde împreună. Vei fi a mea, Josephine Balsamo. Ţi-o jur.

Timp de două zile se închise în odăiţa în care locuia la han şi a cărei fereastră da într-o livadă cu meri. Zile de gândire şi de aşteptare, care fură urmate de o plimbare prin câmpia normandă, locurile pe unde ar fi putut da de Josephine Balsamo.

Presupunea, pe drept cuvânt, că tânăra femeie, slăbită încă de evenimentele prin care trecuse, nu se va fi întors încă la Paris. Trăind, ea trebuia să facă astfel ca aceia care voiseră s-o omoare s-o creadă moartă. Şi, pe de altă parte, atât pentru ca să se poată răzbuna, cât şi ca să poată atinge înaintea lor obiectivul pe care şi-l propusese, nu putea să se depărteze de câmpul de bătaie. Cel puţin aşa raţiona el.

În seara celei de-a treia zile, găsi pe masa din odaia lui un buchet de flori de primăvară; narcise, lalele, zambile. Întrebă pe hangiu. Nu văzuse pe nimeni.

— Ea mi le-a adus! se gândi el şi mângâie florile pe care mâna ei le atinsese.

Patru zile de-a rândul se ascunsese într-un loc tainic. Inima începea să-i bată cu putere când auzea paşi prin apropiere. Dezamăgit, de fiecare dată simţea o durere necunoscută până atunci, forfecându-i inima.

Dar a patra zi, la orele cinci după amiază, auzi un foşnet mătăsos de rochie şi văzu o siluetă trecând. Raoul făcu o mişcare să se năpustească într-acolo, dar în clipa următoare se stăpâni. Recunoscu pe Clarissa d'Étigues.

Avea în mână un buchet aidoma cu celălalt. Ea străbătu cu pas uşor locul ce o despărţea de odaia lui şi, întinzând braţul prin fereastră, îi puse buchetul pe masă.

Când se întoarse, Raoul îi zări faţa şi fu mişcat de paloarea ei. Obrajii îşi pierduseră culoarea fragedă şi ochii cu cearcăne mari mărturiseau despre lungile ei ceasuri de nesomn. O lăsă să treacă.

Totuşi, tot Clarissei - Clarissei care-şi distrugea astfel singură unica şansă de fericire - îi datora indicaţia de care avea nevoie, ca să ştie încotro să-şi îndrepte paşii. După o oră, descoperi în odaie o scrisoare, prinsă de buchet, şi, desfăcând-o parcurse acel text care îl deconcertă complet:

„Scumpul meu, oare totul să se fi isprăvit? Nu-i aşa că nu? Plâng oare fără pricină?... Nu se poate să fi uitat pe Clarissa! Diseară vor pleca toţi cu trenul şi se vor întoarce mâine, târziu. Ai să vii, nu-i aşa?"

Raoul n-avea înclinaţii pentru înduioşare. Se gândea la călătoria anunţată şi-şi aminti de acuzaţia pe care Beaumagnan i-o adusese Josephinei: „Ştiind de la mine că ne pregătim să cercetăm o proprietate de lângă Dieppe, s-a înfăţişat acolo şi ea"...

Nu era oare aceasta ţinta expediţiei lor? Şi nu era oare un prilej pentru Raoul de a se amesteca în luptă şi a trage foloase din evenimentele ce se pregăteau?

În aceeaşi seară, la orele şapte, îmbrăcat ca un pescar, de nerecunoscut sub stratul de ocru, care-i dă feţei o culoare închisă, rumenită de soare, Raoul se urcă în acelaşi tren cu baronul d'Étigues şi Oscar Bennetot şi schimbă, ca şi ei, de două ori trenul, coborând apoi la o mică staţie unde petrecură noaptea.

A doua zi dimineaţa, d'Ormont, Roleville şi Roux d'Estiers

veniră cu trăsura să-şi ia prietenii. Raoul se ţinu în imediata lor apropiere.

La o depărtare de zece kilometri trăsura se opri în faţa unui conac dărăpănat care purta denumirea de castelul Gueures. Apropiindu-se de poarta deschisă, Raoul constată că în parc mişuna un alai întreg de oameni, care săpau de zor aleile şi răzoarele.

Era ora zece dimineaţa. Pe peron cei cinci indivizi fură întâmpinaţi de antreprenori. Raoul intră fără să fie observat, amestecându-se printre lucrători pe care începu să-i descoasă. Află astfel că proprietatea fusese cumpărată de marchizul de Roleville şi că în dimineaţa aceea începuseră lucrările de amenajare.

Era vădit că lucrările acelea nu aveau alt scop decât să descopere ceva îngropat acolo. Dar ce? se întrebă Raoul.

El se plimbă prin parc, înconjură clădirea, intră prin pivniţe. La ora unsprezece şi jumătate nu ajunse încă la nici un rezultat.

În clipa aceasta, cei cinci se aflau în spatele conacului, pe o terasă înaltă care domina parcul. Ea, era înconjurată de un zid mic cu balustradă, întărit de doisprezece stâlpi din cărămidă.

Godefroy d’Étigues îşi răsuci o ţigară. Neavând chibrituri, se apropie de Raoul, care tocmai fuma şi-i ceru foc.

Raoul îi întinse ţigara şi pe când celălalt şi-o aprindea pe-a lui, mintea îi zămisli un plan foarte simplu, ale cărui amănunte îi apărură într-o clipă, în toată succesiunea lor logică. Da, trebuia să se grăbească.

Raoul îşi scosese şapca, eliberându-şi buclele bine îngrijite, care nu semănau deloc cu părul unui pescar oarecare.

Baronul d’Étigues îl privi atent şi recunoscându-l, fu cuprins de mânie:

— Iarăşi dumneata! Şi deghizat! Ce mai e şi isprava asta şi cum îndrăzneşti să mă urmăreşti. Ţi-am răspuns doar

destul de categoric că nu-ţi voi da niciodată pe fiica mea!

Raoul îl apucă de braţ şi-i spuse cu un glas ce nu suferea replică:

— Nu face scandal! Ar fi în paguba amândurora! Du-mă la prietenii dumitale.

Godefroy voi să protesteze.

— Condu-mă la prietenii dumitale, repetă Raoul mai energic. Am venit să vă fac un serviciu. Ce căutaţi? Un sfeşnic, nu-i aşa?

— Da, scăpă răspunsul baronul dezorientat.

— Un sfeşnic cu şapte braţe, ştiu! Ştiu unde e ascuns. După ce vă voi arăta unde e, vom vorbi de domnişoara d'Étigues. Astăzi să nu mai pomenim de ea... Cheamă-ţi prietenii! Dar te rog, repejor!

Godefroy îi chemă pe cei cinci.

— Îl cunosc pe băiatul acesta, le zise el. Susţine că ştie unde se găseşte...

Raoul îi tăie vorba.

— Ştiu o ascunzătoare în pivniţă, în care s-au pus lucruri antice, sfeşnice, pendule...

Vorbele lui produseră o adâncă impresie asupra prietenilor lui Godefroy. Bennetot obiectă totuşi:

— În pivniţă? Am cercetat doar peste tot!

— Dar nu cum trebuie, îl contrazise Raoul. O să vă arăt eu cum trebuie căutat.

Coborâră cu toţii o scară şi porniră prin pivniţele boltite, ce miroseau a loc închis.

— A treia pe stânga, spuse Raoul, care le studiase amănunţit mai înainte. Uite... aici...

Le dădu drumul să intre într-o încăpere întunecoasă, în care trebuia să te apleci ca să poţi pătrunde.

— Nu se vede nimic, se plânse Roux d'Estiers.

— În adevăr, răspunse Raoul. Dar iată chibrituri şi am văzut un capăt de lumânare pe scară. Un moment... alerg să-l aduc.

Închise uşa pivniţei, întoarse de două ori cheia în broască şi o luă la goană. Nici nu ajunse sus şi auzi bătăile furioase în uşă ale celor închişi. Îi trecu prin minte că uşa, şubredă şi putrezită, nu va rezista decât câteva minute, îi erau însă de ajuns.

Din câteva sărituri se găsi pe terasă. Smulse un târnăcop din mâna unui lucrător, alergă spre cel de al nouălea stâlp şi începu să lovească cu furie. În câteva clipe îl dărâmă. Dintr-o scobitură dintre cărămizi trase afară un sfeşnic mare, din acelea care se găsesc prin biserici.

Un grup de lucrători se adunaseră în jurul lui şi scăpară exclamaţii de uimire, văzând obiectul pe care-l găsise Raoul. În sfârşit, săpăturile duseseră la un rezultat.

Dar tocmai în clipa aceasta, de după casă se auziră strigăte ameninţătoare şi Roux d'Estiers, se apropie în fugă, cu prietenii lui:

— Hoţul! Hoţul ! Puneţi mâna pe el!

Raoul se avântă printre lucrători şi o luă la goană. Trecu într-o grădină de zarzavaturi înconjurată de toate părţile de ziduri înalte. Era prins în capcană.

— Bravo, m-a luat dracu! Ce mă fac?[1]

Dar, în clipa când credea că nu mai are nici o scăpare, o portiţă se crăpă în zid, un braţ de femeie se întinse şi, apucându-l de mână pe Raoul, care se repezise într-acolo, îl trase afară şi încuie uşa în nasul urmăritorilor.

Raoul mai mult ghicise decât o recunoscuse pe Josephine Balsamo.

— Haide, repede! îi zise ea şi îi arătă un drum printre copaci.

Dădură de alt zid, în care de asemenea se afla o poartă deschisă. De-aici în cimitirul satului, la intrarea căruia aştepta un cupeu demodat, la care erau înhămaţi doi cai

[1]În original: „*l'hallali, la curée... Quelle chute*!" *Hallali* = sunet de trompetă anunţând că cerbul este încolţit. *La curée* = partea de vânat ce se dă câinilor hăitaşi.

prăpădiţi. Pe capră, un vizitiu cu o barbă căruntă.

Raoul şi contesa săriră în cupeu. Nimeni nu-i văzuse.

Josephine comandă vizitiului:

— Leonard, ia-o spre Lunaray. Repede!

Caii cei prăpădiţi o porniră incredibil, într-o goană sufocantă.

Interiorul acestui cupeu, care părea atât de hodorogit, era spaţios, confortabil, iar ferestrele erau acoperite, aşa că cei dinăuntru erau feriţi de priviri indiscrete. Raoul atinse genunchii contesei şi dădu glas dragostei lui înflăcărate. Se înăbuşea de fericire.

— Dumneata? Dumneata eşti? Ce lovitură de teatru! În clipa când haita era gata să mă sfâşie, Josephine Balsamo apare din umbră şi mă mântuieşte! Ah, ce fericit sunt şi cât te iubesc! Te iubesc de ani de zile, ce spun, de un veac! Da, am în mine o sută de ani de dragoste!... O dragoste veche, dar tânără ca şi dumneata!... Şi frumoasă pe cât eşti dumneata de frumoasă!... Eşti atât de frumoasă!... Nu te poate privi omul fără să-şi piardă capul!... Simte o mare bucurie, dar în acelaşi timp şi deznădejde, când se gândeşte că, orice ar face, nu va putea niciodată stăpâni tot ceea ce e frumos la dumneata! Expresia privirii dumitale, a surâsului dumitale vor rămâne totdeauna de netâlcuit...

— Haide, încetează cu exagerările astea, spuse la exaltare! Zi-mi mai bine ce s-a întâmplat şi de ce te urmăreau oamenii aceia?

— Da, îţi voi spune, de vreme ce nu mă alungi... de vreme ce primeşti dragostea mea.

— Dar nu primesc nimic, spuse ea râzând. Mă copleşeşti cu declaraţii de dragoste şi nici măcar nu mă cunoşti...

— Nu te cunosc!

— De-abia ai apucat să-mi distingi obrazul noaptea, la lumina unui felinar!

— Şi în ziua dinaintea acelei nopţi nu te-am văzut? N-am

avut tot timpul să te admir, în timpul acelei şedinţe nefaste din castelul baronului d’Étigues?

Ea îl privi, dintr-o dată serioasă.

— Ah, ai fost de faţă?...

— Am fost şi eu acolo, răspunse el, fără să mă vadă cineva. Ştiu cine eşti. Ştiu că ai o sută de ani... şi te iubesc! Vreau să cred în tinereţea dumitale veşnică. Vreau să cred că n-ai fi murit nici dacă eu nu te-aş îi mântuit. Vreau să cred că dragostea mea e supranaturală şi că a fost o vrăjitorie din partea dumitale că ai apărut aşa pe neaşteptate aci ca să mă scapi, la rândul dumitale!

Ea dădu din cap bine dispusă.

— Trecusem şi eu mai înainte prin poarta aceea, ca să vizitez grădina castelului Gueures şi ştiind că or să facă azi săpături, am stat la pândă. Asta a fost enigma venirii mele.

— Şi vrei să spui că nu e o minune? Dar de atâta vreme oamenii aceia caută în parcul acesta sfeşnicul cu şapte braţe. Mie mi-a fost de-ajuns să mă gândesc la plăcerea pe care ţi-aş face-o, ca să-l descopăr în câteva minute, în mijlocul acelei mulţimi de oameni şi cu toată supravegherea adversarilor noştri!

Ea păru uluită:

— Cum? Ce spui?... L-ai descoperit?

— Sfeşnicul tot nu, dar unul din cele şapte braţe. Iată-l!

Josephine Balsamo apucă bucata de metal şi o cercetă cu înfrigurare. Una din extremităţi era turtită şi pe una din feţe avea încrustată o piatră mare, violetă:

— Da, da, murmură ea... Nu încape nici o îndoială. Braţul a fost tăiat chiar la baza lui, lângă picior. Ah! nu-şi poţi închipui cât îţi sunt de recunoscătoare!

Raoul îi povesti în câteva fraze scurte mersul bătăliei. Tânăra femeie nu-şi mai revenea din uimire.

— Ce idee ai avut! Cum de ţi-a dat în gând să dărâmi tocmai stâlpul al nouălea?

— Pentru că le-am observat pe toate şi am văzut că toţi

ceilalţi unsprezece stâlpi erau făcuţi din cărămizi vechi de-acum cel puţin o sută de ani şi numai la cel de al nouălea erau puse cărămizi din cele ce se întrebuinţează azi. Deci, numărul nouă a fost odată dărâmat şi pe urmă refăcut. De ce, dacă nu ca să se ascundă în el vreun obiect?

— Beaumagnan era acolo? întrebă cu interes contesa.

— Nu, din fericire pentru el.

— Din fericire?

— Da, căci l-aş fi sugrumat. Îl urăsc pe demonul acesta!

— Mai puţin decât mine? răspunse ea cu o voce tăioasă ca lama unui brici.

— Dar nu l-ai urât totdeauna, murmură Raoul, neputându-şi stăpâni o pală de gelozie.

— Minciună, calomnie, afirmă Josephine Balsamo, fără să ridice vocea. I-am respins dragostea şi de-aceea a voit să mă omoare. I-am spus-o doar atunci în faţă şi n-a protestat... nu avea argumente...

Raoul căzu iarăşi în visare, transportat de entuziasmul înflăcărării sale tinereşti.

— Ah, ce fericit sunt! Josephina mea, dă-mi voie să nu-ţi mai spun aşa. Numele nu ţi se potriveşte. Pentru mine vei fi Josina. Vrei? Josina mea!

— Te rog, nu te maimuţări! zâmbi de purtarea lui copilărească. Mai întâi, nu sunt Josina dumitale, şi pe urmă te rog să mă respecţi.

— Să te respect? Dar nu vezi că sunt numai respect? Suntem amândoi închişi în cupeul acesta... n-ai cum să te aperi, şi eu stau la picioarele dumitale ca în faţa unui idol. Şi mi-e frică! Şi tremur! Dacă mi-ai da mâna să ţi-o sărut, mai că n-aş îndrăzni!

OGLINDA CU PUTERI MIRACULOASE

Tot drumul nu fu decât o neîntreruptă adoraţie. Asculta ea? Uneori îl asculta, ca asemuindu-l cu un copil. Alteori se închidea într-o indiferenţă şi o tăcere care-l înnebuneau.

În cele din urmă el nu mai putu răbda.

— Ah, vorbeşte odată. Numai câteva cuvinte care să mă readucă la realitate!

— Numai câteva cuvinte? Atât de puţin ceri?!

— Da, nu mai mult! Îţi pretind foarte puţin. Nu?

— Ei bine, iată: Staţia Doudeville este aici aproape şi trenul aşteaptă. Trebuie să ne despărţim.

El încrucişă braţele indignat.

— Şi dumneata? Imposibil ! Dumneata nu te mai poţi lipsi de mine. Ai pornit la o bătălie în care ai neapărat nevoie de un ajutor. Beaumagnan, Godefroy d'Étigues, prinţul d'Arcole sunt adevăraţi bandiţi şi te-ar strivi fără de mine. Crede-mă, îţi pot fi de un real folos.

— Ei mă cred moartă!

— Cu atât mai rău! Dacă trebuie să treci drept moartă, cum ai să mai lucrezi la suprafaţă?

— Nu-ţi fie teamă. Voi acţiona fără să mă vadă.

— Dar cu atât îţi va folosi mai mult ajutorul meu! Dacă te-au jignit declaraţiile mele de dragoste, nu-ţi voi mai rosti nici un cuvânt. Nu-ţi cer nimic altceva decât să mă devotez dumitale, ca unei sfinte! Să mă laşi să fac acest lucru.

Ea se înduplecă. Trecură de orăşelul Doudeville. Puţin mai departe, pe drumul spre Yvetat, trăsura coti, pătrunzând în curtea unei ferme înconjurată de plopi şi plantată cu meri.

— Să coborâm, decise contesa. Gospodăria de faţă e a unei femei, mama Vasseur, care ţine un han în apropiere şi pe care am avut-o mai de mult ca bucătăreasă. Vin de multe ori să mă odihnesc aici câte două-trei zile. Ne vom

opri să mâncăm... Leonard, peste o oră plecăm.

Porniră iar pe şosea. La prima cotitură dădură de han, în faţa căruia se afla o grădiniţă cu flori de primăvară. De afară se pătrundea de-a dreptul în restaurantul care ocupa toată faţada.

De-abia intrară şi se deschise o uşă prin care apăru o femeie în vârstă, cu şorţ dinainte şi cu saboţi de lemn în picioare.

La vederea Josephinei Balsamo, se arătă îngrozită, închise repede uşa în urma ei, şi spuse pe şoptite şi cu vocea întretăiată:

— Pleacă repede... fugi... nu mai sta...

— Dar ce... spune o dată, ce s-a întâmplat?

— Poliţia te caută... Au percheziţionat odaia şi bagajul dumitale... Aşteptă pe jandarmi. Fugi, căci altfel eşti pierdută...

Fu rândul contesei să fie cuprinsă de frică. Simţi nevoia să se rezeme de un bufet, să-şi revină puţin.

Raoul, de asemenea, era tulburat.

— Dar ce-ţi pasă de jandarmi? N-au pentru ce să te caute pe dumneata!

— Ba da, ba da, pe ea o caută, exclamă baba Vasseur. Plecaţi repede de aici!...

Judecând la rece, neînţelegând bine sensul exact al acestei scene, a cărei gravitate tragică o întrevedea numai, apucă braţul contesei, o trase spre uşă fără multe menajamente.

Dar trecând pragul, femeia se dădu înapoi uşor descumpănită. Lucrurile nu şedeau bine.

— Jandarmii... m-au văzut!

Se retraseră cât putură de repere în cameră. El o luă pe contesă de mână îndreptându-se spre uşa din fund. Urcară o scară îngustă care ducea la o odaie de sus, unde găsiră rochiile şi rufăria contesei răvăşite. În clipa aceasta doi poliţişti intrau în restaurant şi când Raoul se apropie de

ferestruică, zări doi jandarmi care-şi legau caii de un bulumac al grădinii.

Josephine Balsamo era în dificultate... Raoul îi privi faţa pe care se întipărise spaima.

— Repede! Trebuie să-ţi schimbi hainele. Pune-ţi altă rochie... ar fi bine una neagră.

Se apropie de fereastră şi văzu poliţiştii şi jandarmii vorbind în grădină. După ce ea îşi luă altă rochie. Raoul luă rochia cenuşie pe care o dezbrăcase ea şi-o puse pe el. Avea o statură zveltă şi rochia îl prindea de minune, îşi aranjă fusta puţin mai jos de talie ca să-i acopere picioarele. Era atât de încântat de această deghizare şi părea aşa e liniştit, încât Josephine prinse curaj.

— Îi auzi? întrebă el.

Într-adevăr vocile celor patru oameni care discutau aproape de pragul hanului se distingeau foarte bine. Auziră pe unul - probabil un jandarm - că întreabă cu o voce groasă tărăgănată:

— Sunteţi siguri că a locuit aici?

— Foarte siguri. Dovadă că a lăsat două cufere şi pe unul e scris numele ei: D-na Pellegrini. Şi pe urmă, baba Vasseur e o femeie cumsecade, nu-i aşa?

— Mai cumsecade decât baba Vasseur nu e nici una prin partea locului.

— Ei bine, baba Vasseur a declarat că doamna Pellegrini venea să petreacă, din când în când, câteva zile aici!

— Fireşte, între două spargeri!

— Chiar aşa.

— Şi cum de v-a venit să daţi pe-aici?

— Din întâmplare. Un hamal din gară, care i-a transportat aici bagajul, şi-a adus aminte de numele Pellegrini pe care l-a văzut pe unul din cufere, sub altă etichetă, care însă se dezlipise lăsând să se vadă ce era scris sub ea.

— Aţi mai interogat şi pe alţi călători, pe alţi clienţi ai hanului?

— Ei, clienţii sunt rari aici!

— În tot cazul, mai adineauri când am sosit, am zărit în han pe o doamnă străină.

— O doamnă?

— Chiar aşa. Voia să iasă pe uşa asta tocmai când ne pregăteam să descălecăm. Şi s-a dat repede înapoi, parcă n-ar fi voit să fie văzută.

— Imposibil... O doamnă în han?

— Da, o doamnă în rochie cenuşie. N-aş putea-o recunoaşte, căci n-am văzut-o bine... Dar culoarea rochiei i-am distins-o! Şi pălăria... o pălărie cu panglici violete...

Raoul se uită la ea. Mai păstrase pălăria pe cap. El i-o scoase şi şi-o puse el, legându-şi panglicile sub bărbie şi trăgându-şi-o pe ochi, ca să-i acopere bine obrazul. Apoi îi dădu ultimele instrucţiuni.

— Îţi voi curăţa drumul. De cum va fi liber, te vei duce liniştită până la trăsură. Urcă-te în ea şi Leonard o să fie gata de plecare.

— Dar dumneata? întrebă ea.

— Te ajung şi eu în douăzeci de minute.

— Dar dacă te opresc?

— N-or să mă oprească şi nici pe dumneata. Dar nu te grăbi. Nu alerga. Păstrează-ţi sângele rece. Cu luciditate şi calm ieşim din puşcăria asta.

El se apropie de fereastră şi se aplecă în afară. Oamenii intraseră în sala de jos. Raoul sări în grădină, scoase un strigăt puternic ca şi cum zărise ceva de care se speriase şi o porni la fugă cât îl ţineau picioarele.

Îndată se auziră strigăte în urma lui.

— Uite-o... ea e! Cu rochia cenuşie!... Cu panglica violetă, la pălărie... opreşte sau trag...

Dintr-o săritură el trecu drumul şi o porni razna pe câmp apoi se ascunse după copacii unei ferme din apropiere. Porni mai departe, mai înconjură două-trei case, până i se pierdu urma.

Se întoarse să privească după urmăritori. Poliţiştii şi jandarmii nu mai puteau să-l vadă. Într-o clipă îşi scoase rochia şi pălăria şi le ascunse după nişte mărăcini. Apoi, îşi puse iar pe cap cascheta de marinar, pe care o ţinuse în mână, îşi aprinse o ţigară şi se întoarse liniştit, sigur pe el, cu mâinile în buzunare.

În dosul fermei se ciocni de cei doi poliţişti, care de-abia răsuflau.

— Hei, marinare, n-ai văzut o femeie în rochie cenuşie?

El dădu din cap:

— Cum de nu... o femeie care fugea, nu-i aşa? A intrat în ferma aceea.

— De mult?

— Să fie un minut sau două.

Oamenii o porniră în fugă. Raoul îşi continuă drumul, salută pe cei doi jandarmi care îi ieşiră în cale, şi cu paşi egali, măsuraţi trecu de han şi ocoli colţul şoselei.

La o depărtare de o sută de metri se vedeau plopii şi merii curţii unde mai zăbovea trăsura.

Leonard era pe capră, cu biciul în mână. Înăuntru Josephine Balsamo ţinea portiera deschisă. Raoul sări în cupeu şi caii o porniră în galop.

Josephine scoase din poşetă o oglindă mică şi-şi privi îndelung faţa devastată de vârstă. Turnă pe oglindă câteva picături dintr-o sticluţă şi o frecă cu o cârpă de mătase. Apoi se privi din nou.

Raoul nu înţelese întâi ce făcea şi nu observă decât expresia severă a ochilor şi melancolia femeii în faţa imaginii ei obosite.

Zece, cincisprezece minute trecură în tăcere. În acel efort al privirii ei se concentrau energii de voinţă nebănuite. Cel dintâi îi reînvie surâsul, şovăitor, timid ca o rază de soare de iarnă. După o clipă, el se făcu mai îndrăzneţ, arătându-şi vigoarea prin detalii fiziologice stranii. Colţurile gurii se ridicară, pielea căpătă din nou culoarea rozalie. Carnea i se

revigoră, obrajii şi bărbia îşi recăpătară linia curată şi toată graţia ilumină din nou figură frumoasă şi fină a Josephinei Balsamo.

Se săvârşise o minune cu adevărat.

Nu schimbaseră nici un singur cuvânt. Caii continuau să alerge în acelaşi ritm egal. Câmpul fugea îndărăt descoperind mereu alte orizonturi largi, cu ferme şi copaci, posaci şi singuratici.

Contesa de Cagliostro îşi lăsase din nou voalul pe obraz. Raoul simţi că femeia aceasta, care cu două ore înainte era atât de aproape de el, încât el îi oferise dezinvolt dragostea, se îndepărtase deodată, devenind parcă o străină.

Se apropiau de Sena. Cotiră înspre Caudebec, o luară la stânga printre colinele împădurite care dominau valea Saint-Wandrille. Trecură pe lângă ruinele celebrei mânăstiri, porniră de-a lungul râului şi o luară pe drumul spre Rouen.

Peste o clipă, trăsura se opri, iar Leonard porni iarăşi, după ce cei doi călători se dădură jos la marginea unei păduri de unde vedeau Sena, de care erau despărţiţi de o luncă năpădită de sălcii.

Josephine Balsamo întinse mâna companionului ei. Glasul îl avea trist, de circumstanţă.

— Adio, Raoul. Puţin mai departe vei găsi staţia Mailleraie.

— Dar dumneata? întrebă el.

— Ei, locuinţa mea este foarte aproape.

— Nu văd unde ar putea fi.

— Uite şlepul acela de lângă copaci.

— Te conduc până acolo, se oferi el.

Un dig îngust tăia lunca, printre sălcii. Contesa porni pe el, urmată de Raoul.

Ajunseră astfel pe un ponton, aproape de şlep, mascat îndărătul unor sălcii. Nimeni nu-i vedea şi nu-i auzea. Erau singuri numai ei între pământ şi cerul întins, albastru. Între ei se consumară acum câteva din acele minute a căror

amintire o păstrezi toată viaţa şi care pot să-ţi înrâurească soarta.

— Adio, spuse încă o dată Josephine Balsamo. Adio...

El şovăia în faţa acelei mâini întinse pentru ultimul rămas bun.

— Nu vrei să-mi dai mâna? se nedumeri ea.

— Da... da... dar de ce să ne despărţim?

— Pentru că nu mai avem ce să ne spunem.

— Da, e adevărat, şi totuşi nu ne-am spus nimic.

El sfârşi prin a-i lua mâna călduţă şi moale. În glas avea o oarecare doză de dojană.

— Cuvintele oamenilor acelora de la han... acuzaţiile lor... au fost, deci adevărate?

El dorea de la ea o motivaţie, fie ea chiar şi mincinoasă, care i-ar fi îngăduit să-i păstreze o imagine de neuitat, fie chiar falsă. Ea păru surprinsă şi replică:

— Ce-ţi pasă! Apoi zâmbind, foarte liniştită, continuă cu ironie: Fără îndoială că vicontele Raoul d'Andrésy este jignit în principiile lui? Vicontele d'Andrésy are desigur concepţii morale, o delicateţe de gentilom...

— Şi de-ar fi aşa? spuse el. Dacă aş simţi chiar o oarecare deziluzie...

— Bine c-ai spus-o! Te-am dezamăgit, ştiu. Ai gonit după un vis frumos, care s-a risipit. Şi mă vezi în toată hidoşenia mea. Răspunde sincer, de vreme ce ne-am hotărât să ne aruncăm măştile. Eşti dezamăgit?

El răspunse cu un singur cuvânt:

— Da!

Fu un moment penibil de tăcere. Ea îl privea ţintă parcă să-i scormonească sufletul, apoi murmură cu o voce nesigură.

— Sunt o hoaţă, nu-i aşa? Asta vrei să spui. O hoaţă?

— Da!

Ea zâmbi şi şopti:

— Dar dumneata?

Şi cum el se încruntă, ea îl apucă de umeri şi-i vorbi, tutuindu-l ca pe un oarecare delincvent.

— Şi tu, băiatule? Tu ce eşti?

— Mă numesc Raoul d'Andrésy!

— Fleacuri! Te cheamă Arsène Lupin. Tatăl tău, Teophraste Lupin, care împreuna meseria de profesor de box cu aceea mai mănoasă, de escroc, a fost condamnat şi băgat în închisoare în Statele Unite, unde a şi murit. Mama ta şi-a reluat numele de fată, d'Andrésy, şi a trăit, ca rudă săracă, pe lângă un văr depărtat, ducele de Dreux-Soubise. Într-o zi, ducesa a constatat lipsa unui giuvaer de mare valoare istorică, care nu era altceva decât faimosul colier al reginei Maria Antoaneta. Cu toate cercetările nu s-a putut şti niciodată cine a fost autorul furtului, executat cu o îndrăzneală diabolică. Eu însă ştiu. Tu ai fost, şi aveai şase ani pe atunci!

Raoul ascultă, palid de mânie, umilit, cu maxilarul încleştat. Apoi murmură:

— Mama era nefericită şi am voit să-i viu în ajutor.

— Furând?

— Aveam şase ani.

— Astăzi ai douăzeci, mama ta a murit, eşti un tânăr sănătos, inteligent, plin de energie. Din ce trăieşti?

— Lucrez.

— Desigur, în buzunarele altora! De vreme ce-ţi cunosc viaţa şi întâmplarea a fost să cunoşti şi tu un colţ din viaţa mea, e mai bine să aruncăm vălul asupra acestor lucruri. Nu-i frumos să furi. Să ne facem că nu ştim şi să nu mai vorbim de asta.

El rămase tăcut. O mare oboseală îl cuprinse. Deodată, îşi revăzu viaţa ca printr-un văl de ceaţă şi de întuneric şi constată că nu există în ea nimic frumos, nimic atrăgător. Îl cuprinse o amară tristeţe.

— Nu-i aşa, amicul meu? reîncepu Josephine, drumul pe care merg eu nu e cel bun. Tu eşti tânăr, ai încă timp,

salvează-te.

— Dar, dumneaţa, Josephine, dumneata?

— Eu? Asta e viaţa mea!

— O viaţă înfricoşătoare, care te face să suferi? Pentru ce nu renunţi la ea?

— Dacă asta ţi-e părerea, de ce vrei s-o împărţi cu mine?

— Pentru că te iubesc!

— E un motiv în plus ca să fugi de mine, dragul meu. O să-ţi fie ruşine de mine, iar eu o să mă îndoiesc de credinţa ta.

— Te iubesc!

— Astăzi. Dar mâine ai să-mi întorci spatele!

— Da, răspunse Raoul, ai dreptate. Mă terorizează gândul să nu te mai văd iar tu să nu-ţi mai aduci aminte de mine...

— Nu poţi uita pe acela care ţi-a salvat viaţa de două ori...

— Da, dar vei uita pe acela care te iubeşte!

Ea dădu din cap.

— Nu voi uita. Apoi adăugă emoţionată: entuziasmul, avântul dumitale... tot ceea ce ai sincer şi spontan... toate astea mă mişcă profund.

Îşi strângeau mâinile şi stăteau ochi în ochi. Raoul se înfioră de dragoste. Ea îi spuse duios:

— Când te pregăteşti să te desparţi pentru totdeauna de cineva, trebuie să-i restitui darurile. Înapoiază-mi portretul, Raoul !

— Nu, nu, niciodată!

— Atunci, zise ea cu un surâs care îl narcotiză, eu voi fi mai cinstită şi-ţi voi înapoia ceea ce mi-ai dat!

— Ce anume, Josine?

— Întâia noapte... În hambar... pe când dormeam, te-ai aplecat asupra mea, Raoul, şi ţi-am simţit buzele pe buzele mele.

Luându-l de gât îi atrase capul spre ea şi buzele lor se uniră.

— Ah, Josine, exclamă el, prăpădit de fericire, fă ce vrei cu mine, te iubesc... te iubesc mai presus de orice pe lumea asta!

— Încă un cuvânt, Raoul, spuse ea oprindu-se. Simt că te voi iubi cu patimă şi că nu voi putea îndura să mă înşeli. În viaţa dumitale nu există o altă femeie, nu-i aşa?

— Nu.

— Şi Clarissa d'Étigues?

Raoul simţea că-şi pierde cumpătul.

— Chestie veche... un flirt fără importanţă.

— Juri!

— Îţi jur pe Dumnezeul meu!

— Cu atât mai bine! folosi ea o voce gravă. Să nu se amestece niciodată între noi! Altfel...

Raoul o prinse tandru pe după talie.

— Nu te iubesc decât pe tine, Josine, nu te-am iubit decât pe tine. Viaţa mea abia astăzi începe. Am să-mi număr iar anii şi zilele. Este a doua naştere a mea.

CAD MĂŞTILE

„Leneşa”[1] era o navă şlep la fel ca toate celelalte, destul de veche, cu vopseaua ştearsă dar curată şi bine îngrijită de o pereche de foşti pescari, doamna şi domnul Delatre.

Înăuntru, şlepul era însă foarte confortabili. Trei încăperi mici dar strălucitoare şi două cabine separate printr-un salon. Aici trăiră Raoul şi Josephine Balsamo o lună întreagă. Soţii Delatre, oameni tăcuţi şi posomorâţi, cu care Raoul căutase de mai multe ori să lege o conversaţie, vedeau de gospodărie şi bucătărie. Din când în când venea un mic remorcher şi trăgea şlepul o distanţă oarecare în susul Senei.

Săptămâni de fericire nemărginită! Raoul făcu o adevărată risipă de entuziasm. Priveliştile minunate ce defilau, frumoasele biserici gotice, apusurile de soare şi nopţile luminoase, toate îi hrăneau nevoia de a-i face declaraţii înflăcărate Josinei.

Josine, mai tăcută, surâdea ca într-un vis fericit. Fiece zi o apropia tot mai mult de amantul ei. Dacă mai întâi dăduse ascultare unui capriciu, acum simţea o dragoste fierbinte care făcea să-i bată inima şi-i arăta ce înseamnă fericirea de a iubi pe îndelete, de a se saţia de iubire, de a fi stăpâna unui trup tânăr de bărbat.

Despre trecut, despre viaţa ei de până acum, nici un cuvânt nu mai merita să fie rostit.

— Să nu vorbim niciodată despre asta, vrei, Raoul?

— Păcat! răspunse Raoul, care-şi aducea aminte cu ciudă că Josephine ştia că el e Arsène Lupin şi dorea să se revanşeze. Nimic pe lume nu mă pasionează mai mult decât enigma vârstei tale şi isprăvile tale de un secol

[1]În original: „*Nonchalante*” = Nepăsătoarea.

încoace. Am asupra acestei chestiuni câteva idei personale.

Ea se uită la el curioasă. Raoul se folosi de momentul ei de şovăire şi continuă cu un ton căutat ironic:

— Argumentaţia mea se reazemă pe două axiome: 1 nu există nici o minune, cum ai spus şi tu; 2 eşti fiica mamei tale.

Ea zâmbi:

— Un început inspirat!

— Eşti fiica mamei tale, repetă Raoul, ceea ce înseamnă că a existat o contesă de Cagliostro. La douăzeci şi cinci sau treizeci de ani ea a uimit cu frumuseţea ei Parisul Imperiului al doilea şi a făcut furori la curtea lui Napoleon al III-lea. Cu ajutorul presupusului ei frate care o întovărăşea (frate sau amant, puţin importă), ea pusese la cale toată povestea că era urmaşa lui Cagliostro şi pregătise documentele false de care se servise poliţia ca să informeze pe Napoleon asupra *presupusei fiice a* Josephinei de Beacharnais şi a lui Cagliostro. Expulzată, ea călători prin Italia, Germania, apoi dispăru... pentru a reapare iarăşi, peste douăzeci şi doi de ani, sub trăsăturile identice ale adorabilei ei fiice, a doua contesă de Cagliostro. Eşti de părerea mea?

Josephine se arătă nepăsătoare. El continuă:

— Între mamă şi fiică, asemănare perfectă... atât de perfectă încât aventura începe în mod cu totul firesc. De ce două contese? Nu va exista decât una singură, unică, cea adevărată, aceea care a moştenit tainele *aşa-zisului* ei tată, Joseph Balsamo, conte de Cagliostro. Şi când Beaumagnan face ancheta, ajunge bineînţeles să descopere documentele care înşelaseră odinioară poliţia lui Napoleon, precum şi seria de portrete şi miniaturi care fac mărturia existenţei unei singure vişnic tinere femei până la Fecioara lui Bernardino Luini, cu care întâmplarea a făcut să semene atât de ciudat.

De altfel, există şi un martor: prinţul d’Arcole. Prinţul d’Arcole a văzut pe vremuri pe contesa de Cagliostro. A

condus-o la Modana. O revede la Versailles. Şi când o descoperă acum, scoate un strigăt de uimire.

— Ea e! Are şi acum aceeaşi vârstă!

Şi tu-l mai înnebuneşti cu o mulţime de dovezi; îi repeţi întocmai cuvintele pe care le-a schimbat cu mama ta la Modana, îi povesteşti întocmai scena pe care ai găsit-o în jurnalul foarte amănunţit pe care mama ta îl scria despre tot ce i se întâmpla.

Asta e tot. O mamă şi o fiică ce-şi seamănă, şi a căror frumuseţe evocă pânzele lui Luini. Punct. Mai există o femeie, probabil marchiza de Belmonte, care însă nu-ţi va fi semănând chiar aşa de tare şi a trebuit ca Beaumagnan să fie nebunul care e, ca să vă confunde. În rezumat, nimic dramatic, o aventură amuzantă şi atâta tot.

Raoul tăcu. I se părea că Josephine Balsamo pălise şi că figura i se contractă. Îi venise şi ei rândul să fie denudată, şi lucrul acesta îl făcu să râdă.

— Am nimerit-o, nu-i aşa?

Ea ridică din umeri:

— Trecutul îmi aparţine, zise ea, şi vârsta mea nu interesează pe nimeni. Poţi crede orice.

El o cuprinse în braţe şi o sărută îndelung, tăindu-i aproape respiraţia.

— Cred că ai o sută de ani, Josephine Balsamo, şi nu e nimic mai delicios decât să săruţi o centenară ca tine. Când mă gândesc că poate l-ai cunoscut pe Robespierre sau pe Ludovic al XVI-lea!

La sfârşitul celei de a treia săptămâni, apăru Leonard. Într-o dimineaţă, Raoul zări cupeul cu cei doi cai prăpădiţi, cu care contesa plecă.

Ea se întoarse de-abia pe seară. Leonard transportă pe „Leneşa” nişte pachete învelite în ştergare, pe care le lăsă în cala şlepului printr-un chepeng pe care Raoul nu-l ştia.

Peste noapte, Raoul reuşi să deschidă şi să cerceteze baloturile. Conţineau dantele şi odăjdii de preţ.

A treia zi, altă expediţie. Rezultat: un gobelin frumos din secolul al XVI-lea.

În zilele când Josephine lipsea, Raoul se plictisea de moarte. Într-o astfel de zi, când şlepul se afla aproape de Mantes, se duse în oraş, îşi închirie o bicicletă şi o porni la întâmplare, pe un drum de ţară. După ce mâncă la un han, ieşind dintr-un mic orăşel, văzu multă lume adunată în jurul unei vile. Se vindeau la licitaţie mobilă scumpă şi argintărie.

Ca să-şi treacă timpul, făcu înconjurul casei. Văzând o scară rezemată de un gard, fără să-şi dea seama ce face, o rezemă de casă, se sui şi sări printr-o fereastră.

Cineva dinăuntru scoase un strigăt. Raoul o zări pe Josephine Balsamo, care îşi reveni numaidecât în fire şi spuse cu o voce fabricată, să pară firească:

— Ia-te-uită! Tu eşti, Raoul? Admiram tocmai o colecţie frumoasă de cărţi legate... Adevărate minuni!

Atâta tot. Raoul examină cărţile şi băgă în buzunar trei exemplare unice, pe când Josephine, fără s-o vadă Raoul, şterpelea medalii vechi dintr-o vitrină.

Coborâră scara. În mulţimea care umplea etajul de jos, nimeni nu-i luă în seamă.

La circa trei sute de paşi îi aştepta trăsura.

De aici înainte, la Pontoise, la Saint Germain, la Paris, unde „Leneşa” acostase chiar în faţa prefecturii de poliţie, ei operară împreună.

De fiecare dată Raoul îşi descoperea talente nebănuite şi o pricepere cu adevărat de expert. Câteodată, în vreun magazin, la curse, la teatru, tovarăşa lui auzea un mic plescăit de limbă vesel, şi în mâinile amantului zărea un ceasornic sau la cravata lui vreun ac nou. Şi totdeauna cu acelaşi sânge rece, totdeauna cu aceeaşi seninătate a nevinovatului pe care nu-l ameninţă nici o primejdie.

Ceea ce nu-l împiedica să asculte de toate sfaturile de prevedere, pe care le dădea Josephine Balsamo. Nu ieşeau din şlep decât îmbrăcaţi ca oameni din popor. În vreo stradă

apropiată se urcau în trăsura care aştepta. Aici îşi schimbau hainele. Contesa nu se despărţea niciodată de o dantelă cu flori mari, brodate, care-i servea de voaletă.

Într-o seară se întâlniră pe neaşteptate cu Beaumagnan, baronul d'Étigues şi Bennetot. Cei trei prieteni intrau în teatrul Variétés.

— Haide după ei, zise Raoul.

Contesa şovăia. El stărui şi o convinse.

— Cum! ni se prezintă un asemenea prilej şi să-l ratăm? Aş rămâne neconsolat.

Intrară amândoi şi se instalară într-o lojă întunecoasă. Avură timp o clipă, până să se ridice draperia, să vadă într-altă lojă de lângă scenă silueta lui Beaumagnan şi a celor doi prieteni ai lui.

Dar oare ce căuta Beaumagnan, om al bisericii şi cu fire ascetică, într-un teatru bulevardier[1], în care se juca tocmai o revistă excesiv de decoltată şi care nu-l putea interesa?

Raoul îi puse Josephinei Balsamo această întrebare. Ea nu răspunse, arătând o indiferenţă, din care Raoul înţelese că tânăra femeie nu voia să-i ceară ajutorul în această afacere şi că ar prefera să nu-l vadă amestecându-se în ea.

— Fie, îi zise el mândru. Fie! Fiecare pe drumul lui şi vom vedea cine va reuşi mai bine.

Pe scenă dansau femei goale. Se da o revistă de actualitate. Artista principală era acoperită toată de bijuterii. Un bandou cu pietre preţioase îi acoperea fruntea.

În antract Raoul trecu pe lângă loja celor trei complici. Plecaseră.

— Nu mai avem nimic de făcut aici! îi spuse contesei când se-ntoarse la ea.

În clipa asta, cortina se ridică din nou. Artista apăru iar pe scenă. De data aceasta bandoul de pe frunte se vedea

[1]Teatru bulevardier = unele teatre, deschise pe la sfârşitul secolului trecut pe bulevardele Parisului, jucau piese uşoare, farse, cu temă erotică.

mai bine. Raoul numără pietrele. Erau şapte la număr şi mari, aproape cât nucile.

— Şapte! Se gândi Raoul. Iată de ce a venit Beaumagnan.

Pe când Josephine Balsamo se îmbrăca, Raoul reuşi să afle de la o plasatoare că artista se numea Brigitte Rousselin şi că locuia într-o casă veche din Montmartre, de unde venea în fiecare zi, însoţită de o servitoare foarte devotată, anume Valentine ca să ia parte la repetiţiile piesei viitoare şi la reprezentaţii.

A doua zi dimineaţa, la ora 11, Raoul părăsea “Leneşa”. Mâncă într-un restaurant din Montmartre şi, la prânz o luă pe strada în care locuia artista. Alături se afla o clădire.

Etajul întâi părea sigur nelocuit căci nu avea perdele la ferestre. Aşteptă o clipă, când portăreasa se depărtase de casă, şi o luă în sus pe scară, până la etajul nelocuit. Aici forţă uşa, intră, deschise o fereastră ce da deasupra acoperişului casei învecinate, se asigură că nimeni nu-l vede şi sări pe el.

În apropiere se afla o ferestruică a podului. Trecu prin ea în casa artistei.

Sub el, adică la etajul întâi, se auzeau voci de femei. Aplecându-se cât putu mai mult peste rampa scării, Raoul trase cu urechea şi înţelese că artista mânca în sufragerie, pe când servitoarea făcea curăţenie în odaia de culcare şi de toaletă.

— Am terminat! exclamă Brigitte Rousselin, întorcându-se în dormitor. Ah, dragă Valentine, ce fericire că n-am repetiţie astăzi... mă culc iar şi nu mă mai scol până dimineaţă.

Ziua aceasta de odihnă îi cam strica socotelile lui Raoul care nădăjduia ca în absenţa Brigittei Rousselin, să-i percheziţioneze liniştit locuinţa. Aşteptă însă răbdător, sperând că-l va ajuta vreo întâmplare norocoasă.

Trecură câteva minute. Brigitte fredona melodii din revista ei, când deodată auzi soneria.

— Cine o fi? Nu aştept pe nimeni astăzi. Du-te vezi cine e, Valentine!

Servitoarea coborî scara. Se auzi zgomotul uşii trântite apoi se întoarse şi spuse:

— E de la teatru - un secretar al directorului a adus scrisoarea asta...

— Dă-o încoa. L-ai poftit în salon?

— Da.

Raoul o zări în uşă pe actriţă. Servitoarea îi dădu plicul. Brigitte îl desfăcu şi citi cu voce înceată:

„Draga mea, încredinţează secretarului meu bandoul cu nestemate pe care-l porţi pe frunte. Am nevoie de el ca model. E urgent. Diseară ţi-l voi înapoia la teatru.”

Auzind acestea, Raoul tresări:

— I-auzi! gândi el, bandoul cu cele şapte pietre! Oare şi directorul ştie de afacere?

Şi Brigitte Rousselin îi face cumva pe plac?

Se linişti însă repede, căci femeia murmură:

— Imposibil. Am făgăduit bandoul altcuiva.

Ea intră în budoar şi se întoarse cu un plic, pe care-l dădu servitoarei.

— Îl cunoşti pe secretar? L-ai văzut la teatru?

— Nu, e desigur unul nou.

— Să-i spuie directorului că-mi pare rău că nu-l pot satisface şi că-i voi explica motivele diseară la teatru.

Valentine coborî iarăşi. Trecu destul de mult timp. Brigitte se aşezase la pian şi făcea exerciţii de cânt, din care cauză probabil Raoul nu mai putuse percepe zgomotul uşii.

În clipa aceea văzu o umbră care se strecura pe scară şi se îndrepta spre budoar. Raoul se gândi:

„Valentina se întoarce. Începusem să cred că s-a întâmplat ceva. Nu-mi prea miroase a bine secretarul acela necunoscut care a venit să ia giuvaerul! Slavă Domnului, n-a fost nimic şi omul a plecat!”

Dar deodată, în mijlocul unei melodii, pianul se opri

brusc, scaunul pe care şedea artista se răsturnă cu zgomot; se auzi vocea ei îngrijorată care spunea:

— Cine eşti dumneata? Ah! Secretarul, nu-i aşa? Secretarul cel nou... Dar ce doreşti, domnule, de la mine?

— Domnul director mi-a poruncit să aduc bandoul. De aceea trebuie să stărui...

— Dar ţi-am trimis răspunsul... bâigui înspăimântată Brigitte... Servitoarea ţi-a dat doar scrisoarea... De ce n-a venit cu dumneata? Valentine !...

Ea strigă de mai multe ori îngrozită.

Uşa se închise brutal. Raoul auzi un zgomot de scaune răsturnate de luptă, apoi un strigăt disperat: „Ajutor!”

Raoul coborî scara într-un suflet şi se năpusti la întâmplare asupra unei uşi. Pătrunse într-o odaie în mare dezordine. Nevăzând pe nimeni, străbătu odaia până la cabinetul de toaletă, apoi în budoar unde-şi închipuia că se dăduse lupta.

Din prima clipă zări, cu toate că era destul de întuneric, obloanele ferestrelor fiind lăsate, pe un bărbat stând pe jos, în genunchi şi strângând de gât o femeie. Horcăiturile ei se amestecau cu înjurăturile lui. Nu mai era de aşteptat.

Raoul se năpusti asupra lui cu atâta putere, încât bărbatul trebui să dea drumul femeii. Se rostogoliră amândoi până la sobă, de care Raoul se lovi destul de tare. Asasinul era mai greu decât el şi lupta nu putea dura mult între adolescentul gingaş şi bărbatul acela zdravăn şi cu muşchi puternici. De fapt, după o clipă, unul din ei se desfăcu din strânsoare şi se ridică, pe când celălalt rămase întins gemând. Acela care se ridicase nu era asasinul ci Raoul.

El se aplecă asupra tinerei actriţe şi luând-o în braţe, o puse pe pat.

— Nu ţi-a făcut nimic, nu-i aşa, domnişoară? Nu-ţi fie frică. Nu mai ai de ce te teme, şi pentru mai mare siguranţă...

Raoul trase repede perdelele, smulse şnururile şi legă bine cu ele mâinile omului. Lumina pătrunzând în odaie, Raoul întoarse faţa asasinului ca s-o vadă mai bine.

Dar scoase un strigăt de uimire. Era uluit. Murmură, de-abia crezându-şi ochilor:

— Leonard... Leonard.

Continuă să-l lege, strângând bine sforile destul de groase; îi înfăşură apoi capul cu un prosop şi-l târî în odaia de culcare unde-l legă de piciorul patului. Se-ntoarse apoi la tânăra femeie care continua să geamă.

— S-a sfârşit, îi zise el. N-ai să mai dai ochi cu el. Linişteşte-te. Mă duc să văd ce e cu servitoarea, ce i-a făcut, că nu s-a întors!

Nu era prea îngrijorat. O găsi în etajul de jos într-un colţ al salonului, exact în starea în care-l lăsase şi el pe Leonard, adică fără putinţă de a se mişca sau de a scoate vreun sunet.

Era însă o femeie curajoasă. De cum o dezlegă, îşi veni îndată în fire, înţelese situaţia şi se arătă gata să urmeze ordinele pe care i le dădu Raoul:

— Sunt agent de poliţie. Am scapăt-o pe stăpâna dumitale. Du-te la ea şi îngrijeşte-o. Eu mă duc să-l descos pe individul acela, şi să văd dacă n-are cumva complici.

Raoul ieşi afară din casă, se duse la poartă şi o crăpă puţin, atât ca să poată arunca o privire în stradă.

Puţin mai departe în stradă zări cupeul Josephinei, aşa cum se aşteptase.

Pe capră se afla un servitor tânăr de tot, pe care-l văzuse de câteva ori cu Leonard şi pe care-l chema Dominique.

Dar în trăsură nu se află cumva alt complice? Şi cine era el?

Raoul nu închise poarta. Bănuielile lui se confirmau şi acum nimic pe lume nu l-ar fi putut împiedica să meargă până la capăt. Se întoarse iar în casă şi urcându-se la primul etaj, intră în odaia unde se afla cel legat. Observase

că în luptă, din buzunarul lui Leonard ieşise un fluier mare de lemn, legat cu o sfoară şi Leonard îl vârâse iar îngrijit la locul lui. Probabil că fluierul servea în caz de primejdie să dea de ştire complicilor. Sau poate să-i anunţe că drumul era liber şi afacerea reuşise?

Raoul adoptă părerea din urmă. Crăpă puţin fereastra şi fluieră scurt.

Şi ascuns după perdea, aşteptă.

Uşa se deschise, Josephine Balsamo intră.

Intră liniştită şi cu atâta curaj, parcă ar fi făcut o vizită unei bune prietene.

Raoul închisese uşile de comunicaţie cu celelalte odăi, ca scena dintre el şi Josephine să n-aibă martori.

În clipa aceasta, Josephine zări şi ea pe Raoul şi corpul legat cobză al lui Leonard, pe care-l recunoscu după haine.

Tânărul putu să-şi dea seama acum de puterea de stăpânire de care era capabilă Josephine. Nu se fâstâci deloc, nu-şi pierdu deloc cumpătul, dând cu ochii de Raoul şi văzându-l pe Leonard scos din luptă. Părea că, stăpânindu-şi nervii, se întreba:

— Ce înseamnă asta? Ce caută aici Raoul? Şi cine a legat pe Leonard?

În cele din urmă, scoţându-şi voaleta, ea întrebă, căci se părea că numai asta o interesează.

— De ce mă priveşti aşa, Raoul?

El zăbovi câtva timp cu răspunsul. Vorbele pe care voia să le rostească s-ar fi voit teribile. Se uită la ea pătrunzător, ca să nu piardă nici o tresărire a muşchilor obrazului ei, nici o clipire a ochilor.

— Brigitte Rousselin a fost asasinată.

— Brigitte Rousselin?

— Da, actriţa de aseară, aceea cu banjoul de nestemate. Şi n-ai să îndrăzneşti să spui că nu ştii cine e femeia aceasta, *de vreme ce eşti aici, la ea,* şi de vreme ce i-ai poruncit lui Leonard să-ţi dea de veste când omorul a fost

săvârşit.

Ea se arătă de-a dreptul îngrozită.

— Leonard?

— Da, afirmă el. El a omorât-o pe Brigitte.

Josephina se lăsă să cadă pe un scaun; murmură :

— Mizerabilul... Cum se poate s-o fi omorât? Doamne, şi mi-a făgăduit de atâtea ori că n-o să omoare! Ah, nu vreau, nu pot să cred...

Era sinceră sau juca teatru? Leonard voise s-o gâtuie pe victimă sub impulsul unui moment de nebunie, sau după instrucţiunile ei, care ordonau crima dacă viclenia nu putea avea succes?... Întrebări neliniştitoare, pe care Raoul şi le punea fără să le poată da răspunsuri.

Josephine Balsamo ridică capul, se uită la Raoul cu ochii plini de lacrimi, apoi întinse mâinile rugătoare spre el.

— Raoul... Raoul... de ce mă priveşti astfel? Nu mă acuzi, nu mă poţi acuza, nu-i aşa? N-am ordonat eu crima! Crezi că eu am ştiut? Nu, Raoul, jură că nu crezi una ca asta! Ah, Raoul, dragul meu Raoul!...

El o împinse brutal pe scaun. Apoi, după ce făcu câţiva paşi în lungul şi în latul odăii, se apropie iarăşi de contesa de Cagliostro şi o apucă de umeri.

— Ascultă-mă, Josine, pronunţă rar cu vocea unui duşman, nu aceea a unui amant, ascultă-mă! Dacă până într-o jumătate de oră nu lămureşti toată afacerea şi toate maşinaţiile la care te dedai, voi proceda cu tine cum ai proceda faţă de o duşmancă de moarte. Te voi scoate cu forţa din această casă şi, fără să stau pe gânduri nici o clipă, mă voi duce imediat la poliţie şi voi denunţa crima pe care complicele tău Leonard a săvârşit-o asupra Brigittei Rousselin... După asta, ai să te descurci cum vei şti! Ei, acum, dă-i drumul, mărturiseşte!...

AVEREA REGILOR FRANŢEI

Războiul se declarase. Şi se întâmpla într-un moment ales de Raoul, când deţinea un ascendent major şi când Josephine Balsamo, luată pe neaşteptate, se simţea slăbită în faţa unui atac pe care niciodată nu l-ar fi bănuit atât de violent şi de necruţător.

Ea recurse la mângâieri, la plâns, la făgăduieli, la tot arsenalul secret muieresc, dar Raoul se arătă intransigent.

— Vei vorbi! M-am săturat de toate tainele astea! Ţie ţi-o fi plăcând, dar mie nu! Mie îmi place ca totul să fie clar.

— Dar ce vrei, să pătrunzi tainele vieţii mele?

— Tăinuieşte-ţi trecutul, dacă vrei, nu-mi pasă de el, răspunse Raoul. Ceea ce vreau să ştiu e afacerea care mă interesează şi pe mine. Spune-mi ce drum urmăreşti, căci nu vreau să risc să dau de o crimă! Pot să fur, dar să omor nu! M-ai priceput, Josine?

— Nici eu nu vreau, răspunse ea.

— Se prea poate, dar pe alţii îi pui să omoare!

— Nu-i adevărat!

— Atunci, vorbeşte! Explică-te!

Ea îşi frângea mâinile oftând şi protestând, dădea impresia că este sinceră.

— Nu pot... nu pot!...

— De ce? Cine te împiedică să-mi spui şi mie ceea ce ştii despre afacere, ceea ce ţi-a mărturisit Beaumagnan?

— Aş prefera să nu te bag în porcăria asta, murmură ea, să nu ai de-a face cu omul acesta!

El izbucni în râs.

— Fleacuri! Ţi-e frică de mine. N-ai încredere. Şi-apoi afacerea e prea bună şi vrei s-o păstrezi numai pentru tine. Bine. Fie! Să plecăm. Poate că afară ai să judeci altfel!

O luă în braţe şi-o aruncă pe umeri, aşa cum făcuse şi

prima dată, la picioarele stâncilor. Apoi se îndreptă spre uşă.

Înfricoşată, Josephine strigă:

— Stai, opreşte-te! Ce vrei să ştii? adăugă ea, după ce o aşează iar pe scaun.

— Tot! replică el, şi mai întâi motivul prezenţei tale aici, pentru ce a omorât-o mizerabilul pe Brigitte Rousselin.

Vocea ei abia se auzi.

— Bandoul cu pietre...

— N-au valoare! Sunt pietre false...

— Da, dar sunt şapte... Şi se pare că şi alţii erau pe urmele lor.

— Cine?

— Trimişi ai contesei de Belmonte.

— Iar femeia aceea? Ei şi, asta era un motiv s-o omoare pe Brigitte?...

— Şi-o fi pierdut capul, îi spusesem că-mi trebuie bandoul cu orice preţ.

— Socotesc, mai degrabă, că acei care dau târcoale Brigittei sunt Beaumagnan şi prietenii lui. Dar tu nu eşti de talie să te măsori cu Beaumagnan. Lasă-mă pe mine să conduc. Dacă vrei să reuşeşti, n-o poţi face decât cu ajutorul meu.

Josine şovăi. Se înclină în faţa acestei voinţe neînfrânate şi în faţa acestei energii, pe care nimic n-o putea face să se frângă.

— Fie, spuse ea. Voi vorbi. Dar de ce aici?

— Aici şi nu în altă parte, insistă Raoul, ştiind bine că dacă îi dă răgaz, contesa va căpăta din nou curaj şi nu va mai putea scoate nimic de la ea.

— Fie, zise ea, resemnată, cedez, deoarece dragostea noastră e în joc, iar tu pari că te sinchiseşti foarte puţin de ea.

Raoul avu un sentiment profund de mândrie. Acum el era stăpânul. O silise pe Josephine Balsamo să i se supună şi

reuşise să-i tempereze propria sa dragoste. Sărutări, mângâieri, seducţie, patimă - nu se mai temea de nimic, căci cu o clipă înainte fusese cât pe aci să rupă legătura cu Josephine şi totuşi rămăsese foarte liniştit.

El luă cuvertura groasă de pe masă şi o aruncă peste Leonard, apoi se întoarse şi se aşeză lângă Josine.

— Ascult!

Ea îi aruncă o privire în care se putea citi o furie neputincioasă, glasul abia i se auzi:

— Faci o greşeală! Profiţi că m-ai prins la strâmtoare ca să mă sileşti să-ţi povestesc lucruri pe care şi aşa ţi le-aş fi povestit odată, de bunăvoie. E o umilinţă inutilă pe care mi-o impui, Raoul.

El repetă impasibil:

— Aştept.

— Bine, fie, dacă vrei. Îţi voi face un raport scurt. Aşa se cheamă la poliţie, nu?

Acum douăzeci şi doi de ani, în lunile care au precedat războiul din 1870, între Franţa şi Prusia, cardinalul de Bonnechose, arhiepiscop de Rouen şi senator, trecând prin ţinutul acesta, fu surprins de o ploaie teribilă şi trebui să caute adăpost în castelul Gueures, în care locuia pe atunci ultimul său proprietar, cavalerul des Aubes; aici cină. Noaptea, retrăgându-se în odaia care-i fusese pregătită, cavalerul des Aubes, un bătrân de nouăzeci de ani, îi ceru audienţă. Iată rezumatul confidenţelor ciudate pe care le făcu atunci cavalerul şi pe care cardinalul le-a scris mai târziu. Le ştiu pe dinafară:

„Monseniore, pe vremea teroarei[1] aveam vreo doisprezece ani, eram orfan şi o întovărăşeam în fiecare zi pe mătuşa mea des Aubes la închisoarea apropiată, unde ea împărţea ajutoare şi îngrijea de bolnavi. Erau închişi fel

[1]Teroarea este o perioadă a Revoluţiei Franceze, între septembrie 1793 şi iulie 1794 (căderea lui Robespierre), marcată prin sumare execuţii, cu ajutorul ghilotinei.

de fel de oameni, care erau judecaţi şi osândiţi la întâmplare. Astfel avui prilejul să fac cunoştinţă cu un bătrân despre care nimeni nu ştia nici cum îl cheamă, nici de ce fusese arestat. Îngrijirile mele i-au insuflat încredere şi în seara zilei când fu judecat şi condamnat să i se taie capul, îmi spuse:

— Copilul meu, mâine în zori voi fi dus la eşafod şi voi muri, fără ca cineva să ştie cine sunt. Asta e dorinţa mea. Nu-ţi voi spune nici ţie numele. Îţi încredinţez însă o misiune foarte importantă. Sunt sigur, copilul meu, că vei fi la înălţimea datoriei şi că vei păstra o taină de care atârnă interese din cele mai grave.

Îmi spuse apoi că e preot şi că e depozitarul unei bogăţii incalculabile în pietre preţioase. Zece mii de pietre preţioase au fost puse cu timpul în ascunzătoarea cea mai sigură. Într-un loc din regiunea Caux[1], unde toată lumea putea să se învârtească, se afla o piatră mare de hotar în mijlocul unor anumite câmpii şi livezi. Piatra aceasta de granit, vârâtă aproape cu totul în pământ şi înconjurată de mărăcini, avea pe suprafaţa superioară două-trei găuri, pline cu pământ pe care crescuseră iarbă şi flori sălbatice de câmpie.

În aceste găuri, în care, la nevoie, se scotea pământul, ca apoi să fie pus la loc cu grijă, erau ascunse splendidele pietre pe măsură ce se strângeau. Acum găurile erau pline şi nemaiîncăpând în ele nestematele, pietrele noi fuseseră puse într-o casetă de lemn şi îngropate lângă piatră, câteva zile înainte de arestarea lui.

El îmi indică exact locul şi-mi comunică o formulă compusă numai dintr-un cuvânt care, dacă aş uita locul, m-ar face să-l găsesc foarte uşor.

Mă puse să-i făgăduiesc că, după ce se vor întoarce vremurile liniştite, voi asista totdeauna la liturghia din

[1]Caux = regiune din Normandia, în care se află şi localităţile Fécamp şi Étretat.

prima zi de Paşti la biserica din satul Gueures.

Într-o duminică oarecare de Paşti voi zări lângă cădelniţă un om îmbrăcat în negru. Spunându-i acestui om numele meu, el mă va conduce lângă un candelabru de alamă cu şapte braţe, ce nu se aprindea decât în zilele de sărbători. După acest gest al străinului, eu trebuia să-i împărtăşesc formula de revelare a comorii.

Acestea erau semnele de recunoaştere după care eu trebuia să-l conduc la piatra de hotar.

Am făgăduit pe tot ce aveam mai scump că voi asculta de instrucţiunile căpătate. A doua zi bietul preot fu decapitat.

Monseniore, cu toate că eram foarte tânăr, mi-am ţinut cu sfinţenie jurământul dat. Mătuşa mea a murit. Eu m-am înrolat copil de trupă şi am luat parte apoi la toate războaiele Directoratului[1] şi Imperiului[2]. Când a căzu Napoleon, aveam treizeci şi trei de ani. Fui eliberat cu gradul de colonel. Mă dusei numaidecât în taină să caut piatra. O găsii uşor. Apoi în prima duminică de Paşti, de după liberare, în 1816, mă dusei la biserica din Gueres şi văzui în altar candelabrul cu şapte braţe. Dar nu veni nici un om îmbrăcat în negru.

Am revenit şi în anul următor şi în toţi anii de atunci, căci între timp cumpărasem castelul Gueres, care era de vânzare. Aşteptam în fiecare an pe străin, dar în zadar. Sunt cincizeci şi cinci de ani de când aştept şi n-am auzit nici măcar vorbindu-se de ceva ce ar avea legătură cu această poveste. Piatra se află tot acolo. Sfeşnicul se aprinde în zilele de sărbători. Doar omul în negru n-a apărut la întâlnire.

Ce trebuie să fac? Să duc cu mine în mormânt taina? De

---

[1]Directorat: perioadă a Revoluţiei Franceze, din octombrie 1795 până în noiembrie 1799, înlocuită de Consulat.

[2]Primul Imperiu = instaurat de Napoleon I la 1804, a durat până la căderea acestuia în 1815.

astăzi însă sunt liniştit. Numai Dumnezeu ţi-a îndreptat paşii încoace, monseniore, Dumnezeu a voit să-ţi confesez totul, ca să pot muri liniştit.

Cardinalul Bonnechose ascultase fără să întrerupă. El spuse cavalerului că povestea i se pare de necrezut.

Atunci cavalerul se duse şi după o clipă se-ntoarse cu o casetă de lemn.

— Iată caseta despre care ţi-am vorbit, monseniore, şi pe care am găsit-o lângă piatră. Am socotit că e mai bine s-o iau cu mine. Ia-o acum, monseniore, şi pune pe cineva să preţuiască cele vreo sută de nestemate ce se găsesc în ea.

Stăruinţa cavalerului şi dovezile pe care le aducea convinseră pe cardinal care se hotărî să cerceteze această afacere şi să înştiinţeze pe bătrân dacă va descoperi ceva.

Convorbirea se sfârşi cu această făgăduială pe care însă cardinalul nu putu s-o aducă multă vreme la îndeplinire din pricina evenimentelor.

Venise războiul dintre Franţa şi Prusia, apoi căderea Imperiului[1]. Şi lunile treceau.

Când oraşul Rouen fu ameninţat de trupele cotropitoare, cardinalul voi să trimită în Anglia oarecare documente importante. Se folosi de prilej ca să trimită şi caseta. La 4 decembrie, în ajunul zilei când germanii erau să intre în oraş, un servitor credincios al amiralului, anume Jaubert, porni cu o cabrioletă spre Havre unde trebuia să se îmbarce.

După două zile, cardinalul află că într-o pădure de lângă Rouvray, la zece kilometri de Rouen, fusese găsit cadavrul lui Jaubert. Cardinalului i se aduse geamantanul cu documente. Cabrioleta şi calul dispăruseră şi împreună cu ele şi caseta. Cu toate cercetările nu se putu stabili cine erau făptaşii.

---

[1]Este vorba de al doilea Imperiu, instaurat de Louis Napoleon Bonaparte (Napoleon al III-lea), nepot al lui Napoleon I, la 1852. S-a prăbuşit în 1870, în urma înfrângerii de la Sedan.

Pe la începutul lui ianuarie, cardinalul primi o ştafetă de la cavalerul des Aubes. Moşneagul nu putuse supravieţui înfrângerii suferite de patrie. Înainte de a muri, el scrisese aceste rânduri, aproape neciteţe: „Cuvântul formulei care arată locul pietrei este gravat în fundul casetei... Candelabrul l-am îngropat în grădina mea...”

Astfel nu mai rămânea nimic din toată afacerea. Cum nimeni nu văzuse nestematele, monseniorului îi fu teamă că oamenii n-aveau să creadă această fantastică poveste, ci va fi socotită drept aiureala unui bătrân ramolit. De aceea nu suflă nici o vorbă nimănui despre cele ce aflase. Dar ca să-şi uşureze inima, el scrise memoriul în care povestea tot ce se aflase la castelul de Gueres şi tot ce se mai întâmplase după aceea. Memoriul acesta el uită să-l ardă uitând apoi pe unde l-a ascuns. Astfel, la câţiva ani după moartea lui, el fu găsit într-una din cărţile lui de teologie, când i s-a vândut biblioteca la licitaţie.

— Cine l-a găsit?

— Beaumagnan.

Josephine Balsamo povestise toată afacerea cu vocea egală, monotonă, ca pe o lecţie învăţată pe de rost. Ridicând ochii ea fu uimită de expresia feţei lui Raoul.

— Ce ţi-e? Îşi suflă nasul tulburată.

— Povestea asta mă pasionează. Gândeşte-te, Josine, că prin confidenţele celor trei bătrâni care şi-au transmis sfeşnicul ne întoarcem înapoi cu mai bine de un secol şi astfel, ne apropiem de o legendă, mai bine zis - de o taină care datează din evul mediu. Inelele lanţului merg neîntrerupt până la Beaumagnan. Continuă, Josine! Ne aflăm pe calea cea bună. S-o pornim împreună şi vom culege cu siguranţă roadele strădaniei noastre.

— Descoperirea memoriului, continuă ea, îl înnebuni pe Beaumagnan. Largi orizonturi se deschideau în faţa lui. El

reuşi să convingă pe unii din superiorii[1] lui, îi entuziasmă pentru acapararea nestematelor, reuşind să-şi însuşească toate influenţele de care dispuneau iezuiţii.

Cu ajutorul lor, reuni un grup de doisprezece boieraşi mai mult sau mai puţin cinstiţi şi mai mult sau mai puţin îngropaţi în datorii, cărora nu le dezvălui decât o parte din taină şi pe care îi organiză într-o adevărată asociaţie de conspiratori, gata la orice. Fiecare dintre ei îşi avea câmpul lui de activitate, fiecare sfera lui de investigaţii. Beaumagnan îi avea la cheremul lui prin banii pe care li-i dădea.

Doi ani de cercetări amănunţite au dus la rezultate care nu sunt deloc neglijabile. Mai întâi aflară că preotul decapitat fusese Nicolas, casierul mânăstirii Fécamp. Apoi descoperiră o ciudată corespondenţă schimbată pe vremuri între toate mânăstirile Franţei din care se vedea că odinioară acestea plăteau o dijmă pentru constituirea unui tezaur comun, o rezervă, în vederea unor eventuale lupte sau cruciade ale bisericii. Un consiliu compus din şapte membri administra aceste bogăţii, dar numai unul dintre ei ştia locul unde se depozitau.

Revoluţia a distrus toate aceste mânăstiri. Dar bogăţiile existau. Fratele Nicolas fusese ultimul lor paznic.

O mare tăcere urmă acestor cuvinte ale Josephinei Balsamo. Curiozitatea lui Raoul nu fusese dezamăgită. Simţea o emoţie copleşitoare.

— Ce aventură măreaţă! Dacă fratele Nicolas a spus adevărul, dacă nestematele au fost ascunse în piatră, atunci o mare avere e de găsit. Se poate spune că moştenirea lăsată de evul mediu trebuie să valoreze acum peste un miliard de franci. Şi toate aceste milioane fără număr pe care le-au strâns mii şi mii de călugări, tot obolul

[1]Compania lui Isus = ordin iezuit religios, fondat in 1540 de Ignaţiu de Loyola, foarte ierarhizat, a avut un rol nefast, prin persecutarea aşa zişilor „eretici”.

acesta uriaş al întregului popor creştin şi al marilor epoci de fanatism, toată averea aceasta se află într-o piatră de hotar, în mijlocul unei livezi normande! E sau nu o poveste năucitoare?

El se aşează iar lângă tânăra femeie, parcă voia să pună capăt dintr-odată declamaţiilor sale fără rost; apoi o întrebă cu voce mai caldă, persuasivă:

— Şi rolul tău în această aventură, Josephine Balsamo? Tu ce ai aflat? Ai moştenit oare de la Cagliostro vreo indicaţie lămuritoare?

— Numai câteva cuvinte, răspunse Josephine Balsamo. Pe lista celor patru enigme pe care o am, e scrisă în dreptul formulei: „Averea regilor Franţei”[1] această notiţă: *Între Rouen, Havre şi Dieppe.*

— Va să zică ai căutat şi tu?

— Da, dar fără să ştiu nimic sigur...

— Şi afară de tine mai caută şi altă femeie? O privi cu insistenţă în ochi. Aceea care a omorât pe cei doi prieteni ai lui Beaumagnan?

— Da, zise ea, marchiza de Belmonte care e, cred o urmaşă a lui Cagliostro.

— Şi tu n-ai descoperit nimic?

— Nimic, până în ziua când am dat de Beaumagnan.

— Care a voit să răzbune moartea prietenilor lui?

— Da.

— Şi Beaumagnan ţi-a povestit încetul cu încetul tot ce ştia?

— Da.

— Nesilit?

— Nesilit...

— Şi aşa ai ghicit că urmărea acelaşi scop ca şi tine şi te-ai folosit de dragostea pe care i-o inspirai ca să-l faci să-ţi mărturisească...

— Da, răspunse ea sinceră, plecând capul.

---

[1]Aventurile lui Arsène Lupin, volumul „*Enigma acului scobit*”.

— Dar descoperirile lui se reduceau numai la câteva date istorice, destul de vagi nu-i aşa?

— Da.

— Şi braţul de sfeşnic pe care l-am descoperit eu este primul lucru găsit?

— Da.

— Sigur nu este, căci de când te-ai despărţit de el, a mai putut afla unele lucruri.

— Ce anume? întrebă ea neliniştită.

— De ceva sunt sigur. Aseară Beaumagnan a venit la teatru. De ce? Pentru că Brigitte purta pe frunte un bandou compus din 7 *pietre.* A voit să-şi dea seama, desigur, ce înseamnă cele şapte pietre şi fără îndoială că el a pus să se supravegheze azi dimineaţă casa Brigittei.

— Dacă e aşa, nu mai putem afla nimic.

— Ba putem şti, Josine!

— Cum, de unde?

— De la Brigitte Rousselin.

Ea tresări.

— Brigitte Rousselin?...

— Desigur, zise el liniştit, e de ajuns s-o întreb.

— S-o întrebi pe Brigitte?

— Fireşte, de ea vorbesc.

— Deci atunci... trăieşte?

— Cred şi eu! răspunse el.

Obrazul Josinei clocoti apoi de o neputincioasă furie ce o luă în stăpânire.

— Te implor, contesă de Cagliostro, nu-mi arunca priviri atât de feroce. Dacă nu te-aş fi speriat, nu te-ai fi hotărât niciodată să-mi povesteşti toată aventura, şi ce ne-am fi făcut? Într-o bună zi Beaumagnan ar pune mâna pe miliard, iar Josephine ar rămâne să-şi muşte degetele. Haide, înlocuieşte ochii aceştia încărcaţi cu ură c-un zâmbet frumos!

Josine îşi revenea greu.

— Ai avut îndrăzneala asta... ai îndrăznit... Şi toate ameninţările, tot şantajul era ca să mă faci să vorbesc; toate au fost comedie? Ah, Raoul, nu te voi ierta niciodată!

— Ba da, ba da, luă el lucrurile în uşor, ai să mă ierţi. Ţi-am atins puţin amorul propriu, care n-are nimic de-a face cu amorul nostru, draga mea. Între oameni care se iubesc ca noi, nu există scăpare. Într-o zi se supără unul, într-alta celălalt... până când ajung să se înţeleagă şi nu se mai ceartă.

— Dacă n-o rup mai înainte, răspunse ea între dinţi.

— S-o rupă? De ce, pentru că am aflat oarecare secrete de-ale tale?

Dar Josephine părea atât de necăjită, încât Raoul, cuprins de un râs odihnitor, trebui să-şi întrerupă explicaţiile.

— Doamne, ce comică e! Doamna e supărată! ! Cum, nu ne mai putem juca unul altuia câte o mică festă? Pentru nimica toată îţi sare muştarul? Ah, dragă Josephine, tare eşti caraghioasă, zău nu pot să te înţeleg. Fii şi tu mai conciliantă.

Ea nu-l mai asculta. Fără să se mai ocupe de el, scoase cuvertura de pe faţa lui Leonard, şi-i desfăcu legăturile.

Leonard sări la Raoul ca o fiară dezlănţuită, fiind martor la tot ce se petrecuse.

— Nu te atinge de el! îl stopă ea.

El se opri pe loc, cu pumnii strânşi lângă faţa lui Raoul, care nici nu tresărise la atitudinea agresivă a acestuia.

— Iacă şi zbirul, dracul scos din cutie...

Scos din sărite, omul se încruntă:

— Las’ că ne-om răfui noi, domnişorule... Fie şi peste o sută de ani...

— Ha ha, şi tu vorbeşti de veacuri... şi tu calculezi cu sutele de ani, ca stăpână-ta?

— Pleacă, spuse Josephine, împingându-l pe Leonard afară... Du-te şi ia trăsura...

Schimbară câteva cuvinte într-o limbă pe care Raoul n-o

înţelegea. Apoi când rămaseră singuri, se apropie de el. Avea o voce dârză:

— Şi acum? Ce intenţii ai?

Devenit serios, el răspunse:

— Nu voi proceda ca tine, Josephine, care niciodată n-ai avut încredere în mine. Eu voi fi ceea ce tu n-ai fost: un prieten cinstit, care s-ar ruşina dacă ar lucra împotriva ta. Mă voi duce la Brigitte Rousselin să-i pun câteva întrebări pe care le vei auzi şi tu. Te învoieşti?

— Da, răspunse ea tot supărată.

Raoul deschise cele două uşi de comunicaţie şi le lăsă întredeschise ca Josephine să poată auzi tot ce va vorbi, apoi se apropie de divanul pe care sta culcată Brigitte Rousselin, sub supravegherea Valentinei.

Tânăra actriţă îi zâmbi. Cu toată spaima prin care trecuse şi cu toate că nu putea înţelege ce se întâmplase ea avu, la vederea salvatorului ei, o impresie de siguranţă, de încredere, care o linişti.

— Nu te voi obosi, îi spuse el. Numai un minut sau două... Ai fost victima unui nebun pe care poliţia îl supraveghea şi care va fi acum internat. Nu mai e nici un pericol. Aş vrea însă să ştiu ceva. Ce e cu bandoul acela? De unde-l ai?

Ea şovăi puţin. Totuşi se decise să răspundă:

— Pietrele le-am găsit... Într-o casetă veche.

— O casetă veche de lemn?

— Da, crăpată toată şi neîncuiată. Era ascunsă sub grămezi de paie în hambarul căsuţei în care locuieşte mama în provincie.

— Unde?

— La Lillebonne, între Rouen şi Havre.

— Ştiu. Şi cine a pus acolo caseta?

— Nu ştiu. N-am întrebat-o pe mama.

— Ai găsit pietrele aşa cum sunt acum?

— Nu, erau montate pe inele groase de argint.

— Şi inelele unde sunt?

— Le-am dat unui domn, care a venit să mă felicite şi care a dat cu ochii de ele, căci le ţineam la teatru, în cutia de farduri.

— Domnul a fost singur?

— Nu, cu doi domni. E colecţionar de felul lui. I-am făgăduit că am să-i aduc azi după amiază şi pietrele, căci vrea să refacă inelele. Vrea să cumpere la un preţ foarte bun.

— Inelele aveau ceva gravat în interior?

— Da... cuvinte cu litere vechi, dar nu le-am dat nici o importanţă.

Raoul rămase puţin pe gânduri, apoi continuă cu o voce serioasă, gravă:

— Te sfătuiesc să păstrezi tăcerea în privinţa acestor întâmplări. Altfel afacerea ar putea avea urmări foarte neplăcute, nu pentru dumneata, ci pentru mama dumitale. Este foarte ciudat că a păstrat nişte inele, care, e drept, n-au valoare ca giuvaeruri, dar prezintă un mare interes istoric.

Brigitte Rousselin tresări cuprinsă de insecuritate.

— Sunt gata să le restitui.

— Nu-i nevoie. Păstrează pietrele, dar, în numele d-tale am să cer să ţi se înapoieze inelele. Unde locuieşte domnul acela?

— Strada Vaugirard.

— Şi cum se numeşte?

— Beaumagnan.

— Bine. Încă un sfat, domnişoară. Părăseşte casa asta. E prea izolată. Mai bine du-te pentru câtva timp cu servitoarea la hotel. Şi n-ai să primeşti pe nimeni, ne-am înţeles?

— Da, domnule.

Când fu afară, Josephine Balsamo se prinse de braţul lui Raoul. Părea foarte agitată. Mânia îi trecuse; uitase orice idee de răzbunare.

— Am înţeles. Vrei să te duci la el? Nu-i aşa?

— Da.

— E o nebunie. Ştii doar că şi ceilalţi doi sunt cu el. Beaumagnan e capabil de orice.

— Doar nu mănâncă oameni.

— O, nu râde, Raoul!

— Nu te lamenta, Josine. Hai, fii serioasă, nu plânge!

Simţea că era sinceră şi că dragostea pentru el era destul de mare ca s-o facă să uite neînţelegerea şi să tremure pentru viaţa lui. O strânse în braţe, păstrând-o la piept.

— Ascultă, Josine, lasă-mă să mă măsor eu cu duşmanul nostru Beaumagnan, tot aşa cum am făcut-o cu prietena mea Josephine Balsamo. Cred că a mers destul de bine, nu-i aşa? Şi nu poţi tăgădui că am multe strune la vioară!

O jignise iar. Ea nu comentă. Se desprinse de el. Porniră unul lângă altul în tăcere.

Raoul se întreba în gând dacă duşmanul lui cel mai înverşunat nu era, de fapt, femeia aceasta cu faţa dulce, pe care o iubea cu patimă, şi care, la rândul ei îl adora.

STÂNCA TARPEIANĂ[1]

— Domnul Beaumagnan e acasă?

Un ochi de geam al uşii se deschise şi un servitor bătrân apăru în dosul zăbrelelor.

— E acasă, dar nu primeşte pe nimeni.

— Du-te de-i spune că viu din partea domnişoarei Brigitte Rousselin.

Beaumagnan locuia la parterul unei clădiri cu două etaje, care nu avea portar. Nu exista nici sonerie. De uşă era legat un ciocan de fier, cu care, ca să te anunţi, băteai în uşa masivă cu un ochi de geam, semănând cu cele de la puşcărie.

Raoul aşteptă mai mult de cinci minute. Vizita unui tânăr, când ei o aşteptau pe aceea a actriţei, probabil că-i uimise pe cei trei complici.

— Domnul roagă să-i daţi o carte de vizită, spuse servitorul când se întoarse.

Raoul o dădu fără să ezite.

O nouă aşteptare. Apoi zgomot de zăvoare trase şi de lanţ desprins. Raoul fu condus printr-un vestibul mare, bine ceruit, ce aducea a vorbitor de mânăstire.

Trecură pe lângă mai multe uşi. În cele din urmă, servitorul deschise una, apoi o închise în urma tânărului care se găsi faţă în faţa cu cei trei duşmani.

— El e! El e! strigă Godefroy d'Étigues furios la culme. Beaumagnan, el e, omul de la Gueures, care a furat braţul sfeşnicului.

— Ce obrăznicie! Ce cauţi aici?

— La Gueures am venit să vă închid în pivniţă. Astăzi...

Beaumagnan trebui să se amestece, altfel Godefroy

[1]Stânca tarpeiană = stâncă de pe care se aruncau în gol criminalii, în Roma antică.

d’Étigues era gata să se năpustească asupra lui Raoul.

— Astâmpără-te, Godefroy. Ia loc, domnule, şi binevoieşte să ne spui care e scopul vizitei.

Se aşează şi el la birou, iar Raoul ocupă scaunul oferit.

Tânărul privi pe rând pe cei trei duşmani. Toţi păreau îmbătrâniţi. Ideea fixă, eşecul, poate căinţa asasinării Josinei le pricinuiseră tulburarea care se citea pe faţa tuturora, dar mai ales pe aceea a lui Beaumagnan.

Acesta totuşi se stăpânea mai bine. Dacă-l urmărea amintirea Josinei moarte, în tot cazul ştia să-şi înfrâneze sentimentele. De bună seamă că judeca cu destul sânge rece şi-şi spunea că fusese în dreptul lui s-o omoare.

Drama se petrecea în sufletul lui. Înfăţişarea îi era însă destul de liniştită şi numai arareori, în momentele de criză acută, îşi pierdea cumpătul.

„Rolul meu, îşi zise Raoul, e să provoc asemenea momente şi voi reuşi. El sau eu, unul din noi trebuie să cedeze. El va fi acela!”

Şi cum Beaumagnan întrebă:

— Ce doreşti? Te-ai servit de numele domnişoarei Rousselin ca să intri la mine. Cu ce intenţii?

— Cu intenţia de a continua convorbirea pe care ai început-o aseară cu ea, la teatrul Variétés.

Atacul era direct. Dar Beaumagnan nu se dădu în lături.

— Socotesc că această convorbire nu poate fi continuată decât cu ea, şi pe ea o aşteptam.

— Domnişoara Rousselin n-a putut veni din motive foarte serioase.

— Motive foarte serioase?

— Da. A fost victima unei încercări de asasinat.

— Cum? Ce spui? Au încercat s-o omoare? De ce?

— Ca să i se ia cele şapte pietre, tot aşa după cum dumneavoastră i-aţi luat cele şapte inele.

— Asta e a doua oară, domnule, că te amesteci în treburile noastre, şi încă într-un mod care ne va sili să-ţi

dăm în sfârşit lecţia pe care o meriţi. Prima oară, la Gueures, după ce ai atras pe prietenii mei într-o cursă, ai pus mâna pe un obiect care era al nostru, ceea ce, în limbaj obişnuit, se cheamă pur şi simplu furt calificat. Astăzi, agresiunea dumitale este şi mai vădită, de vreme ce vii să ne insulţi în faţă, fără cel mai mic pretext şi ştiind bine că n-am furat inelele şi că ne-au fost cedate. Ai putea să ne lămureşti asupra motivelor acestei purtări?

— Ştiţi foarte bine, răspunse Raoul, că din partea mea n-a fost nici furt, nici agresiune, ci pur şi simplu efortul unui om care urmăreşte acelaşi scop ca şi voi.

— Ah, urmăriţi acelaşi scop ca şi noi? întrebă Beaumagnan cu oarecare ironie. Şi care este scopul acesta?

— Descoperirea celor zece mii de pietre preţioase ascunse într-o piatră de hotar.

De data aceasta, Beaumagnan se fâstâci şi fu destul de stângaci s-o arate prin atitudinea şi tăcerea lui stânjenită. Văzând aceasta, Raoul atacă mai departe:

— Atunci, cum căutăm amândoi comoara fabuloasă a vechilor mânăstiri, drumurile noastre se încrucişează şi ne fac să ne ciocnim. Asta e toată chestia.

„Va să zică aveau un duşman nou, se gândi Beaumagnan. Contesa Cagliostro dispăruse, dar apărea un nou candidat la cursa milioanelor!”

— Legende, zise el, încercând să-şi întărească vocea şi să regăsească firul ideilor. Palavre femeieşti! Flecăreli de babă surdă! Şi pentru asemenea basme îţi pierzi timpul?

— Nu-l pierd mai mult decât voi, replică Raoul, care nu voia să-i dea răgaz lui Beaumagnan să-şi revină în fire şi nu pierdea nici o ocazie să-l deruteze. Nu-l pierd mai mult decât voi, care nu trăiţi cu gândul decât la această comoară... nu mai mult decât cardinalul Bonnechose, al cărui memoriu nu erau doar scorneli femeieşti. Nu mai mult decât cei zece prieteni al căror şef şi inspirator eşti.

— Doamne, exclamă iar Beaumagnan, voind să se arate

ironic, ce bine eşti informat!

— Mult mai bine decât crezi dumneata!

— Şi de la cine ai informaţiile acestea?

— De la o femeie.

— O femeie?

— Da, Josephine Balsamo, contesa de Cagliostro.

— Contesa de Cagliostro! exclamă Beaumagnan tulburat. Ai cunoscut-o, deci?

— Am cunoscut-o la începutul iernii trecute, ca şi dumneata, domnule Beaumagnan, răspunse Raoul, atacând vehement. Şi toată iarna, până în clipa când am avut bucuria să întâlnesc pe fiica baronului d'Étigues, am văzut-o aproape în fiecare zi.

— Minţi, strigă Beaumagnan. N-a putut să te vadă zilnic. Ar fi pomenit vreodată numele dumitale faţă de mine! Am fost destul de intimi prieteni să poată păstra o astfel de taină.

— Şi o păstra totuşi.

— Infamie! Vrei să ne faci să credem că între dumneata şi ea a fost posibilă o intimitate. Nu e adevărat, domnule! Josephinei Balsamo i se pot reproşa multe lucruri; e cochetă, şireată, dar o destrăbălată nu e.

— Dragostea nu e destrăbălare, răspunse liniştit Raoul, apărând demnitatea Josephinei.

— Ce spui? Dragoste? Josephine Balsamo te-a iubit? Domnule, fabulezi!

— Da, domnule, m-a iubit.

Beaumagnan îşi ieşi din sărite. El se repezi la Raoul cu pumnii strânşi. De data aceasta, prietenii fură nevoiţi să-l liniştească. Beaumagnan tremura de furie şi fruntea îi fusese năpădită de transpiraţie.

„Îl am în mâini! se gândi Raoul vesel: Amintirea crimei l-a lăsat rece; n-are remuşcări. Dar dragostea încă îl roade şi voi face ce vreau din el".

— Ne depărtăm de subiect, domnule, zise după o pauză

Beaumagnan, ştergându-şi faţa de sudoare. Sentimentele dumitale personale pentru contesa de Cagliostro n-au nici o legătură cu ceea ce ne preocupă pe noi. Mă întorc la prima mea întrebare: ce cauţi aici?

— Lucrul e foarte simplu, răspunse Raoul şi nu e nevoie de multă vorbă. Parohiile importante din regiunea care ne interesează, în număr de şapte, la care se strângeau averile, posedau câte un inel episcopal sau pastoral, pe care-l transmiteau, din generaţie în generaţie, delegatului lor la administrarea averilor, a căror ascunzătoare n-o cunoştea decât unul. Ca un simbol al misiunii, Comitetul de şapte era reprezentat printr-un candelabru cu şapte braţe; fiecare braţ avea o piatră de aceeaşi culoare şi materie cu inelul corespunzător. Astfel braţul pe care l-am găsit la Gueures are o piatră roşie, un granat fals, care reprezintă o anume parohie. Pe de altă parte ştiţi că fratele Nicolas, ultimul administrator-şef al mânăstirilor, era un călugăr din mânăstirea Fécamp. Suntem de acord?

— Da.

— Deci, e de ajuns să cunoaştem numele celor şapte mânăstiri pentru a cunoaşte cele şapte locuri unde trebuie făcute cercetări. În interiorul celor şapte inele pe care vi le-a cedat aseară domnişoara Rousselin se află gravate şapte nume. Inelele acestea doresc să le examinez.

— Adică, spuse răspicat Beaumagnan, ceea ce noi am căutat ani de-a rândul, dumneata vrei să afli dintr-odată şi să ştii tot atât?

— Exact.

— Şi dacă refuz?

— Mă iartă, refuzi sau nu? Nu voi continua decât în cazul unui răspuns clar.

— Evident, refuz. Cererea dumitale este absolut smintită şi refuz în modul cel mai categoric.

— Atunci, vă denunţ.

Beaumagnan se uită la el uluit. Se uită la Raoul parcă ar

fi avut de-a face cu un nebun.

— Mă denunţi... Dar asta ce-o mai fi?

— Vă denunţ pe toţi trei ca asasini ai Josephinei Balsamo contesa Cagliostro.

Nimeni nu protestă. Beaumagnan îngălbeni ca ceara şi rânjetul lui se prefăcu într-o grimasă înfricoşătoare.

Se sculă, învârti cheia în broască şi o vârî apoi în buzunar, ceea ce făcu pe prietenii lui să mai prindă curaj.

— Ţiu să vă trag atenţia că n-am revolverul, spuse acum Raoul. Am jurat să fac faţă tuturor situaţiilor numai cu ajutorul creierului. Voi sunteţi trei, înarmaţi cu toţi, iar eu sunt singur. Deci...

— Deci, destulă vorbă! declară Beaumagnan ameninţător. Fapte! Ne acuzi că am asasinat-o pe contesa Cagliostro?

— Da.

— Ai dovezi ca să susţii această acuzare absurdă?

— Am.

— Te ascult.

— Bine. Atunci când aţi adus-o pe Josephine Balsamo şi aţi judecat-o, am fost ascuns în crăpătura unei foste ferestre, deasupra capetelor voastre şi am văzut şi auzit totul.

— Cu neputinţă, murmură Beaumagnan. Dacă ar fi adevărat, ai fi încercat să intervii şi s-o scapi.

— S-o scap, de ce? întrebă Raoul care încă nu voia să le spună că o scăpase pe femeie. Am crezut, ca şi ceilalţi prieteni ai voştri, că o condamnaţi numai să fie închisă într-o casă de nebuni din Anglia. De abia mai târziu mi-am dat seama de mişelia voastră. Seara am pornit cu barca înaintea vaporului englez cu gândul să alarmez pe căpitan.

Vapor n-am găsit şi am putut reconstitui apoi crima voastră. V-am zărit coborând faleza şi am văzut barca găurită.

Cei trei oameni îşi apropiară scaunele îngroziţi. Bennetot

dădu la o parte masa, care-l despărţea de tânăr. Raoul zări faţa atroce a lui Godefroy d'Étigues şi grimasa care-i sluţea gura.

Beaumagnan ridică glasul ameninţător:

— Îţi mai repet o dată, domnule, că n-ai avut dreptul să lucrezi cum ai făcut şi să te amesteci în ceea ce nu te priveşte. Din pricina aceasta, înţelegi că nu putem să te cruţăm, siguranţa ne-ar fi în joc.

— Dar n-am de ce să mă tem de voi!

— Eşti aşa de sigur?

— Da, de vreme ce încă nu m-aţi omorât!

— Şi dacă totuşi m-aş hotărî?

— După un ceas aţi fi arestaţi toţi trei.

— Haida-de!

— Cum am avut cinstea să v-o spun. Este ora patru şi cinci minute. Unul din prietenii mei se plimbă în faţa prefecturii poliţiei. Dacă la patru şi trei sferturi, nu sunt acolo el dă de veste şefului siguranţei.

— Fleacuri! Prostii! exclamă Beaumagnan, care părea că se reculege. Sunt un om cunoscut. Când va spune numele meu, i se va râde în nas prietenului dumitale.

Beaumagnan aruncă o privire cruntului baron Godefroy. Raoul gustă voluptatea pericolului.

— Încă un cuvânt, spuse Raoul.

— Vorbeşte, scrâşni Beaumagnan. Dar să aduci dovezi, dacă nu...

El se ridicase iar Raoul se sculă şi el în picioare şi ochi în ochi, autoritar, articulă:

— Vreţi dovezi... Dacă nu, mă omorâţi, nu-i aşa?

— Da.

— Iată răspunsul meu. Daţi-mi cele şapte inele, numaidecât. Altfel...

— Altfel...

— Prietenul meu va da poliţiei scrisoarea pe care ai scris-o baronului d'Étigues pentru a-i indica mijlocul în care să

pună mâna pe Josephine Balsamo şi pentru a-l împinge la asasinat.

— O scrisoare?... poate câteva rânduri. Dar trebuie să ştii că nu sunt un şcolar naiv: am luat înapoi scrisoarea de la baronul d'Étigues în ziua judecăţii.

— Da, ţi-a dat o copie. Eu însă am păstrat originalul pe care l-am găsit într-o crăpătură a biroului baronului. Originalul acesta îl va remite prietenul meu.

Cercul care-l înconjura pe Raoul se desfăcu. Pe feţele feroce ale celor doi veri nu se vedea decât o expresie de nesiguranţă.

Raoul se gândi că duelul se sfârşise fără să fi avut loc o adevărată luptă.

E drept că el afirma că are originalul. Dar pe ce şi-ar fi putut baza afirmaţia? Pe nimic.

Cu toate acestea, Beaumagnan, care până acum ceruse dovezi palpabile, fu atât de demoralizat, încât se mulţumi cu simpla afirmaţie a lui Raoul.

Fără să mai crâcnească, fără să mai caute a întinde vorba, el cedă, deschise un sertar, luă cele şapte inele, înjurând sinistru:

— Cine mă asigură că nu te vei mai servi de această scrisoare împotriva noastră?

— Ai cuvântul meu, domnule şi pe urmă, împrejurările nu se înfăţişează mereu la fel. Mâine poate că voi fi eu la strâmtoare şi voi veţi fi la larg.

— Fii sigur de asta, răspunse Beaumagnan stăpânindu-şi greu mânia.

Raoul luă inelele cu mâna înfrigurată. În adevăr, pe fiecare inel era gravat un nume. El scrise repede pe o bucată de hârtie numele celor şapte mânăstiri:

Fécamp,
Saint-Wandrille,
Jumièges,

Valmont,
Gruchet-le-Valasse,
Montvilliers,
Saint-Georges-de-Boscheville.

Beaumagnan sunase, dar spuse servitorului să rămână afară. Apoi, apropiindu-se de Raoul:

— Aş mai vrea să-ţi fac o propunere. Cunoşti străduinţele noastre. Ştii unde am ajuns şi că ţinta nu mai e departe.

— Aşa e, răspunse Raoul.

— Ei bine, ai fi dispus - vorbesc fără înconjur - să te întovărăşeşti cu noi?

— La parte egală cu prietenii dumitale?

— Nu, la parte egală cu mine.

Oferta era sinceră. Raoul fu măgulit de favoarea ce i se făcea. Poate că ar fi primit, dacă n-ar fi existat Josephine Balsamo. Dar între ea şi Beaumagnan, orice înţelegere era imposibilă.

— Îţi mulţumesc răspunse Raoul, dar pentru anumite motive nu pot primi.

— Deci, ne rămâi duşman?

— Nu, domnule, concurent.

— Duşman, stărui Beaumagnan, şi ca atare, expus...

— Să fiu tratat cum a fost contesa Cagliostro, îl întrerupse Raoul.

— Chiar aşa, domnule. Şi din vina dumitale!

Beaumagnan chemă pe servitor.

— Condu pe domnul!

Raoul se înclină adânc în faţa celor trei, apoi porni de-a lungul vestibulului până la uşa de afară, pe care servitorul o deschise. În clipa aceasta Raoul îi spuse:

— Aşteaptă puţin, prietene, am uitat ceva.

Se întoarse repede şi deschise uşa biroului în care cei trei prieteni discutau cele întâmplate şi, înfipt în prag, cu mâna pe clanţă le spuse foarte amabil:

— Cât despre faimoasa scrisoarea compromiţătoare trebuie să vă mărturisesc, ca să vă liniştesc, că n-am avut niciodată o copie după ea.

Închise apoi uşa în nasul lui Beaumagnan şi, dintr-o săritură, fu la ieşire, înainte ca acesta să poată da de veste servitorului.

Cea de a două bătălie fusese câştigată.

La capătul străzii, Josephine, care venise cu el până acolo, îl aştepta, cu capul scos prin fereastra cupeului[1].

— Vizitiu, spuse Raoul, gara Saint Lazare.

Sări în trăsură şi exclamă, încercat de bucurie, cu voce triumfătoare:

— Iată, dragă, cele şapte nume de care avem nevoie. Iată lista. Ia-o!

— Va să zică…,

— Va să zică am învins! A două victorie într-o singură zi şi încă ce victorie! Doamne, ce uşor e să-i răsuceşti pe deget pe oameni. Ce spui, Josephine? Nu te superi pe mine că vorbesc astfel, draga mea?

— Nu, nicidecum, răspunse ea zâmbind.

— Nu-mi mai porţi pică pentru chestia de adineauri?

— Ei, nu cere prea mult, dintr-odată! Vezi tu, dragul meu, nu trebuie să-mi atingi amorul propriu. De obicei nu pot uita lesne. Ţie însă nu-ţi pot purta pică. Tu ai ceva care mă dezarmează.

— Beaumagnan însă n-a dezarmat, crede-mă!

— Beaumagnan e bărbat!

— Ei, vom porni la luptă contra lor. Şi, crede-mă, Josine, simt că sunt făcut pentru luptă. Da, Josine, pentru luptă, pentru aventură, pentru cuceriri, pentru tot ceea ce e neobişnuit, extraordinar. Nu-i aşa, Josine, că e ispititor să învingi?

Josine râdea de entuziasmul lui. El o sărută încântat.

---

[1]În original: „*fiacre*” = de la casa Saint-Fiacre, în care se stabilise primul birou de închiriat trăsuri.

— Bineînţeles că o să plecăm împreună la Lillebonne?

— De ce? E de ajuns să se ducă unul din noi.

— Foarte bine, spuse Raoul. Îmi pare bine că ai încredere în mine şi ştii că n-am să te trădez, căci suntem doar tovarăşi. Izbânda unuia înseamnă izbânda celuilalt.

Dar cum se apropiau de str. Aubert, o poartă de pe stânga se deschise, trăsura, fără să încetinească mersul, coti şi pătrunse într-o curte.

De amândouă părţile se iviră câte trei oameni. Raoul fu ridicat brutal din trăsură şi scos, înainte ca să poată măcar încerca un gest. De-abia avu timp să distingă, vocea Josephinei Balsamo, care, rămasă în trăsură, comandă:

— Gara Saint Lazare, repede!

Oamenii îl împinseră într-o casă şi-l închiseră într-o odaie întunecoasă, a cărei uşă o zăvorâră.

Era aşa de bine dispus, încât în prima clipă nici nu-şi dădu seama de cele ce i se întâmplaseră. Continuă să glumească.

— Acum e rândul meu!... Bravo, Josephine... Ah, ce lovitură de maestru... Şi mie să nu-mi treacă nimic prin minte, să nu miros nimic! Nostimă festă! Şi ce-oi fi râzând acum pe socoteala mea!

Începu să zgâlţâie uşa. Aş! Nici nu o putu clinti. Încercă să se caţere până la o ferestruică, aproape de tavan, prin care trecea o lumină slabă, gălbuie. Dar cum să poată ajunge până acolo? N-avea pe ce să se urce.

Ce-ar fi putut face, la vârsta lui, singur împotriva atâtor duşmani? De o parte Beaumagnan, cu o lume întreagă de ajutoare şi de afiliaţi cauzei lui. De altă parte Josephine Balsamo şi o bandă întreagă atât de puternic organizată.

— De voi apuca, mai târziu, pe drumul cel bun, după cum sper, sau de voi porni în mod definitiv pe drumul aventurilor, ceea ce e probabil, jur că şi eu voi dispune de mijloacele de acţiune indispensabile. Vai de cei singuratici! Numai şefii îşi pot atinge ţinta. Eu am fost mai tare ca

Josephine şi, totuşi diseară ea va pune mâna pe preţioasa casetă, pe când eu lâncezesc aici.

Pe când se gândea astfel, fu cuprins de o sfârşeală neexplicabilă, care-l trăgea la somn. Încercă să lupte împotriva somnului, dar în zadar. Simţea că este cuprins de toropeală, şi în acelaşi timp îi era greaţă şi-l durea stomacul.

Se aruncă pe patul din odaie, cuprins de un gând îngrozitor. Îşi aducea aminte că în trăsură Josephina scosese o bomboniera din care luase vreo două-trei bomboane şi-i oferise şi lui cu un gest foarte firesc.

— Ah, murmură el, scăldat în sudoare, m-a otrăvit... Bomboanele care rămăseseră în cutie erau otrăvite!...

Dar nu-şi mai putu continua gândul, căci, cuprins de ameţeală, i se păru că un vârtej îl răsuceşte în jurul unei gropi mari în care, în cele din urmă, se prăbuşi. Ideea morţii îl cotropise pe Raoul, aşa că nu fu prea sigur că mai trăieşte când redeschise ochii. Încercă de câteva ori să tuşească, se ciupi, vorbi tare, ca să se asigure că mai este în viaţă. Trăia! Zgomotul îndepărtat al oraşului îl convinse în sfârşit că nu dăduse ortul popii.

N-ar fi putut spune cu siguranţă cât anume dormise.

O zi? Două ? Mai mult? Capul îi era greu, judecata tulbure şi tot corpul şi-l simţea extenuat. Lângă perete zări un coş cu merinde, care probabil fusese lăsat prin ferestruică.

Îi era şi foame şi sete. Se sătură bine şi iar se culcă. Adormi adânc. Dormise ore, zile, nopţi întregi?... Nu ştia. Dar, oricât de adânc îi fusese somnul, în cele din urmă Raoul d’Andrésy începu să-şi dea seama de unele lucruri din jurul lui. Unele lucruri chiar plăcute. Era poate numai un vis, legănarea aceea monotonă, întovărăşită de un zgomot egal şi continuu. Deschise de câteva ori ochii şi zări cadrul pătrat al unei privelişti luminoase, în care apărea un peisaj mereu schimbător, inundat când de soare când de umbre.

Acum nu mai trebuia decât să întindă braţul ca să ia o

hrană foarte bună şi un vin parfumat. Bău din el şi energia începu să-i curgă prin vene. Ochii i se umpleau de lumină. Pătratul luminos devenise o fereastră deschisă prin care se vedeau coline, livezi, clopotniţe, copaci.

Se afla în altă odaie, mult mai mică, în care i se părea că mai locuise. În ce epocă? Îşi găsi hainele, rufăria, cărţile.

Văzu o scară ce suia spre tavan. De ce nu s-ar urca pe ea, de vreme ce se simţea în putere? Era de-ajuns să vrea - voi şi se urcă. Ridică chepengul şi ieşi afară, în spaţiul infinit. În dreapta şi în stânga era fluviul. El murmură: Puntea „Leneşei”... Sena...

Făcu câţiva paşi.

Josine se afla acolo. Şedea într-un fotoliu de trestie. Simţea o singură dorinţă: s-o strângă în braţe. Duşmană? Hoaţă? Poate criminală? Nu. Numai femeie, femeie înainte de toate. Şi, Doamne, ce femeie! Ce corp dumnezeiesc avea.

Îmbrăcată simplu ca de obicei, ea contempla malul fluviului. Şi nimic n-ar fi putut părea mai dulce şi mai curat decât zâmbetul care-i lumina faţa şi-i da o expresie atât de profundă şi de misterioasă.

Raoul aproape că o atingea în clipa când ea îşi dădu seama de apropierea lui. Se înroşi puţin şi lăsă ochii în jos, privindu-l cu teamă printre gene. Nici o adolescentă n-ar fi putut avea o privire mai naivă, mai nevinovată şi mai lipsită de cochetărie.

Raoul căzu în genunchi în faţa ei şi-i acoperi mâinile cu sărutări, căci în clipa aceasta nimic altceva nu mai putea avea importanţă pentru el, afară de femeia iubită, de trupul ei minunat pe care îl dorea...

MÂNA MUTILATĂ

Şi astfel începură din nou viaţa de dinainte. Nici unul nu făcea vreo aluzie la aventura în care se băgaseră amândoi şi la problema a cărei dezlegare o căutau. Reuşise ea să pună mâna pe casetă? Reuşise să afle literele cu care ar fi putut-o deschide? Cercetase scobiturile din piatra de hotar şi intrase în stăpânirea miilor de pietre preţioase? Asupra tuturor acestor lucruri se aşternuse tăcerea.

Dar cum trecură de Rouen, iar începură fiecare să aibă grijile lui. Apăru iarăşi Leonard care însă îl evita pe Raoul. Iar începură consfătuirile între acesta şi Josephine, care din nou pornea zilnic cu trăsura. Încotro? În ce scop? Raoul se gândi că trei mânăstiri se aflau în apropierea râului: Saint-Georges-de-Boscheville, Jumièges, Saint Wandrille. Dacă mai cerceta prin părţile acestea, atunci nu reuşise să descopere taina, deci n-avusese succes.

Ideea aceasta îl făcu să pornească din nou la lucru, îşi aduse bicicleta pe care o lăsase în hanul de lângă castelul d'Étigues şi începu să dea târcoale, chiar până la Lillebonne, unde locuia mama domnului Rousselin. Aici află că, cu douăsprezece zile înainte, văduva Rousselin îşi închisese casa şi plecase la Paris, la fiica ei. Cu o seară înainte vecinii îi spuseră că o vizitase o doamnă. Dispariţia femeii coincidea cu prima călătorie a Josephinei.

Raoul se întoarse la ora zece seara la şalupa care era ancorată puţin la sud de Rouen. Dar ceva mai înainte Raoul întrecu cupeul Josephinei, tras cu greu de caii obosiţi, conduşi de Leonard. La marginea râului, Leonard sări de pe capră, deschise portiera, şi cu destul efort o scoase pe Josephine inertă, apoi porni cu ea spre şalupă. Raoul se apropie în fugă, ca să-i dea ajutor. O coborâră în cabina ei şi cei doi servitori veniră în grabă să vadă de ea.

— Îngrijiţi-o! spuse Leonard aspru. E numai leşinată. Dar e primejdios şi nimeni să nu se mişte de-aici!

El se întoarse la trăsură şi plecă.

Josephine Balsamo aiură toată noaptea, fără ca Raoul să poată prinde vreo vorbă din cuvintele ei. A doua zi tânăra femeie îşi reveni. Dar spre seară, Raoul, ducându-se în satul apropiat, îşi procură un ziar din Rouen în care citi următorul reportaj, între alte fapte diverse din regiune:

„Ieri după amiază, jandarmii din Caudebec, înştiinţaţi că un lemnar a auzit strigătele de ajutor ale unei femei, care veneau dintr-o vărărire părăsită, la marginea pădurii Maulevrier, un sergent şi un jandarm s-au dus să cerceteze. Când cei doi reprezentanţi ai autorităţii s-au apropiat de livada unde se află vărăria, au zărit deasupra unui dâmb doi oameni care târau o femeie spre o trăsură închisă, lângă care se afla altă femeie. Nevoiţi să facă un înconjur ca să se suie pe dâmb, jandarmii au ajuns după plecarea trăsurii. Au pornit în urmărirea ei, dar la trăsură erau înhămaţi doi cai atât de iuţi şi birjarul cunoştea, probabil bine împrejurimile, încât reuşi, ocolind mai multe drumuri, să scape. De altfel se lăsase şi întunericul şi reprezentanţii autorităţii n-au putut nici măcar să stabilească încotro li s-a pierdut urma”.

— Şi nici n-o să se ştie, se gândi Raoul. Nimeni altul afară de mine nu va putea reconstitui faptele, deoarece numai eu singur ştiu de unde au plecat şi unde s-au întors.

După câtva timp de gândire, Raoul ajunse la următoarea concluzie:

— Un lucru este sigur: în vărăria părăsită se afla văduva Rousselin, sub supravegherea unui complice. Josephine Balsamo şi Leonard, care au răpit-o de acasă, şi au închis-o, se duc la ea în fiecare zi şi o chinuiesc să-i smulgă taina. De bună seamă că ieri interogatoriul a fost mai sever. Văduva Rousselin a ţipat. Jandarmii au sosit şi atunci ei au fugit în grabă. În drum au adăpostit pe prizoniera în altă închisoare pregătită din vreme, şi iarăşi au scăpat. Dar toate emoţiile

acestea i-au pricinuit Josephinei Balsamo o criză nervoasă şi a leşinat.

Raoul desfăcu o hartă a statului major. Din pădurea Maulevrier până la „Leneşa”, drumul drept măsura vreo 30 de kilometri. Văduva Rousselin trebuie să fi fost ascunsă undeva, pe acest parcurs.

De-a doua zi porni în căutare. Zilele acestea au fost poate cele mai pline de dragoste pasionată, între Josephine şi Raoul.

Tânăra femeie care se ştia căutată de poliţie şi care nu uitase primejdia din hanul Vasseur din Doudeville, nu mai îndrăznea să plece de pe „Leneşa”.

Bucurii pline de durere, cum nu pot avea decât doi amanţi pe care soarta vrea să-i despartă. Bucurii suspecte, otrăvite de îndoială. Şi unul, şi celălalt îşi ghiceau planurile secrete şi când îşi uneau buzele, fiecare din ei ştia că celălalt, cu toate că-l iubea, ar fi fost în stare să-l trădeze.

Într-o noapte, Raoul se trezi cu o senzaţie neplăcută. Josine se apropiase de patul lui şi-l privea la lumina unei lămpi. El se cutremură. Nu că faţa fermecătoare a Josinei ar fi avut altă expresie decât zâmbetul ei obişnuit. Dar de ce i se păru lui Raoul zâmbetul acesta atât de răutăcios, de crud?

— Ce ai? o întrebă el, ce vrei?

— Nimic... nimic... răspunse ea cu un ton indiferent, îndepărtându-se.

Dar apoi se apropie iar de Raoul şi-i arătă o fotografie.

— Am găsit asta în portofelul tău. Nu înţeleg ce caută la tine portretul femeii acesteia. Cine e?

El recunoscuse pe Clarissa d’Étigues, dar răspunse fără să şovăiască:

— Nu ştiu... o întâmplare...

— Haide, răspunse ea furioasă, nu minţi. E Clarissa d’Étigues. Crezi că n-am văzut-o niciodată şi că nu ştiu nimic despre legătura voastră? A fost amanta ta, nu-i aşa?

— Nu, niciodată, răspunse Raoul repede.

Ea încleştă pumnii. Raoul avu impresia că vrea să-l gâtuie. Dintr-o săritură fu jos din pat. La rândul ei, se sperie, crezând că vrea s-o atace şi scoase din bluză un stilet.

Rămaseră astfel faţă-n faţă, ochi în ochi, amândoi gata la atac. Situaţia i se păru lui Raoul atât de penibilă, încât murmură:

— Ah, Josine, ce durere pentru amândoi! Este cu putinţă să fi ajuns aici?

Mişcată şi ea până în fundul sufletului, Josephine căzu pe un scaun, iar el îi cuprinse coapsele cu braţele.

— Sărută-mă... Raoul... sărută-mă... şi să nu ne mai gândim la asta. Hai să ne iubim.

Se strânseră în braţe cu patimă. Raoul observă însă că ea nu dăduse drumul pumnalului şi că i-ar fi fost de-ajuns un singur gest ca să i-l vâre în ceafă. S-au iubit aşa.

În aceeaşi zi la ora opt dimineaţa, Raoul părăsi „Leneşa”.

„Nu-mi mai pot pune nici o nădejde în ea, îşi zise el. De iubit mă iubeşte, chiar sincer, şi ar voi, ca şi mine, ca dragostea să fie nemărginită. Dar asta nu poate exista, în suflet îmi poartă ranchiună. Se teme de toţi şi de toate, şi de mine în primul rând.

De la Rouen la Duclair, şoseaua şerpuieşte printre livezile care mărginesc Sena şi faleza care domină fluviul. În peretele calcaros al falezei sunt săpate adevărate peşteri de unde ţăranii scot varul sau îşi ascund uneltele, ba chiar de multe ori şi locuiesc acolo. Raoul descoperi că în una din aceste peşteri se aflau trei oameni care se ocupau cu împletitul coşurilor de trestie crescută pe malul Senei. În faţa peşterii se afla o grădină de zarzavat neîmprejmuită cu gard.

O supraveghere atentă şi câteva amănunte suspecte îi îngăduiră lui Raoul să presupună că moşul Corbut şi cei doi fii ai lui, toţi trei branconieri şi cu o reputaţie proastă, erau

din acei complici pe care Josephine Balsamo îi întrebuinţa unde avea nevoie, şi că peştera lor era una din ascunzătorile ei.

Îşi petrecu două zile şi două nopţi în jurul ei, nutrindu-se cu merindele pe care şi le luase cu el, şi dormind sub cerul liber. Nevăzut în mijlocul ierburilor înalte, el asista la viaţa celor trei braconieri. A doua zi, un crâmpei de conversaţie îi dădu siguranţa: alde Corbut păzeau chiar pe văduva Rousselin pe care, de când cu primejdia din pădurea Maulevrier, o ţineau în fundul vizuinei lor.

În dimineaţa celei de a treia zile, el zări din observatorul său „Leneşa” care cobora Sena şi ancora la vreun kilometru mai sus de stânci.

Spre seară la ora 5, două persoane coborâră pe mal şi o luară de-a lungul fluviului. După mers, cu toată deghizarea ei în femeie din popor, Raoul o recunoscu pe Josephine Balsamo. Leonard o însoţea.

Ei se opriră în faţa peşterii celor trei Corbut şi se luară de vorbă ca oamenii ce se întâlnesc din întâmplare. Dar cum pe drum nu se zărea nimeni, ei intrară repede în grădină. Leonard dispăru, de bună seamă în fundul peşterii. Josephine Balsamo rămase afară, şezând pe un scaun scălâmbăiat, ascunsă după copaci.

„Interogatoriul începe iarăşi, se gândi Raoul. Ce păcat că nu pot asista şi eu”.

O observă pe Josine a cărei faţă era aproape cu totul ascunsă de o pălărie mare de paie, cum poartă vara ţărăncile. Ea nu se mişca, puţin aplecată, cu coatele pe genunchi.

Vremea trecea şi Raoul se întreba ce făcea oare Leonard, când i se păru că aude aproape de el un geamăt, urmat de ţipete înăbuşite. Da, veneau de aproape de tot, chiar de sub el. Cum era cu putinţă?

Se târî fără zgomot până la locul de unde se auzeau desluşit zgomotele şi n-avu nevoie de multe cercetări, ca să

înţeleagă. Printre buruieni, dădu de nişte cărămizi care erau rămăşiţele unei vărării.

Fenomenul era deci uşor de explicat.

Peştera se întindea mult în pământ şi fusese pe vremuri o vărărie, al cărei hogeag cu timpul se dărâmase.

În clipa aceasta se auziră două strigăte sfâşietoare. Raoul se gândi la Josephine Balsamo. Întorcându-se o văzu nemişcată în grădină. Tot şezând, aplecată, ea smulgea, dusă pe gânduri, petalele unei flori. Raoul presupuse, dorea să poată presupune, că ea n-auzise strigătele. Poate că nici nu avea ştire de cele ce se întâmplau?

Cu mii de precauţiuni, Raoul începu să dea la o parte cărămizile. Descoperi o gaură destul de mare. Gemetele încetaseră.

Se auzeau acum două voci: aceea a lui Leonard şi o voce de femeie, desigur a văduvei Rousselin. Nenorocita părea istovită, în prada unei spaime pe care nu şi-o putea domina.

— Da... da... murmură ea... continuu, de vreme ce am făgăduit.. dar sunt tare obosită!... Iartă-mă, dragă domnule... ai răbdare cu mine.... Şi pe urmă astea-s întâmplări de demult, de foarte demult... sunt 22 de ani de atunci...

— Haide, ai pălăvrăgit destul... mormăi Leonard.

— Da, reluă ea. Va să zică era acum douăzeci şi patru de ani... pe vremea războiului cu Prusia... Şi cum prusacii se apropiau de Rouen unde locuiam noi, la bietul meu bărbat, care era camionar, au venit doi domni pe care nu-i văzusem niciodată. Voiau să părăsească ţinutul, cu bagajele lor cum au făcut şi alţii pe vremea aceea. S-au învoit din preţ şi fără multă vorbă, căci erau grăbiţi. Bărbatul meu a plecat îndată cu ei, cu camionul. Din nenorocire, din pricină că ni se rechiziţionaseră caii, nu mai aveam decât un cal, şi nu tocmai zdravăn. Mai şi ningea grozav... aşa că la vreo zece kilometri, calul, istovit, a căzut şi nu s-a mai ridicat.

Domnii mureau de frică, pentru că se temeau să nu se

ivească prusacii. Tocmai atunci, un om din Rouen, pe care bărbatul meu îl cunoştea bine, un servitor al cardinalului Bonnechose, un anume Jaubert, a trecut pe acolo cu trăsura... S-au dat în vorbă... Domnii i-au oferit o sumă mare ca să le dea calul. Jaubert nu s-a învoit. L-au rugat, l-au ameninţat... şi, cum tot n-a vrut, s-au repezit la el, ca nebunii, şi l-au omorât în bătăi, cu toate rugăminţile bărbatului meu... După aceea au cotrobăit prin cabrioletă, au găsit o casetă pe care au luat-o, au înhămat la camion calul lui Jaubert şi au plecat, lăsându-l pe acesta mort.

— Şi când bărbatul dumitale s-a întors la Rouen, nu i-a denunţat?

— Da... e drept... ar fi trebuit să-i denunţe, spuse văduva Rousselin încurcată... dar...

— Dar, spuse Leonard ironic, îi cumpăraseră tăcerea, nu-i aşa? Caseta, pe care au deschis-o, în faţa lui, era plină cu bancnote... şi i-au dat şi lui o parte din pradă...

— Da... da... zise ea, inelele... cele şapte inele... Dar nu pentru asta a tăcut. Bietul bărbatu-meu era bolnav... şi puţin timp după ce s-a întors a murit.

— Şi caseta?

— Rămăsese în camion, aşa că bărbatu-meu a adus-o odată cu inelele. Nici eu n-am spus nimic, căci mi-a fost frică să nu se arunce vina pe bărbatu-meu. M-am dus să locuiesc la Lillebonne cu fie-mea, şi de-abia când Brigitte a intrat la teatru, a luat inelele... Asta e toată povestea, dragă domnule, mai mult nu ştiu.

— Şi caseta, ce s-a făcut cu ea?

— Ţi-am spus, mi-a fost luată chiar cu o zi înainte să vii dumneata la mine, la Lillebonne cu doamna aceea, cu faţa voalată.

— Cine a luat-o? De o sută de ori ţi-am repetat să-mi spui numele persoanei care a luat-o!

— Nu pot să-l spun. E cineva care mi-a făcut mult bine în viaţă şi ar însemna să-i răsplătesc binele cu răul... N-am să

spun...

— Dar chiar persoana aceea ţi-ar spune să nu tăinuieşti...

— Poate... se prea poate... Dar nu ştiu. N-am cum afla. O văd din când în când... stai, chiar joia viitoare trebuie s-o văd... la trei...

— Unde?

— Nu pot să spun... nu trebuie...

— Cum, iar vrei să încep? izbucni Leonard pierzând răbdarea.

Văduva Rousselin se cutremură:

— Nu! Nu ! Te rog din suflet!

Ea scoase un strigăt de durere:

— Ah, banditule! Ce ţi-am făcut? Au, au!... mâna, biata mea mână!

— Vorbeşte odată, zgripţuroaico?

— Da, da.., îţi făgăduiesc...

Dar vocea femeii se stinse. Era sleită de puteri. Leonard stărui totuşi şi Raoul auzi cuvinte întretăiate de groază... Trebuie... să ne vedem... joi... În farul cel vechi... Nu, n-am dreptul... mai bine mor... Fă ce vrei... mai bine mor...

Ea tăcu. Leonard mârâi ameninţător:

— Ei ce i s-a întâmplat babei? Doar n-o fi dat ortul popii? Ah, canalie, ai să vorbeşti... Îţi las zece minute ca să isprăveşti...

Uşa se deschise, apoi iar se închise. Leonard se ducea, de bună seamă, să-i raporteze Josephinei cele întâmplate şi să ceară noi ordine.

Raoul aruncă o privire duşmanilor săi. Leonard ieşise şi toţi cinci complicii se adunaseră, departe de peşteră. El se vârî atunci repede pe gaura ogeagului. Voia să se lase încet ca să lărgească locul. Dar alunecă şi căzu dintr-odată, prăvălind după el cărămizi şi pietre.

— Drace, numai de n-ar fi auzit ăia de afară!

Trase cu urechea, dar nu se apropia nimeni.

Întunericul era aşa de mare, încât, în prima clipă, nu putu

să deosebească nimic. Dar privirea i se obişnui şi Raoul zări, în cele din urmă, doi ochi scânteietori în întuneric, fixaţi asupra lui şi o faţă scofâlcită, înlemnită de groază.

— Nu-ţi fie teamă. Eu am scăpat-o de la moarte pe fiica dumitale Brigitte, pe care au voit s-o asasineze tot ăştia, care te-au închis pe dumneata din pricina casetei şi a inelelor.

Fără să mai stea pe gânduri, o ridică şi o luă în cârcă. Apoi, străbătând peştera, împinse puţin uşa, care nu era închisă, după cum se şi aşteptase. Femeia era prea extenuată ca lui Leonard să-i fi fost teamă că va putea încerca să fugă.

La oarecare depărtare, Josine tot mai vorbea cu Leonard. Iar mai încolo, pe şosea, se vedeau care cu ţărani.

Când socoti că momentul e prielnic, dădu uşa de perete, o luă la goană prin grădină şi ieşi în şosea.

Dar în aceeaşi clipă izbucniră ţipete. Cei trei Corbut şi Leonard se năpustiră după el. Dar ce puteau face? Şi dintr-o parte şi din alta se apropiau căruţe. Să atace pe Raoul faţă de atâţia martori şi s-o ia înapoi cu de-a sila pe văduva Rousselin, însemna să se expună primejdiei de a fi denunţaţi şi cercetaţi. De aceea se opriră cu toţii întocmai cum prevăzuse Raoul.

Cât se poate de liniştit, el făcu semn unui brec, condus de două călugăriţe, şi le ceru să dea ajutor unei sărmane femei pe care o găsise leşinată pe marginea drumului, cu mâna zdrobită de vreo căruţă.

Călugăriţele o primiră. În adevăr, biata femeie leşinase şi mişca numai, inconştientă, mâna mutilată cu două degete umflate şi însângerate. Apoi trăsura porni într-un trap.

Raoul rămase nemişcat, cu gândul la privelişte înfiorătoare a mâinii mutilate. Şi tulburarea lui era aşa de mare, încât nu observă că Leonard şi complicii lui executau acum o mişcare de încercuire şi erau gata să se năpustească asupra lui. Când îşi dădu seama, cei patru

ticăloşi îl strângeau de aproape şi voiau să-l împingă înapoi în grădină... Prin apropiere nu mai era nimeni şi situaţia i se păru lui Leonard atât de prielnică, încât scoase cuţitul.

— Bagă-l înapoi în buzunar şi dă-te la o parte, îi porunci Josine. Şi voi ceilalţi. Lăsaţi prostiile, m-aţi înţeles?

Ea nu se sculase nici o clipă de pe scaun în tot timpul scenei. De-abia acum se ivi dintre copaci şi se apropie de Raoul.

— Fiecare la rândul lui, nu-i aşa, Raoul? Norocul se schimbă, o dată îl am eu, o dată tu, îi zise ea. Astăzi e de partea ta. Mâine... Cine ştie! Dar de ce te uiţi aşa de urât?

El spuse tăios:

— Rămas bun, Josephine!

Ea păli puţin:

— Rămas bun? Vrei să spui la revedere.

— Nu, rămas bun.

— Asta înseamnă... că nu vrei să te mai întorci la mine?

— Nu vreau să te mai văd.

Ea lăsă ochii în jos. Clipea des, foarte emoţionată. Buzele-i continuau să zâmbească, dar un zâmbet plin de durere.

În cele din urmă murmură:

— De ce, Raoul?

— Pentru că am văzut ceva ce nu pot... n-aş putea să-ţi mai iert.

— Ce anume?

— Mâna acelei femei.

Ea păru că se clatină şi murmură:

— Ah, înţeleg... Leonard a chinuit-o... Şi doar i-am interzis.... crezusem că a mărturisit numai de frica ameninţărilor...

— Minţi, Josephine. Ai auzit ţipetele femeii, cum le-ai auzit şi în pădurea Mauleyrier. Leonard execută, dar voinţa de a face rău, intenţia de a ucide sunt în tine, Josine. Tu l-ai trimis pe complicele tău în casa din Montmartre, cu ordinul de a o ucide pe Brigitte dacă s-ar împotrivi. Tot tu ai fost

aceea care ai pus otravă între bulinele pe care urma să le ia Beaumagnan. Tot tu i-ai omorât pe cei doi prieteni ai lui Beaumagnan, pe Denis Saint Hebert şi pe Georges d'Isneauval.

Ea se revoltă:

— Nu, nu nu-ţi permit... nu e adevărat şi tu o ştii prea bine, Raoul.

El ridică din umeri.

— Da, cunosc legenda celeilalte femei, creată pentru trebuinţele cauzei... altă femeie care-ţi seamănă şi care săvârşeşte crimele, pe când tu, Josephine Balsamo, te mulţumeşti cu aventuri mai puţin brutale. Am crezut şi eu legenda asta. M-am lăsat amăgit şi eu de toate poveştile acelea cu femei ce seamănă între ele ca două picături de apă. Dar s-a sfârşit, Josine! Dacă până acum închideam dinadins ochii ca să nu văd ceea ce mă înspăimânta, vederea acelei mâini schingiuite, i-a deschis pentru totdeauna că să vadă adevărul. Acum nu te mai socotesc misterioasă, Josine. Te văd aşa cum eşti, o adevărată criminală.

Ea tăcea. Umbra pălăriei îi înfrumuseţa şi acum faţa atât de dulce. Injuriile amantului parcă nici n-o atingeau. Era tot atât de seducătoare şi de încântătoare.

Fu tulburat până în fundul sufletului. Niciodată nu i se păruse atât de frumoasă şi atât de dorită. Se întreba dacă nu era o nebunie că voia să recucerească o libertate, pe care o va blestema chiar a doua zi.

— Frumuseţea mea nu e o minciună, îşi ieşi ea din surpriză. Raoul, te vei întoarce la mine, pentru că pentru tine sunt frumoasă.

— Nu mă voi întoarce.

— Ba da, nu poţi trăi fără mine şi „Leneşa" e aproape. Te aştept mâine...

— Degeaba! Nu mă voi întoarce! spuse el dârz, totuşi gata să o ia din nou în braţe.

— Atunci, de ce tremuri? De ce eşti atât de palid?

El înţelese că mântuirea atârna de tăcerea lui, că trebuia să fugă, fără să răspundă şi fără să întoarcă capul.

Respinse mâinile pe care Josine le întinse spre el, căutând să-l reţină, şi plecă...

FARUL CEL VECHI

Toată noaptea, mergând în neştire, Raoul pedală fără încetare, atât ca să dejoace urmărirea duşmanilor, dar mai ales să dobândească o oboseală binefăcătoare. Dimineaţa, istovit, cu totul, el căută adăpost într-un hotel din Lillebonne.

Dădu ordin să nu fie trezit, întoarse cheia în broască de două ori şi o aruncă sub pat. Dormi fără încetare douăzeci şi patru de ceasuri.

După ce mâncă şi se întremă, nu-l mai muncea decât un singur gând: să se urce pe bicicletă şi să se întoarcă într-un suflet la „Leneşa”. Lupta împotriva dragostei începea.

Nu putea însă face lucrul acesta. Vederea acelei mâini mutilate îl obseda reţinându-l, făcându-l să-şi amintească de toate celelalte acţiuni odioase pe care le săvârşea Josephine.

Josine dăduse ordin să se făptuiască această mişelie, deci Josine omorâse, deci nu se da îndărăt de la nici o crimă, ci găsea firesc să omoare, să omoare mereu, dacă crima îi favoriza interesele. Lui Raoul însă îi era teamă de omor. Avea o repulsie fizică, instinctivă. Ideea că ar putea fi silit, în cine ştie ce moment de nebunie, să verse sânge, îl îngrozea. Creierul şi nu revolverul sau cuţitul erau armele sale. Şi iată că acestei groaze, cea mai tragică dintre realităţi, îi asociase în mod indisolubil imaginea însăşi a femeii pe care o iubea.

Rămase deci locului, dar cu preţul câtor chinuri! De câte ori trebui să-şi înfrâneze gândul nebun! I se părea că Josine îi întindea braţele şi îi oferea gura să i-o sărute! Cum să se împotrivească chemării voluptăţii acelui trup dulce şi mărinimos.

Atins în cutele cele mai adânci ale egoismului său, Raoul

îşi dădu seama pentru întâia oară de durerea imensă pe care i-o pricinuise Clarissei d'Étigues. Ghicea de-abia cât trebuia să fi plâns. Îşi închipuia disperarea tinerei fete. Copleşit de remuşcări, îndreptă spre ea în gând vorbe de adâncă iubire şi-şi aduse aminte de orele lor de dragoste.

Merse chiar mai departe. Ştiind că tânăra fată îşi primea singură corespondenţa, fără să treacă mai întâi pe la tatăl ei, el îndrăzni să-i scrie.

Iartă-mă, scumpă Clarissa. M-am purtat cu tine ca un ticălos. Să nădăjduim că viitorul va fi mai bun. Gândeşte-te la mine cu toată indulgenţa inimii tale generoase. Încă o dată, iartă-mă, scumpă Clarissa, iartă-mă. Îmi este dor nespus de tine. Raoul.

În timpul acesta îşi petrecea vremea căutând farul cel vechi, despre care vorbise văduva Rousselin. Dat fiind că ea locuia la Lillebonne, nu se îndoia că farul se afla prin împrejurimi şi de aceea Raoul venise acolo chiar din prima seară.

Nu se înşelase. Îi fu de-ajuns să descoasă câţiva oameni, ca să afle că există, în adevăr, un far vechi în pădurea care înconjura castelul Tancarville; proprietarul farului încredinţase cheile văduvei Rousselin care, în fiecare săptămână, anume joia, se ducea acolo să facă puţină curăţenie. Cheile acestea le recapătă printr-o simplă expediţie nocturnă.

Două zile îl despărţeau acum de data când persoana necunoscută, care avea caseta, trebuia să se întâlnească cu văduva Rousselin, şi cum aceasta fiind mai întâi prizonieră, apoi bolnavă, nu putuse desigur să amâne întâlnirea fixată, Raoul aranjă lucrurile aşa ca să se folosească el de această întrevedere, care i se părea foarte importantă.

Gândul acesta îl liniştea oarecum. Totuşi era bine să-şi ia toate măsurile cuvenite şi să nu lase lucrurile la întâmplare.

Cu o zi înainte cercetase locul întâlnirii şi joi, când străbătu cu pas vioi pădurea Tancarville, reuşita îi părea sigură şi simţea dinaintea o bucurie şi o mândrie intensă.

O parte din pădurea aceasta se întindea până la Sena şi-i escamota falezele. Farul se ridica la marginea abruptă a malului. În timpul săptămânii locul era absolut părăsit. Duminica însă veneau aici turişti, care făceau plimbări să se recreeze.

O singură încăpere, destul de mare, cu două ferestre şi mobilată cu două scaune, ocupa tot catul de jos. În faţa farului se afla un loc îngrădit, în care creşteau mărăcini şi plante sălbatice.

Raoul intră în curte printr-o portiţă, care de-abia se mai ţinea, fixată de zidul scund de piatră. Dar alţii putuseră să sară zidul, apoi să pătrundă prin vreo fereastră.

Inima îi bătea cu putere. Încleştă pumnii gata să răspundă dacă l-ar fi agresat careva.

— Ce nebun sunt! se gândi el. Cine să mă atace în pustietatea asta? !

Apăsă pe clanţa ruginită a uşii şi intră. Imediat avu impresia că se mai află cineva în încăpere.

Cineva care se ascundea, într-adevăr, într-o firidă din dosul uşii. N-avu nici timp să se întoarcă împotriva agresorului. Până să-şi dea seama, se văzu cu gâtul prins într-un laţ care-l trăgea spre spate, în timp ce un genunchi i se înfigea în şale.

Înăbuşit, aproape rupt în două, Raoul trebui să se supună voinţei duşmane. Îşi pierdu echilibrul şi căzu.

— Bravo, Leonard! Mi-ai plătit-o.

Se înşela; nu era Leonard. Zărind profilul omului, îl recunoscu. Era Beaumagnan. Şi pe când Beaumagnan îi lega mâinile, el îşi îndreptă greşeala şi-şi mărturisi surpriza prin aceste cuvinte simple:

— Ia te uită, răspopitul!

Beaumagnan trecu frânghia printr-un inel fixat în zid,

deasupra unei ferestre, pe care o deschise şi îndepărtă jaluzelele putrede. Apoi trase de frânghie şi-l sili astfel pe Raoul să se mişte. Apropiindu-se de fereastră, Raoul zări vidul care, din înălţimea la care se afla farul pe stâncă, se căsca ameninţător sub el.

Beaumagnan îl întoarse, îl apăsă cu spatele de jaluzele şi-i legă mâinile la încheieturi şi gleznele picioarelor.

Lucrurile se înfăţişau astfel: dacă Raoul ar fi voit să se repeadă înainte, laţul l-ar fi strâns de gât, iar dacă Beaumagnan ar fi voit să-i facă de petrecanie, îi era de-ajuns să-i dea un brânci; în cazul acesta, jaluzelele putrede s-ar fi prăbuşit şi Raoul ar fi fost azvârlit afară şi s-ar fi legănat spânzurat deasupra prăpastiei.

— Excelentă situaţie pentru o convorbire serioasă, chicoti el.

De altfel era hotărât. Dacă Beaumagnan avea de gând să-l pună să aleagă între moarte sau divulgarea locurilor aflate în chestiunea pe care o urmărea, fără cea mai mică şovăire, Raoul îi va destăinui totul.

— La porunca dumitale, spuse Raoul. Întreabă!

— Tacă-ţi gura! exclamă celălalt furios.

Şi Beaumagnan îi puse pe gură un căluş, pe care îl legă cu o cârpă.

— O singură vorbă, o singură mişcare şi cu un pumn te reped în gol.

„Prostii! se gândi Raoul, foarte neliniştit. Cu atât mai prost cu cât nu înţeleg nimic. Ce caută ăsta aici? Să presupun oare că el e binefăcătorul văduvei Rousselin, acela pe care ea nu voieşte să-l compromită?”

Dar ipoteza aceasta nu i se părea verosimilă.

„Nu, nu se poate. Probabil că Beaumagnan a pândit-o îndeajuns pe văduva Rousselin ca să ştie de întâlnirile ei. Cum văduva a fost răpită, el a pus să fie suspectate împrejurimile lui Lillebonne şi Tancarville... Aşa au fost observate şi prezenţa mea şi cercetările mele... şi mi-au

întins cursa...”

La Paris îl învinsese el pe Beaumagnan. Acum însă era rândul celuilalt să triumfe.

Beaumagnan se aţinea pitit în dosul uşii aşteptând şi pe ceilalţi care mai trebuiau să vină.

Un punct însă rămânea obscur. De ce atitudinea lui de animal la pândă, gata să sară asupra prăzii? Nu se potrivea deloc cu musafirul pe care-l aştepta Raoul şi care probabil era un om paşnic. Putea doar să iasă afară şi să spună liniştit: Văduva Rousselin e bolnavă şi mă trimite în locul ei. Ea ar vrea să cunoască ceea ce este gravat pe fundul casetei.

Sau poate că Beaumagnan se aştepta să mai vină şi o a treia persoană... şi se pregăteşte de atac?...

Fu de-ajuns ca să-i treacă prin cap această ipoteză pentru ca Raoul să şi găsească soluţia exactă: Beaumagnan nu-i întinsese numai lui cursa. Dintr-o lovitură el voia desigur să omoare două muşte şi... pe cine altul putea să aştepte cu atâta hotărâre şi înfrigurare decât pe Josephine Balsamo? Da, Raoul era acum convins de lucrul acesta.

De bună seamă că şi Josine se învârtise prin locurile acelea, ca s-o supravegheze pe văduva Rousselin şi lui Beaumagnan i se adusese lucrul acesta la cunoştinţă. Aşa se făcea că întâi căzuse Raoul în cursă şi acum era rândul Josephinei.

S-ar fi spus că soarta voieşte să dea numaidecât o confirmare celor gândite de Raoul, căci, chiar în clipa în care ajunsese la concluzia aceasta, se auzi uruitul unei trăsuri şi Raoul recunoscu trapul cailor lui Leonard.

Dar şi Beaumagnan părea că ştie la ce trebuia să se aştepte, căci se sculă agitat şi ciuli urechile.

O clipă tropotul încetă, apoi se auzi mai apăsat dar mai rar, ca şi cum caii urcau pieptiş drumul, în sus pe faleză.

În cel mult cinci minute Josephine Balsamo trebuia să apară.

Fiecare secundă a fiecăruia dintre aceste minute solemne mărea tot mai mult agitaţia lui Beaumagnan. El bâiguia vorbe fără înţeles. Masca lui de actor romantic se schimonosea tot mai mult devenind de o urâţenie bestială. Instinctul, voinţa de a omorî îi contractau trăsăturile şi se vedea lămurit că furia lui sălbatică se îndrepta mai ales împotriva lui Raoul, amantul Josephinei Balsamo.

El se întoarse iar spre Raoul. Paşii parcă i se mişcau mecanic. Părea că fără să-şi dea bine seama de ceea ce face, îl va omorî pe loc. Cu pumnii încleştaţi, cu toată făptura încordată, el se apropie de tânăr, până ce-i înfipse mâinile în piept.

Încă un pas să-l fi împins, şi Raoul s-ar fi legănat deasupra abisului.

Tânărul închise ochii. Totuşi nu se putea împăca cu gândul acesta şi tot mai păstra speranţa că totul nu se sfârşise încă.

Frânghia o să se rupă, se gândi el, şi pe pietrele pe care o să cad trebuie să fie destulă iarbă şi muşchi ca să-mi amortizeze puţin căderea. Căci destinul lui Arsène Lupin d’Andrésy nu poate să fie acela de a muri spânzurat!

Se gândi la tatăl său şi la lecţiile lui de gimnastică... Murmură numele Clarissei...

Dar lovitura nu se produse. Cu toate că-l simţea pe Beaumagnan în faţă-i, călăul nu-şi punea în aplicare intenţiile.

Raoul deschise ochii. Beaumagnan, în picioare lângă el, îl domina cu statura lui uriaşă. Dar nu se mişca, părea că-şi amânase hotărârea.

Raoul ascultă şi nu auzi nimic. Sau poate că Beaumagnan avea un auz mai fin? Într-adevăr, se dădu acum înapoi cu câţiva paşi, apoi se duse repede şi se ascunse în firida din dosul uşii.

Raoul îl vedea acum drept în faţă. Era hidos. Mâinile i se contractau ca într-o criză de tetanos. Făceau mereu

aceleaşi mişcări parcă strângeau pe cineva de gât, cu degetele crispate, ca nişte gheare.

Raoul era îngrijorat. Neputinţa de acum îl apăsa teribil, făcându-l să sufere ca un adevărat mucenic.

Cu toate că ştia că e degeaba orice strădanie, el se zbătea să-şi rupă legăturile. Ah, dacă ar putea striga! Dar căluşul îi înăbuşea ţipetele, iar legăturile îl tăiau până la os.

De afară tăcerea fu întreruptă de zgomotul unor paşi. Poarta scârţâi. Un foşnet de fustă se auzi şi zgomot de pietre prăvălite.

Beaumagnan, ascuns în firidă, ridică pumnii. Mâinile, care-i tremurau ca mâinile unui schelet bătut de vânt, aveau aerul că se închid, parcă, în jurul unui gât strângându-l ca să-i curme viaţa, care mai palpita în el.

Raoul scoase un urlet, care însă nu se auzi.

Uşa se deschise şi drama se înfăptui.

O siluetă de femeie, aceea a Josephinei Balsamo, apăru şi se prăbuşi sub asaltul imediat al lui Beaumagnan. Se auzi un geamăt uşor, acoperit de un fel de lătrat furios scos de asasin.

Raoul începu să se zvârcolească, dar zadarnic. Niciodată n-o iubise pe Josine ca în clipa aceea, pe care o credea cea din urmă a ei. Greşelile, crimele ei? Ce importanţă aveau! Ea era fiinţa cea mai frumoasă de pe lume şi toată frumuseţea acea, zâmbetul acela adorabil, corpul acela fermecător făcut pentru mângâieri, toate acestea să se irosească? Şi să nu i se poată da nici un ajutor, să nu fie cine să se împotrivească cu forţa acelei brute?

Ceea ce mântui pe Josephine Balsamo fu chiar excesul unei iubiri pe care numai moartea o putea linişti şi care, în ultima clipă, îl împiedică pe Beaumagnan să-şi sfârşească planul sinistru. La capătul energiei, vlăguit de o disperare care luase în clipa această formă de nebunie, el se trânti la pământ şi, zvârcolindu-se îşi smulgea părul şi se lovea cu capul de pardoseală pietruită.

Raoul răsuflă uşurat. Cu toate că Josephine nu se mişca, era sigur că trăia. În adevăr, încetul cu încetul, ea se trezi din leşinul în care căzuse, în momentul atacului. Se ridică în capul oaselor apoi, după alte încercări, putu să se scoale în picioare. Părea foarte liniştită şi stăpână pe sine.

Era îmbrăcată cu o pelerină neagră care o înfăşura toată, iar pe cap avea o mică tocă de care atârna un voal mare, înflorat.

Lăsă să-i cadă pelerina, descoperindu-şi astfel umerii ce se vedeau din bluza pe care lupta o sfâşiase.

Apoi îşi scoase toca şi voalul, şi ele mototolite de luptă şi le aruncă pe un scaun. Părul i se revărsa în bucle grele şi frumoase, cu reflexe roşii. Obrajii îi erau mai trandafirii, ochii mai sclipitori.

Urmă un lung moment de tăcere. Cei doi bărbaţi o contemplau cu o dragoste nemărginită, nu ca pe o duşmancă, ca pe o stăpână sau victimă, ci pur şi simplu ca pe o femeie-minune, care-i fascina şi-i incinta. Raoul, emoţionat până în fundul sufletului, iar Beaumagnan, nemişcat şi îngenuncheat, o admirau amândoi cu aceeaşi înflăcărare.

Ea duse, mai întâi, la buze un fluier mic de metal pe care Raoul îl cunoştea bine. Leonard se afla desigur undeva, prin apropiere şi, la semnalul ei, avea să vie în goană. Dar îşi luă seama. De ce să-l cheme dacă şi fără el era stăpână pe situaţie?

Ea se îndreptă spre Raoul, îi desfăcu cârpa cu care îi era legat căluşul şi-i spuse:

— Nu te-ai întors, Raoul, şi eu te-am aşteptat. Ai să te întorci?

Dacă ar fi fost liber, ar fi strâns-o la pieptul lui. Dar de ce nu-i desfăcea legăturile? Ce gând ascuns o împiedica s-o facă?

El afirmă:

— Nu... S-a isprăvit!

Ea se ridică în vârful picioarelor şi-şi apăsă buzele pe buzele lui, murmurând:

— S-a isprăvit între noi? Eşti nebun, dragul meu!

Beaumagnan tresări şi se apropie, înnebunit de această neaşteptată scenă de dragoste. Cum încerca s-o apuce de braţ, ea se întoarse şi, deodată, liniştea pe care o păstrase până acum, făcu loc sentimentelor care o agitau, sentimentelor de ură şi setea de răzbunare împotriva lui Beaumagnan.

Ea izbucni cu o furie de care Raoul nici n-ar fi crezut-o în stare.

— Nu mă atinge, mizerabile. Şi nu crede că mi-e frică de tine. Astăzi eşti singur şi mai adineauri mi-am dat seama că nu vei îndrăzni niciodată să mă omori. Nu eşti decât un laş. Ţi-au tremurat mâinile. Mâinile mele nu vor tremura, Beaumagnan, când va veni ceasul răfuielilor!

Se dădu înapoi în faţa ameninţărilor, dar Josephine continuă, în pornirea ei de ură:

— Dar ceasul nu ţi-a sunat încă. N-ai suferit încă destul... Nici n-ai suferit de fapt, căci m-ai crezut moartă. Chinul tău va fi acuma că vei şti că trăiesc şi că iubesc!

Da, mă auzi? Iubesc pe Raoul. L-am iubit la început ca să mă răzbun pe tine, şi ca să ţi-o pot spune mai târziu; şi-l iubesc acum fără nici un motiv, pentru că el e el, şi nu mai pot şi nici nu vreau să-l uit. Nici el şi nici eu n-am ştiut cât îl iubesc. Dar cum nu mai vrea să mă vadă de câteva zile, mi-am dat seama că el înseamnă pentru mine toată viaţa.

Nu ştiam ce e dragostea şi acum ştiu; este nebunia care mă copleşeşte, mă incinerează.

Josephine era în prada aceluiaşi delir de dragoste ca şi acela pe care căuta, prin vorbele ei, să-l facă să sufere. Strigătele ei de femeie îndrăgostită se părea că-i fac şi ei acelaşi rău ca şi lui Beaumagnan. Văzând-o în halul acesta, Raoul simţea mai degrabă repulsie decât plăcere. Flacăra de dorinţă, de admiraţie şi de dragoste, care-l cuprinsese în

clipa când Josine se afla în primejdie, se stinse acum cu totul. Frumuseţea şi seducţia Josinei pieriseră din ochii lui, ca un miraj, iar pe faţa ei, care doar se metamorfozase în câteva clipe, el nu mai putea desluşi decât reflexul uricios al unui suflet crud şi bolnav.

Din nou degetele lui Beaumagnan se crispară ca nişte ghiare şi mâinile se contractară, parcă ar fi voit s-o gâtuie. Ea se încăpăţână însă, oarbă şi împătimită, să-i arunce în faţă pasiunea ei maladivă pentru Raoul.

— Îl iubesc, Beaumagnan! Focul care te arde pe tine şi care mă consumă pe mine este o dragoste ca şi a ta, în care se amestecă ideea asasinatului şi a morţii! Da, îl voi omorî mai degrabă decât să-l ştiu al alteia sau că nu mă iubeşte. Dar mă iubeşte, Beaumagnan, mă iubeşte, mă auzi, mă iubeşte!

Un râs neaşteptat izbucni din gura crispată a lui Beaumagnan. Mânia i se sfârşise într-un acces de veselie batjocoritoare.

— Te iubeşte, Josephine Balsamo! Ai dreptate, te iubeşte! Te iubeşte ca pe toate femeile. Eşti frumoasă şi te doreşte. Alta trece şi o doreşte şi pe ea. Iar tu, Josephine, înduri chinurile iadului, cum le îndur şi eu! Mărturiseşte-o!

— Iadului, da, spuse ea, chinurile iadului ar fi, dacă aş crede că mă trădează. Dar asta nu va fi şi degeaba încerci.

Ea se opri. Beaumagnan avea un râs atât de ironic şi de răutăcios încât începu să se teamă. Ea reluă, cu glasul scăzut, plin de spaimă:

— Dovedeşte-ţi spusele, dă-mi o singură dovadă... nici măcar atâta... o singură indicaţie... ceva care să mă silească să mă îndoiesc... şi-l ucid ca pe un câine!

Ea scoase din sân un instrument mic, un stilet compus dintr-un os de balenă şi o ghiulea de plumb. Privirea i se încruntase.

Beaumagnan replică:

— Nu-ţi aduc o dovadă ca să te îndoieşti, ci ca să fii

sigură.

— Vorbeşte, citează un nume.

— Clarissa d'Étigues, răspunse el.

Ea ridică din umeri.

— Da, ştiu... un flirt, fără importanţă.

— Destul de important pentru el, ca să o fi cerut de nevastă tatălui ei.

— A cerut-o? Nu se poate... e imposibil... M-am interesat... S-au întâlnit de două sau trei ori pe câmp, nu mai mult.

— Ba mai bine, în camera fetei.

— Minţi, minţi, strigă ea.

— Spune mai bine că tatăl ei minte, căci chiar Godefroy d'Étigues mi-a spus-o alaltăieri.

— Şi el de unde ştie?

— Chiar de la Clarissa.

— Dar e absurd! O fată nu mărturiseşte astfel de lucruri!

Beaumagnan spuse ironic:

— Există cazuri când e nevoită s-o facă.

— Cum? Ce spui? Ce îndrăzneşti să insinuezi?

— Spun ceea ce e... Nu amanta a mărturisit... ci mama... Mama care vrea să asigure un nume copilului pe care-l poartă în trupul ei, mama care se roagă să fie căsătorită.

Josephine Balsamo părea înmărmurită:

— Cum? Căsătorită ? Cu Raoul? Şi baronul d'Étigues se învoieşte?

— Ce să facă?

— Minciuni! exclamă ea. Mahalagisme! Sau nu, mai degrabă, invenţii de-ale tale! Nu e nici un cuvânt adevărat în toată povestea asta. Nu s-au mai revăzut niciodată!

— Îşi scriu!

— Dovada, Beaumagnan! Dovada !

— O scrisoare ţi-ar fi de-ajuns?

— O scrisoare? Scrisă Clarissei?

— Acum patru zile.

— O ai?

— Iat-o!

Raoul, care asculta înspăimântat, tresări. Recunoscuse plicul şi hârtia scrisorii pe care o trimisese de la Lillebonne Clarissei d'Étigues.

Josine luă documentul, şi citi încet, articulând fiece silabă:

„*Iartă-mă, scumpă Clarisse. M-am purtat cu tine ca un ticălos. Să nădăjduim că viitorul va fi mai bun. Gândeşte-te la mine cu toată indulgenţa inimii tale generoase. Încă o dată, iartă-mă, scumpă Clarissa, iartă-mă, Raoul*".

Îi fu greu să meargă până la sfârşit cu citirea acestei scrisori, care o transforma într-un obiect nefolositor, rănindu-i dragostea şi amorul propriu. Se clătină. Privirea ei căuta pe aceea a lui Raoul. Acesta înţelese că Clarissa era condamnată la moarte şi-şi dădu seama că de-acum înainte nici el nu va mai putea nutri pentru Josephine Balsamo altceva decât ură.

Ea tăcea. Pe faţă i se citea o durere atât de adâncă, încât ţi s-ar fi putut înmuia inima şi să-ţi fie milă de lacrimile ce i se scurgeau încet pe obraji, dacă în privirea ei nu s-ar fi citit dorinţa nebună de răzbunare, care-i domina orice alt sentiment. În clipa aceasta ea făcea planuri şi punea la cale mişelii.

Clătinând din cap i se adresă lui Raoul:

— Te prevenisem, Raoul!

— Un om prevenit e de două ori ferit, - admirabil proverb, încercă el să glumească.

— Nu râde, Raoul! strigă ea, pierzându-şi răbdarea. Ştii ce ţi-am spus şi mai ştii că era mai bine să nu o pui în calea dragostei mele.

— Şi tu ştii ce ţi-am spus, răspunse Raoul pe acelaşi ton ironic. Că dacă îndrăzneşti să-i atingi un fir de păr...

Ea tresări:

— Ah, cum poţi să-ţi baţi joc astfel de dragostea mea

sfidându-mă, întorcându-mi spatele pentru o altă femeie.

Beaumagnan îi observa, fericit de neînţelegerea lor şi de ura care clocotea în ei. Dar Josephine Balsamo se stăpâni, socotind, fără îndoială, că-şi pierdea vremea de pomană, vorbind de o răzbunare care avea să vie la vremea ei. În clipa aceasta avea alte griji. Ea murmură trăgând cu urechea:

— Parcă s-a auzit un fluierat, Beaumagnan? E un om de-al meu care supraveghează locul şi care-mi dă de ştire... Persoana pe care o aşteptăm se apropie... Căci presupun că şi tu ai venit aici pentru ea?

De fapt, prezenţa aci a lui Beamagnan şi planurile lui nu erau tocmai lămurite. Cum putuse să ştie ziua şi ora întâlnirii? Ce informaţii avea despre văduva lui Rousselin?

Ea aruncă o privire asupra lui Raoul.

Acesta, legat bine, n-o putea împiedica în combinaţiile ei şi nu va lua parte la ultima bătălie. Dar Beaumagnan părea c-o nelinişteşte. Alăturându-se lui, porniră împreună spre uşă. În clipa însă în care voi să iasă, se auziră paşi. Se retrase deci, dând la o parte şi pe Beaumagnan şi făcu loc lui Leonard care intră.

Acesta examină repede pe cei doi bărbaţi, apoi o luă la o parte pe Josephine şi-i spuse câteva cuvinte la ureche.

Ea păru uluită şi murmură:

— Ce spui?... Ce spui?

Beaumagnan voi să iasă, dar Josephine îl apucă de mână. Văzând că nu poate să-l oprească, îi făcu un semn lui Leonard, un semn spre umărul lui Beaumagnan, un gest din mână, care-i poruncea să lovească, dar aşa şi aşa. Într-o clipă, Leonard scoase din buzunar stiletul şi-l înfipse uşor în umărul adversarului.

Acesta murmură — „Ah, canalie!...” şi căzu pe pardoseală.

Josephine spuse foarte liniştită lui Leonard:

— Ajută-mă. Trebuie să ne grăbim.

Tăiară frânghia prea lungă cu care era legat Raoul şi legară cu ea mâinile şi picioarele lui Beaumagnan. Apoi, după ce-l aşezară şi-l rezemară de perete, îi examină rana, îi astupă gura cu batista şi zise:

— Nu-i nimic... e un fleac. O să-şi vie repede în fire... Haidem la locurile noastre.

Se puseră la pândă.

Se mişcau fără grabă, liniştiţi, cu gesturi măsurate, învăţate parcă dinainte. Ea dădea ordinele în cuvinte scurte şi cu o voce înăbuşită, dar cu un ton atât de triumfător, încât Raoul se simţea tot mai neliniştit. Încerca nevoia să izbucnească în strigăte ca să atragă atenţia persoanei care trebuia să vie, să nu cadă în cursă.

Dar la ce bun? Nimic nu se putea pune în calea hotărârilor primejdioase ale Josephinei. De altfel nici nu mai ştia ce să facă. Îşi chinuia degeaba creierul cu tot felul de idei absurde. Şi pe urmă... era şi prea târziu, căci în clipa aceasta îi scăpă din gâtlej un geamăt...

Clarissa d’Étigues intră în odaie.

GENIU ŞI NEBUNIE

Până acum Raoul simţea numai o teamă mai mult morală, nefiind în primejdie decât el şi Josephine; cât despre el, avea încredere în iscusinţa şi norocul lui; iar pe Josephine o ştia în stare să se măsoare cu Beaumagnan şi să se apere.

Dar Clarissa! În mâinile Josephinei Cagliostro, Clarissa era o pradă lăsată la cheremul vicleniilor şi cruzimii duşmanului. Şi din clipa aceasta, la teama lui Raoul se adăugă şi o groază fizică ce cu adevărat îi ridica părul în cap şi-i încreţea pielea. Expresia neîndurătoare a feţei lui Leonard îi sporea şi mai mult spaima. Îşi amintea de văduva Rousselin şi de degetele ei strivite.

— Hei, mai ai multe de învăţat, se gândi el. Eu sunt vinovat de situaţia aceasta înfricoşătoare şi biata Clarissa pătimeşte din pricina mea.

Tânăra fată se opri încremenită sub ameninţarea revolverului pe care Leonard îl ţinea aţintit asupra ei. Ea venise vioaie ca în zi de vacanţă, când te duci la o întâlnire plăcută şi cădea în mijlocul acestei scene de violenţă, pe când cel pe care-l iubea se afla în faţa ei, nemişcat, legat, prizonier.

Ea murmură:

— Ce e asta, Raoul? De ce eşti legat?

Întinse mâinile spre el, ca pentru a-i cere sprijinul. Dar ce putea el face acum pentru ea?

El îi observă faţa trasă şi oboseala ce i se citea în toate mişcările. Simţea că-l îneacă lacrimile, gândindu-se la dureroasa mărturisire pe care Clarissa trebuise s-o facă tatălui ei şi la urmările greşelii săvârşite. Cu toate acestea, îi spuse cu aceeaşi siguranţă care nu-l părăsea niciodată:

— Nu te teme, dragă. Nici eu nu mă tem, Clarissa.

Răspund de toate.

Ea aruncă ochii în jurul ei, asupra acelora care o înconjurau, şi fu încremenită recunoscând pe Beaumagnan care se înăbuşea cu gura astupată cu batista. Apoi întrebă pe Leonard cu timiditate:

— Ce voiţi de la mine?... Ce înseamnă grozăvia asta?... Cine m-a adus aici?

— Eu, domnişoară, răspunse Josephine.

Clarissa observase încă din prima clipă frumuseţea atât de perfectă a Josinei. O scânteie de speranţă i se ivi în suflet, ca şi cum nu-i putea trece prin minte că o femeie atât de admirabilă nu i-ar putea da sprijin şi protecţie.

— Cine sunteţi, doamnă? Nu vă cunosc...

— Eu te cunosc, afirmă Josephine Balsamo, pe care graţia şi blândeţea Clarissei păreau că o irită, dar care îşi stăpânea mânia. Eşti fiica baronului d'Étigues... şi ştiu că-l iubeşti pe Raoul d'Andrésy.

Clarissa roşi, dar nu protestă.

Josephine se întoarse spre Leonard şi-i porunci să iasă afară şi să păzească să nu fie deranjaţi.

Dar mai înainte, Leonard o sili pe Clarissa să se aşeze pe un scaun şi voi să-i lege braţele la spate.

Josephine însă îl opri:

— Nu-i nevoie! Cară-te odată!

El ascultă.

Pe rând, Josephine îşi privi cele trei victime, toate trei dezarmate şi reduse la neputinţă. Ea era stăpână pe câmpul de bătaie şi-şi impunea voinţa, ţinând în mâinile ei viaţa şi moartea lor. Dar nici o atitudine de triumf nu i se putea citi pe faţă.

Pentru prima oară Raoul ghici la ea un fatalism indiferent, pe care-l ascundea sub frumuseţea-i surâzătoare şi care era chiar esenţa şi explicaţia firii ei enigmatice.

Ea luă loc alături de Clarissa, pe celălalt scaun şi cu ochii ficşi, cu vorba înceată, cu un ton scadat şi monoton, începu

să vorbească:

— Acum trei luni, domnişoară, o tânără femeie a fost răpită la coborârea din tren şi transportată la castelul d'Étigues, unde se găseau adunaţi într-o sală mare vreo zece seniori din ţinutul acesta, între care se afla şi Beaumagnan, pe care îl vezi aici, precum şi tatăl dumitale. Nu-ţi voi povesti tot ce s-a spus la acea adunare, nici ce mişelii a fost nevoită să audă femeia din partea acelora care se decretaseră judecătorii ei. În tot cazul, după un simulacru de judecată, în aceeaşi seară, tatăl dumitale şi vărul lui Bennetot au transportat-o pe femeie la picioarele falezei, au legat-o într-o barcă cu fundul găurit.

Clarisa, împietrită, murmură:

— Nu e adevărat! Nu e adevărat! Tata n-a putut face aşa ceva! Nu e adevărat!

Fără să-i pese de protestul indignat al Clarissei, Josephine Balsamo continuă:

— Cineva a asistat la toată scena, fără ca vreunul din conspiratori să fi bănuit că sunt spionaţi. Acest om a pornit înot după barcă şi de cum s-au depărtat asasinii - sunt în drept să-i numesc astfel, nu-i aşa? - a salvat-o pe victimă. Cine era persoana aceea? Totul ne face să credem că ea petrecuse noaptea precedentă şi dimineaţa următoare în camera dumitale. E un tânăr pe care l-ai primit nu în calitate de logodnic - căci tatăl dumitale nu se învoise - ci ca amant.

Acuzaţia şi ofensa aceasta erau pentru Clarissa adevărate lovituri de bici. Din prima clipă se simţea scoasă din luptă, sleită. Ea lăsă capul jos, murmurând:

— O, doamnă, ce spui?

— Exact ceea ce ai spus şi dumneata tatălui dumitale, răspunse Josephine; urmările păcatului dumitale te-au silit să faci alaltăieri tatălui dumitale această mărturisire. Mai e oare nevoie să dau şi alte amănunte şi să-ţi spun cum s-a purtat amantul dumitale? În aceeaşi zi în care te necinstea,

Raoul d’Andrésy te-a părăsit pentru a urma altă femeie, pe care a salvat-o de la moartea cea mai groaznică. Pe ea n-a mai părăsit-o, fiind al ei cu trup şi suflet şi jurând că nu mai vrea să ştie de dumneata. A jurat categoric: „N-o mai iubesc, a fost un simplu flirt şi s-a terminat”.

Dar în urma unei neînţelegeri trecătoare între el şi iubita lui, ea a descoperit că Raoul îţi scrisese scrisoarea aceasta în care îţi cerea iertare şi-ţi dă nădejdi în viitor, înţelegi acum că am oarecare drept să te tratez ca duşmancă... ba chiar duşmancă de moarte? adăugă Josephine cu voce înecată de ură.

Clarissa tăcea. Spaima pusese tot mai mult stăpânire pe sufletul ei. Se uita cu groază din ce în ce mai mare la figura atât de dulce şi totuşi înfricoşătoare a aceleia care-i furase pe Raoul şi care se declara acum duşmanca ei de moarte.

— Nu-ţi fie teamă, Clarissa, se auzi vocea lui Raoul. Peste zece minute vei ieşi de aici.

Josephine Balsamo păru că nici nu-i aude cuvintele. Ea continuă cu aceeaşi linişte:

— Iată, deci situaţia noastră reciprocă bine stabilită. Să trecem la fapte. Şi aici voi fi precisă. Tatăl dumitale, domnişoară, prietenul lui Beaumagnan şi complicii lor urmăresc o afacere pe care o urmăresc şi eu, şi care-l interesează cumplit şi pe Raoul. Din pricina aceasta între noi se duce o luptă continuă. Şi eu, şi ceilalţi am reuşit să intrăm în legătură cu o doamnă Rousselin, care avea o casetă veche. De această casetă avem nevoie cu toţii spre a reuşi. Ea însă a dat-o altei persoane. Oricât am stăruit şi am strâns-o cu întrebările, văduva Rousselin nu vrea să ne divulge numele acelei persoane care, se pare că i-a făcut mult bine şi pe care nu vrea s-o compromită prin vreo indiscreţie oarecare. Tot ce am aflat este o poveste veche pe care ţi-o voi spune şi dumitale.

Acum douăzeci şi patru de ani, în timpul războiului dintre Franţa şi Prusia, doi oameni care vroiau să fugă, pentru a nu

se supune cotropitorilor, au omorât în prezenţa căruţaşului lor Rousselin pe un servitor numit Jaubert, pentru a pune mâna pe calul lui. Astfel au putut fugi, luând şi o casetă pe care o furaseră de la victimă şi în care se aflau pietre foarte scumpe.

Mai târziu, Rousselin, pe care-l luaseră cu sila, şi căruia îi dăduseră, ca să tacă, mai multe inele fără valoare, se întoarse la Rouen la soţia lui şi aci a murit după scurt timp, foarte amărât de omorul acela şi de faptul că fusese martor fără voie. Între văduvă şi asasini se stabiliseră legături, căci le era teamă ca aceasta să nu spună ce ştie. Şi aşa se face că... Dar presupun domnişoară că ştiţi foarte bine despre ce este vorba.

Clarissa asculta atât de îngrozită şi îndurerată, încât Raoul strigă:

— Ajunge, Josephine, nici un cuvânt mai mult! Săvârşeşti fapta cea mai josnică şi mai absurdă... La ce bun?

Ea îi impuse tăcere.

— La ce bun? răspunse ea. Pentru că adevărul trebuie să iasă la lumină. Din pricina ta ne aflăm acum faţă în faţă, ea şi eu. Trebuie să existe egalitate în suferinţe între mine şi ea!

— Ah, bestie! murmură el deznădăjduit.

Şi Josephine Balsamo, întorcându-se spre Clarissa, preciză:

— Tatăl dumitale şi vărul lui Bennetot au urmărit deci de aproape pe văduva Rousselin şi probabil că, datorită baronului d’Étigues, s-au instalat ea la Lillebonne, unde puteau s-o supravegheze de aproape. De altfel, cu vremea, ei au interpus pe cineva, care, fără să ştie, să îndeplinească mult mai conştiincios sarcina de a ajuta pe văduvă: persoana aceasta ai fost dumneata. Văduva Rousselin a prins dragoste pentru dumneata, aşa că baronul nu mai avea de ce să se teamă că ea ar putea divulga ce ştie.

În cursul uneia dintre aceste vizite, ai zărit din

întâmplare, în podul casei, caseta pe care eu şi cu Raoul o căutam şi ai dus-o acasă. Astfel când am văzut amândoi că văduva nu vrea să divulge persoana care a luat caseta, că persoana îi făcuse multe binefaceri şi că se întâlneau amândouă la date fixe, am conchis, fără să ne îndoim câtuşi de puţin, că va fi de-ajuns să venim la farul acesta, în locul văduvei Rousselin, ca să descoperim adevărul.

Şi când te-am văzut apărând, am căpătat imediat certitudinea absolută că cei doi asasini nu erau nimeni alţii decât Bennetot şi baronul d'Étigues, adică aceia care m-au aruncat şi pe mine în mare.

Clarissa plângea, cu umerii scuturaţi de hohote, căci vorbele Josephinei o sileau să-şi socotească tatăl asasin. Ce durere pentru ea! Şi ce bine lovise Josephine Balsamo! Cu ce ştiinţă a răului îşi chinuia călăul victima! Cu ce rafinament de o mie de ori mai crud decât durerile fizice pricinuite de Leonard văduvei Rousselin, se răzbuna Josephine Balsamo pe nevinovata Clarissa!

— Da, spuse ea cu voce înceată, e un asasin... Toate bogăţiile lui, castelul, caii, toate sunt datorate crimei. Nu e aşa, Beaumagnan? Stăpân pe o taină, pe care nu ştiu cum ai aflat-o, îl conduceai cum voiai, căci îl aveai la mână. Te foloseai astfel de prima crimă făptuită şi de dovezile pe care le aveai, pentru a-l sili să te slujească şi să omoare pe cei care te stânjeneau, Beaumagnan... Ce bandiţi, demni unii de alţii!

Privirea ei căuta pe aceea a lui Raoul. El însă îi spuse aspru:

— Ei, mai ai? Ai terminat? Nu te-ai săturat încă s-o chinuieşti pe biata copilă? Ce mai vrei?

— Să vorbească, să spună ce ştie, declară Josine.

— Dacă-ţi va spune, o vei lăsa să plece?

— Da.

— Atunci întreab-o. Ce vrei să ştii? Caseta? Formula gravată pe capac? Da ?

Dar Clarissa, chiar dacă ar fi voit să spună ce-ar fi ştiut, tot ar fi fost incapabilă să pronunţe vreo vorbă sau să înţeleagă ce era întrebată, atât de îngrozită era.

Raoul stărui:

— Stăpâneşte-ţi durerea, Clarissa. E ultima încercare, draga mea. Te rog răspunde... În ceea ce te rog nu e nimic care nu s-ar împăca cu conştiinţa dumitale. N-ai jurat nimănui că ai să păstrezi taina. Nu trădezi pe nimeni. De aceea...

Vocea rugătoare a lui Raoul o linişti pe fată. El îşi dădu seama de efectul vorbelor sale şi o întrebă iar:

— Ce s-a făcut cu caseta? Ai adus-o la castel?

— Da! şopti ea cu glasul tremurând.

— De ce?

— Aşa, mi-a plăcut caseta...

— Tatăl tău a văzut-o?

— Da.

— Chiar în aceeaşi zi?

— Nu, peste câteva zile.

— Şi ţi-a luat-o?

— Da.

— Sub ce pretext?

— Fără nici unul.

— Dar ai avut timp s-o examinezi?

— Da.

— Şi ai văzut inscripţia care se afla pe capacul casetei?

— Da.

— Erau litere vechi, nu-i aşa.

— Da,

— Ai putut să le descifrezi?

— Da.

— Uşor?

— Nu, dar am reuşit totuşi.

— Şi-ţi aduci aminte de inscripţie?

— Poate... nu ştiu... erau cuvinte latine...

— Cuvinte latine? Adu-ţi aminte...

— Dar am dreptul? Dacă e vorba de o taină atât de importantă, am eu dreptul s-o divulg?

Clarissa şovăia.

— Poţi s-o faci, Clarissa, te asigur... Poţi s-o faci, taina nu aparţine nimănui. Şi tatăl tău, şi prietenii lui, şi eu avem absolut aceleaşi drepturi asupra acestei taine. Ea va fi a aceluia care o va descoperi cel dintâi, a primului venit care va şti să se folosească de ea.

Ea cedă. Dacă Raoul afirmă că poate vorbi, aşa trebuie să fie.

Clarissa îşi frământa capul ca să-şi poată aduce aminte. În cele din urmă fata reuşi să-şi lege gândurile şi să spună:

— Mi-aduc aminte... iată exact fraza pe care am dezlegat-o... erau cinci cuvinte latine... parcă aşa...

Ad lapidem currebat olim regina...

Dar de-abia sfârşise ultima silabă, că Josephine Balsamo, care părea şi mai agresivă, se şi repezise la fată strigând:

— Minciună! Formula aceasta o cunoaştem de mult! Poate să vă spună şi Beaumagnan. Nu-i aşa că o ştim, Beaumagnan? Minte, Raoul, minte. În memoriul lui, cardinalul Bonnechose face aluzie la cuvintele astea şi le dă atât de puţină atenţie şi le tăgăduieşte orice înţeles, încât nici nu am găsit de trebuinţă să ţi le spun şi ţie... *Odinioară regina alerga la piatră.* Dar unde se află această piatră şi despre ce regină e vorba? Sunt douăzeci de ani de când se caută lucrul acesta. Nu, nu, e altceva!

Aplecându-se spre tânără fată îi strigă:

— Minţi, minţi! Există un cuvânt care le rezumă pe toate... Care e? Există o vorbă... una singură... care? Răspunde odată!

Îngrozită, Clarissa tăcea. Raoul o imploră:

— Adună-ţi gândurile, Clarissa... Adu-ţi aminte... Afară de cele cinci cuvinte n-ai mai văzut nimic?

— Nu ştiu... nu cred... gemu fata.

— Adu-ţi aminte... Trebuie să-ţi aduci aminte... E în joc mântuirea ta...

Dar tonul lui Raoul şi dragostea pentru Clarissa care făcea să-i tremure glasul o scoteau şi mai mult din sărite pe Josephine Balsamo.

Ea o apucă de braţ pe Clarissa şi-i porunci:

— Vorbeşte odată, că de nu...

Clarissa bâigui ceva neînţeles. Josephine duse un fluier la gură şi fluieră puternic. Peste o clipă Leonard fu în pragul uşii. Ea porunci între dinţi, cu o voce fără timbru:

— Scoate-o de aici, Leonard... şi spune-o la interogatoriu!...

Raoul se smuci să se elibereze din legături.

— Ah, mizerabililor, ticăloşilor! izbucni el. Ce vreţi să-i faceţi! Eşti un monstru, nu femeie! N-ai inimă deloc? Ascultă, Leonard, dacă o atingi, martor mi-e Dumnezeu că într-o zi ţi-o voi plăti...

— Ce teamă ţi-e de viaţa ei! spuse cu putere Josephine. Te înspăimântă ideea că ea ar putea suferi! Zău, sunteţi făcuţi unul pentru altul... Fiica unui asasin şi cu un hoţ! Ah, de l-ai fi văzut meşter! Are o îndemânare fără seamăn! Ce pereche bună aţi face dacă v-aş îngădui eu. Şi ce copil înzestrat ar mai fi copilul vostru, fiul lui Arsène Lupin şi nepotul baronului asasin Godefroy!

Gândul la copilul acesta îi înteţi şi mai mult furia. O apucă o adevărată nebunie, care o împingea la rău.

— Leonard...

— Ah, canalie! strigă Raoul în culmea disperării. Ce mişelie! În sfârşit, ţi-ai scos masca, Josephine! Nu mai e nevoie să te prefaci, nu-i aşa? Chiar tu erai călăul?...

Dar ea nu se mai sinchisea, încordată toată de dorinţa barbară de a face rău şi de a o chinui pe tânăra fată. Ea însăşi o îmbrânci pe Clarissa spre Leonard, care o apucă târând-o spre uşă.

— Mizerabile, monstrule! urlă Raoul. Un fir de păr dacă-i

atingi, un singur fir de păr... m-auziţi? Să ştiţi că vă omor pe amândoi! Ah, ce monştri! Dă-i drumul, canalie!

Se smucea atâta şi se avântă spre cei doi călăi, încât tot mecanismul imaginat de Beaumagnan se prăbuşi şi jaluzeaua şubredă se desprinse din balamale şi căzu în odaie în spatele lui Raoul...

În tabăra duşmană fu un moment de panică. Dar frânghiile, cu toate că slăbite, erau destul de solide şi-i împiedicau încă mişcările, aşa că, deocamdată, nu era nimic de temut din partea lui. Leonard scoase revolverul şi-l aplică pe tâmpla Clarissei.

— Dacă el mai face un pas, o singură mişcare, trage, porunci Josephina.

Raoul rămase pe loc. Nu se îndoi că Leonard va executa imediat ordinul şi că cel mai mic gest al lui va însemna irevocabila condamnare la moarte a Clarissei. Atunci, trebuia să se resemneze? Nu era nici un mijloc s-o salveze deocamdată pe Clarissa?

Josephine Balsamo nu-l slăbea din ochi.

— Aha, spuse ea, înţelegi situaţia şi văd că te-ai cuminţit.

— Nu, răspunse el, devenind stăpân pe sine... nu, dar mă gândesc.

— La ce?

— I-am făgăduit că va fi liberă. Vreau să-mi ţin făgăduiala.

— Cam târziu, zise ea.

— Nu, Josephine, ai s-o liberezi!

Ea se întoarse spre complicele ei.

— Eşti gata, Leonard? Haide, isprăveşte mai repede!

— Stai, strigă Raoul, pe un ton aşa de poruncitor încât ea şovăi o clipă. Stai, repetă el, şi dă-i drumul... Mă auzi, Josine, vreau să-i dai drumul... Nu să amâni intenţiile tale blestemate, ci să o liberezi cu totul şi chiar acum şi să-i deschizi uşa la perete să poată pleca.

Josephine, uimită de siguranţa lui, şovăi.

— Iar cuvinte goale, nu-i aşa? Vreo nouă viclenie...

— Nu, lucruri serioase afirmă el... sau mai degrabă un singur fapt care explică totul şi în faţa căruia te vei înclina. Cer însă libertatea imediată a Clarissei, libertatea ei de a pleca de-aici, fără ca tu sau Leonard să comiteţi un singur act care să-i atingă şi un fir de păr.

— Şi, în schimb, tu ce-mi oferi?

— Cuvântul care dezleagă enigma.

Ea tresări.

— Va să zică îl ştii?

— Da.

Beaumagnan ridicase şi el capul şi asculta hulpav. Lăsând pe Clarissa sub paza complicelui ei, Josina se apropie de Raoul şi zise:

— E de-ajuns să ştiu cuvântul?

— Nu, răspunse Raoul, trebuie să ştii şi să-l interpretezi. Înţelesul formulei este ascuns sub un văl pe care trebuie mai întâi să ştii să-l dai la o parte.

— Şi tu ai reuşit!

— Da, aveam şi până acum oarecare idee. Şi acum o clipă am avut într-o fulgerare a minţii intuiţia întregii dezlegări.

Josine ştia că Raoul nu este omul care să glumească într-o astfel de ocazie.

— Dă-mi toate lămuririle, zise ea, şi-i dau voie Clarissei să plece.

— Mai întâi să plece, răspunse Raoul şi-ţi explic tot. Îţi voi explica, bineînţeles nu cu frânghia de gât şi cu mâinile legate, ci numai dacă voi fi absolut liber.

— E absurd că-mi pui condiţii. Vrei să răstorni situaţia. Nu uita că acum eu sunt stăpâna absolută a evenimentelor.

— Nu mai eşti, afirmă el. Acum atârni de mine. Eu dictez condiţiile. Pe mormântul mamei mele îţi jur că douăzeci de minute după ce Clarissa va fi trecut acest prag, îţi voi indica locul precis unde se găsesc bogăţiile adunate de călugării

mânăstirilor din Franţa. Şi nu numai că ştiu, dar nici nu sunt singurul care ştie.

— Cine mai ştie?

— Beaumagnan şi baronul.

— Imposibil.

— Stai puţin şi judecă. Beaumagnan a fost alaltăieri la castelul d'Étigues. De ce? Pentru că baronul a găsit caseta şi pentru că au studiat împreună inscripţia. Dacă cumva, afară de cele cinci cuvinte despre care vorbeşte cardinalul Bonnechose, mai există în casetă şi alt cuvânt, cuvântul magic, care le rezumă pe celelalte şi care este cheia misterului, ei l-au văzut şi-l ştiu.

— Ce-mi pasă! răspunse ea, uitându-se la Beaumagnan. Pe ăsta îl am în puterea mea!

— Da, dar Godefroy e liber şi poate că în clipa asta stă lângă piatră, cu vărul lui, trimişi înainte de Beaumagnan ca să exploreze terenul şi să pregătească ridicarea nestematelor. Înţelegi primejdia? Înţelegi că orice clipă pierdută înseamnă posibilitatea să pierzi toată partida?

Ea se încăpăţâna furioasă.

— O voi câştiga, dacă Clarissa spune ce ştie.

— N-o să spună pentru simplu motiv că nu mai ştie nimic mai mult. Haide, Josephine, fii logică cu tine însăţi. Ţi-ai jucat viaţa pe o carte: cucerirea acelor bogăţii imense. Vrei să renunţi la toate eforturile făcute tocmai acum când eu îţi ofer bogăţiile râvnite de tine cu osârdie?

Se vedea că împotrivirea îi slăbeşte. Josephine Balsamo obiectă:

— N-am încredere în tine.

— Nu e adevărat. Ştii foarte bine că-mi voi ţine făgăduiala. Dacă şovăieşti... dar nu se poate să şovăieşti. În fundul inimii ai şi luat hotărârea, hotărârea cea bună, cea care îţi prieşte.

Ea rămase pe gânduri o clipă sau două, apoi făcu un gest, care însemna:

— La urma urmei, n-am ce pierde. Pe mititică o să pot pune mâna şi altă dată. Nu-mi voi amâna decât răzbunarea... Leonard, dă drumul fetei şi dezleagă-l şi pe el.

Leonard făcu un gest de dezaprobare, dar era prea supus ca să protesteze. El se depărtă de Clarissa, apoi tăie legăturile lui Raoul.

Atitudinea tânărului nu fu deloc potrivită cu gravitatea împrejurărilor. El îşi mişcă bine picioarele, făcu două sau trei exerciţii cu braţele şi respiră din fundul plămânilor.

— Uf! E mai bine aşa! N-am nici o vocaţie de prizonier. Să scap pe cei buni şi să pedepsesc pe cei răi, iată ce mă interesează. Tremură, Leonard.

El se apropie de Clarissa şi spuse:

— Îţi cer iertare pentru tot ceea ce s-a întâmplat. Asemenea lucruri nu se vor mai petrece niciodată, fii sigură. De-acum înainte eşti sub protecţia mea. Ai destulă putere să pleci?

— Da... da... zise ea. Dar dumneata?

— Ei, eu nu risc nimic. Lucrul principal este salvarea ta. Şi mi-e teamă că mult n-ai să poţi merge.

— Nici n-am de mers mult. Ieri tată-meu m-a adus la o prietenă şi de la care mă va lua mâine.

— Aici aproape?

— Da.

— Nu spune mai mult. Nu-i nevoie să fie şi ei informaţi.

El o conduse până la uşă şi făcu semn lui Leonard să se ducă să-i descuie poarta. Apoi i se adresă iar Clarissei:

— Fii prudentă şi nu te teme de nimic, absolut de nimic, nici pentru dumneata, nici pentru mine. Ne vom regăsi când va suna şi ceasul nostru, care nu va întârzia, oricâte piedici ni s-ar pune în cale.

El închise apoi uşa în urma ei. Clarissa era salvată. Şi-atunci, avu chiar îndrăzneala să spună:

— Ce fiinţă adorabilă!

Ce clipă tragică! N-a lipsit mult că Josephine, scoasă din

minţi de îndrăzneala lui, să-i facă semn lui Leonard să-l împuşte.

Ea scrâşni numai din dinţi şi murmură:

— Ah, cât te urăsc, bărbat josnic!

— Nu mai mult decât eu pe tine!

— Să ştii că între Clarissa d'Étigues şi Josephine Balsamo lucrurile nu s-au isprăvit încă...

— Dar nici între Clarissa şi Raoul d'Andrésy, zise el cu îndrăzneală.

— Mizerabile! murmură ea, ai merita...

— Un glonte de revolver... Imposibil, scumpo!

— Nu mă sfida prea mult, Raoul!

— Îţi spun că e imposibil. Acum, n-ai să te atingi de mine, căci sunt omul care reprezint un miliard. Omoară-mă, şi miliardul îţi fuge de sub nas, frumoasă fiică a lui Cagliostro! Îmi tragi un glonte în cap şi pe urmă degeaba mai implori cerul: nu mai capeţi nici un ban, Josine! De aceea, cum am spus, în momentul de faţă sunt moaştă sfânta, tabu! Cel mai bun lucru pe care-l poţi face este să îngenunchezi în faţa mea şi să-mi săruţi mâinile.

El deschise o fereastră şi trase aerul în piept.

— Te înăbuşi aici! Zău, apropierea lui Leonard infectează aerul, mă indispune. Dar ia ascultă, Josine, ţii neapărat ca acest călău să stea mereu cu mâna în buzunar pe revolver?

Ea dădu din picior.

— Destul cu neroziile! strigă ea. Ţi-ai spus condiţiile. Le ştii şi pe ale mele...

— Punga sau viaţa!

— Vorbeşte, n-o mai lungi!

— Ce grăbită eşti! Mai întâi am fixat, un termen de douăzeci de minute pentru a fi absolut sigur că Clarissa este la adăpost de ghearele tale, şi încă n-au trecut. Pe urmă...

— Ce mai e?

— Pe urmă cum vrei să descifrez în doi timpi şi trei

mişcări o problemă pe care atâţia oameni se muncesc de ani de zile în zadar s-o dezlege?

— Ce vrei să spui?

— Foarte simplu: cer puţin răgaz.

— Răgaz? Dar pentru ce?

— Ca să descifrez...

— Cum? Va să zică n-o ştii...

— Dezlegarea enigmei? Nu !

— Atunci ai minţit?

— Nu, mai întrebuinţa cuvinte care mă jignesc Josine!

— Ai minţit, de vreme ce ai jurat...

— Pe mormântul mamei mele, da, şi nu tăgăduiesc. N-am spus că ştiu adevărul. Am jurat că-ţi voi spune adevărul.

— Ca să-l spui trebuie să-l ştii!

— Ca să-l ştiu, trebuie să mă gândesc, şi tu nu-mi dai răgaz. Pentru Dumnezeu... puţină linişte şi Leonard să lase odată revolverul, că-mi tulbură gândurile.

Tonul de batjocură şi obrăznicia cu care vorbea o enervară pe Josephine. Furioasă, mai ales pentru că simţea zădărnicia ameninţărilor, ea capitulă.

— Fie cum vrei. Te cunosc şi ştiu că-ţi vei ţine angajamentul!

Raoul îşi scoase din portvizit un creion şi o carte de vizită, pe care erau scrise câteva cuvinte, aşezate într-o anumită ordine. El trase câteva linii pentru a lega între ele cuvintele. Apoi pe verso scrise formula latină:

Ad lapidem currebat olim regina. Adică: regina aleargă în grabă spre piatră... Uită-te la ceas, Josephina!

El nu mai râdea. Timp de un minut sau două, poate, figura lui căpătă o expresie foarte gravă şi ochii lui, ca fixaţi în gol, dovedeau că se gândeşte intens. Văzu totuşi că Josephina îl observă cu o privire plină de admiraţie şi încredere. El îi surâse distrat, fără să-şi întrerupă firul ideilor...

— Vezi adevărul, nu-i aşa? îl întrebă ea.

Nemişcat din pricina frânghiei, cu faţa încordată de spaimă, Beaumagnan asculta cu toată făptura. Oare taina atât de importantă va fi chiar dezlegată? Mai trecură un minut sau două într-o tăcere adâncă.

Josephine Balsamo întrebă:

— Ce ai, Raoul? Pari foarte emoţionat!

— Josine, călugării din evul mediu au fost nişte dobitoci.

Apoi, sculându-se, continuă:

— Doamne, or fi fost ei sfinţi, dar şi mari proşti au fost. Tot aşa au fost şi toţi aceia care de-atunci au căutat şi n-au găsit nimic. Orbi! Minţi mărginite! Cum, tu, Godefroy d'Étigues, şi Beaumagnan, şi toţi prietenii lui, şi toţi iezuiţii, şi arhiepiscopul de Rouen, voi toţi aţi avut sub ochi cele cinci cuvinte şi nu v-a fost de-ajuns? Crede-mă, un copil de clasele primare poate rezolva probleme mai grele.

Ea obiectă:

— Mai întâi era vorba de un cuvânt, nu de cinci.

— Dar e acolo cuvântul, drace! În loc să vă fi pierdut vremea cum aţi făcut, cu formula aceea fără înţeles, trebuia pur şi simplu să legaţi numai iniţialele şi să vă ocupaţi numai de cuvântul format din ele.

Ea murmură:

— Ne-am gândit şi noi... cuvântul *Alcor,* nu-i aşa?

— Da, cuvântul *Alcor.*

— Ei şi?

— Cum şi? Dar el conţine tot, cuvântul acesta! Ştii ce înseamnă?

— E un cuvânt arab care înseamnă „încercare".

— Şi de care arabii şi celelalte popoare se servesc să arate, ce?

— O stea!

— Care stea?

— O stea care face parte din constelaţia Carului mare. Dar asta n-are importanţă.

— Ce legătură însă poate să aibă...

Raoul avu un zâmbet de milă.

— Evident, nu-i aşa, numele unei stele nu poate avea nici o legătură cu stabilirea locului unde se află o piatră de hotar. Şi totuşi are. Observând că toată chestia se învârteşte în jurul numărului *şapte* (*şapte* mânăstiri, *şapte* călugări, *şapte* braţe ale sfeşnicului, *şapte* pietre colorate în *şapte* inele) m-am gândit imediat, printr-un fel de mişcare reflexă a spiritului meu, că steaua *Alcor* face parte din constelaţia Carului mare. Şi problema a fost rezolvată.

— Rezolvată? Cum ?

— Ei drace, pentru că constelaţia Carului mare este formată tocmai din *şapte* stele principale. Şapte! Mereu numărul şapte! Începi să vezi legătura? Şi trebuie să-ţi amintesc că dacă arabii au ales, şi dacă de atunci încoace savanţii astronomi au adoptat numele acesta de Alcor, au făcut-o pentru că această steluţă, aproape invizibilă, serveşte ca încercare, mă înţelegi? Ca încercare, dacă cutare persoană are vedere bună, de vreme ce poate să o deosebească cu ochiul liber. *Alcor* este aceea ce trebuie să vedem, ce trebuie să căutăm, lucrul tăinuit, comoara ascunsă piatra invizibilă unde se pun pietre preţioase. *Tainiţa comorii!*

Josine murmură, înfrigurată, simţind că se apropie dezlegarea:

— Tot nu pricep.

— Ai să pricepi, răspunse Raoul. Este atât de limpede. Ca o picătură de apă. Priveşte!

Îi arătă cartea de vizită pe care o ţinea între degete.

— Priveşte! N-am mai lăsat-o din mână de săptămâni întregi. De la începutul cercetărilor noastre, am scos dintr-un atlas poziţia exactă a celor şapte mânăstiri, al căror nume l-am scris pe această carte. Iată-le toate şapte, în poziţia pe care fiecare o ocupă faţă de celelalte şase. Mi-a fost de-ajuns mai adineauri, de cum am aflat cuvântul, să reunesc cele şapte puncte prin linii, ca să ajung la

constatarea neaşteptată, miraculoasă, colosală şi totuşi foarte naturală, că *figura astfel formată înfăţişează exact Carul mare.* Pricepi acum realitatea uimitoare? Cele şapte mânăstiri primordiale unde se adunau bogăţiile Franţei creştine erau aşezate, cabalistic, ca cele şapte stele principale ale Carului mare! Nu putea încăpea nici o îndoială.

Adevărul se impunea acum. De vreme ce Alcor se găseşte pe cer puţin la dreapta şi deasupra stelei aflate la mijlocul osiei Carului mare, piatra trebuie să se găsească absolut sigur la dreapta şi puţin mai sus de mânăstirea Jumièges, odinioară cea mai puternică şi cea mai bogată din mânăstirile normande. Era inevitabil, absolut matematic. Piatra e acolo şi numai acolo!

Şi cum să nu te gândeşti numaidecât: că extrem de puţin, la sud-est de Jumièges la un kilometru distanţă, există în cătunul Menil-Sous Jumièges, foarte aproape de Sena, ruinele castelului lui Agnes Sorel, amanta regelui Carol al VII-lea; că mănăstirea comunică cu castelul printr-o subterană a cărei intrare se mai vede şi astăzi.

Concluzie: piatra legendară se găseşte aproape de castelul lui Agnes Sorel, lângă Sena, şi legenda spune probabil că amanta regelui, *regina* inimii lui, alerga spre această piatră, despre al cărei conţinut n-avea habar, ca să stea şi să privească de acolo barca regală, când plutea pe bătrânul fluviu normand.

„*Ad lapidem currebat olim regina*".

O tăcere adâncă se lăsă între Raoul d'Andrésy şi Josephine Balsamo.

Şezând lângă Josephine, cu ochii fixaţi asupra desenului pe care-l ţinea în mână, Raoul continuă puţin euforic, cu o exaltaţie reţinută:

— Da, foarte neprevăzători au fost călugării aceia care încredinţau o asemenea taină în paza unui cuvânt atât de transparent! Dar ce poeţi nevinovaţi şi fermecători. Ce gând

frumos, să înfrăţească bunurile lor pământeşti cu cerul dumnezeiesc!

Efuziunea lirică a lui Raoul va fi fost poate îndreptăţită, dar nu putu s-o ducă până la capăt. El nu mai luase seama lui Leonard, o uitase pe Josephine Balsamo. Deodată, pe negândite, ea îl lovi în cap foarte violent cu ghiuleaua de plumb.

Numai la lucrul acesta nu s-ar fi aşteptat, cu toate că Josephine Cagliostro nu se da îndărăt de la asemenea atacuri mişeleşti. Sub lovitură, el se îndoi mai întâi pe scaun, apoi pierzându-şi echilibrul, se prăvăli pe podele.

Totuşi mai avu putere să murmure:

— Adevărat... am uitat... nu mai eram *tabu.*

El mai adăugă cu ironia pe care o întrebuinţa şi când era vorba de el însuşi, şi când era vorba de alţii:

— Caiafa! Nu respectă nici măcar geniul... Ah, sălbatico, ai o cremene în loc de inimă?... Cu atât mai rău pentru tine, Josephine, căci *am fi împărţit comoara.* Acum, am s-o iau toată numai eu.

Şi-şi pierdu cunoştinţa.

TAINIŢA CĂLUGĂRILOR

Când se dezmetici din amorţeala pricinuită de lovitură, Raoul constată, de altfel fără cea mai mică surprindere, că se afla în aceeaşi situaţie ca şi Beaumagnan, legat ca şi el şi şezând jos rezemat de zid.

Nu fu surprins nici când o văzu pe Josephine Balsamo întinsă pe două scaune lângă uşă, în prada uneia din acele crize nervoase pe care i le pricinuiau emoţiile destul de violente şi prelungite. Lovitura pe care se văzuse silită să i-o aplice lui Raoul îi provocase criza. Complicele ei, Leonard, îi da îngrijiri obligând-o să respire eter dintr-o sticluţă.

Chemase probabil şi pe unul dintre ceilalţi complici, căci Raoul îl văzu intrând pe tânărul pe care-l cunoştea sub numele de Dominic şi pe care-l văzuse păzind trăsura în faţa casei văduvei Rousselin.

— Ce e de făcut acum?

— S-o ducem în trăsură şi apoi s-o transport pe „Leneşa”.

— Şi eu?

— Tu ai să rămâi să-i veghezi pe ăştia doi, spuse Leonard, arătându-i pe prizonieri.

— Drace, nu prea sunt comozi clienţii ăştia. Nu mi-e pe plac o treabă ca asta.

Se apucară s-o ridice pe Josephine. Dar ea, deschizând ochii, le spuse în şoaptă, nebănuind că Raoul are o ureche atât de fină încât să poată auzi:

— Lăsaţi-mă. Voi merge singură. Tu vei rămâne aici, Leonard. E mai bine să-l păzeşti tu pe Raoul.

— Lasă-mă să-i viu de hac odată lui Raoul al tău! îi şopti Leonard tutuind-o. O să ne poarte ghinion, băiatul ăsta!

— Îl iubesc.

— El nu vrea să mai ştie de tine.

— Ba da. Se va întoarce la mine. Şi pe urmă,

întâmplându-se orice, eu nu pot renunţa la el.

— Atunci ce hotărăşti?

— „Leneşa” trebuie să fie la Caudebec. O să mă duc acolo să mă odihnesc până în zori. Am mare nevoie de odihnă.

— Şi comoara? Avem nevoie de oameni ca să mişcăm o piatră ca aceea din loc.

— Am să dau de veste chiar în astă seară celor trei Corbut ca să ne întâlnim mâine dimineaţă la Jumièges. Pe urmă mă voi ocupa de Raoul... afară numai dacă... Lasă-mă acum în pace... Sunt frântă...

— Şi Beaumagnan?

— Îi voi da drumul după ce-oi avea comoara.

Şi ea plecă încetişor. Leonard o însoţi până la trăsură şi se întoarse peste puţin timp cu un coş cu merinde. Apoi se auzi tropăitul cailor pe drumul pietros.

Raoul îşi întindea legăturile ca să vadă cât sunt de tari. Leonard se aşeză să mănânce şi să bea. Raoul îl luă în primire:

— Poftă bună! Dacă-ţi rămâne ceva, nu mă uita nici pe mine.

Leonard se ridică, cu pumnii ameninţători.

— Ia nu te mai răţoi, camarade, îi zise Raoul batjocoritor. O veni ea şi vremea răfuielii.

Orele treceau. Se întunecă.

Beaumagnan părea că doarme. Leonard fuma fără încetare. Raoul vorbea singur şi se dojenea că fusese atât de puţin prevăzător faţă de Josine.

— Ar fi trebuit să mă păzesc de ea... Câte mai am de învăţat! Josephine nu se poate măsura cu mine, dar ştie ce vrea şi ştie să ia hotărârile necesare.

Nu se îndoia nici o clipă că din ghearele lui Leonard va reuşi să scape. Reuşise mişcând mereu picioarele să slăbească legăturile de la glezne şi socotea că va reuşi să-şi elibereze piciorul drept. Se gândea la plăcerea pe care ar

avea-o, dacă i-ar putea trage lui Leonard un picior bun în falcă, când ar veni să se aplece asupra lui. Aşa şi-ar putea libera drumul şi să pornească în goană după comoară.

În odaie întunericul sporea ca o binefacere. Leonard aprinse o lumânare, mai trase o pipă de tutun şi mai bău un pahar cu vin. De la o vreme începu să moţăie. Din când în când deschidea ochii şi căta spre prizonieri, ca să se convingă că mai sunt la locurile lor.

Raoul îşi continua fără încetare opera de liberare. Trebuia să fie pe la orele nouă seara.

La orele zece şi jumătate se afla însă în aceeaşi stare. Nodurile se slăbiseră, dar legăturile ţineau destul de bine. Raoul începuse să piardă speranţa, când, deodată, i se păru că aude un zgomot uşor în tăcerea adâncă a nopţii.

Zgomotul se repetă de două ori. Avu siguranţa că vine cineva dinspre fereastra pe care el o deschisese mai înainte şi pe care Leonard o împinsese numai, fără să o închidă bine.

În adevăr, în clipa aceasta un canat se dete binişor în lături. Raoul se uită la Beaumagnan. Auzise şi el şi se uita într-acolo.

În clipa aceasta, Leonard se trezi; ameţit, se uită cercetător la amândoi, apoi adormi din nou, ceea ce dovedea că mişcările paznicului lor erau urmărite cu toată atenţia.

Ce se petrecea oare? Poarta, fiind încuiată de Leonard, însemna că cineva sărise zidul, care era prevăzut cu cioburi de sticlă. Cine putea fi?

Un cap apăru, nelămurit în întuneric. Apoi cineva sări uşor prin fereastră. Raoul deosebi silueta unei femei şi imediat, înainte de a o recunoaşte, intui că nu poate fi decât Clarissa.

Ce emoţie îl cuprinse! Josephine Balsamo se înşelase deci crezând-o pe Clarissa inofensivă! Neliniştită, cu teama primejdiilor care o ameninţau, învingându-şi oboseala şi

spaimă, tânăra fată se aşezase totuşi la pândă, prin apropierea farului şi aşteptase noaptea.

Şi acum încerca imposibilul, ca să-l mântuie pe acela care o trădase într-un mod atât de neaşteptat.

Ea făcu trei paşi. În clipa aceasta Leonard se trezi din nou; din fericire însă sta cu spatele la ea. Ea se opri, apoi continuă înaintarea îndată ce bruta adormi. Astfel ajunse la Raoul. Pe scaun, lângă el, se mai afla pumnalul Josephinei. Clarissa îl luă şi începu să taie legăturile tânărului.

Norocul lor fu că duşmanul nu se trezi. Altfel Clarissa l-ar fi omorât cu siguranţă. Fără să-şi întoarcă ochii de la el, fata continuă operaţia. Peste o clipă mâinile lui Raoul fură libere. Tânărul îi luă cuţitul şi-şi liberă şi picioarele. Apoi şopti Clarissei.

— Haide, acum pleacă, ascunde-te.

— Nu, făcu ea cu capul.

Şi i-l arătă pe Beaumagnan, voind să-l facă să înţeleagă că nu poate pleca de-acolo şi să-l lase pe celălalt prizonier, - pe Beaumagnan, expus răzbunării lui Leonard.

Raoul stărui, dar ea fu neînduplecată.

Nemaiputând să i se împotrivească, Raoul dădu cuţitul adversarului său.

— Are dreptate, îi şopti el... Trebuie să fim cinstiţi în luptă... Na, descurcă-te singur... şi pe urmă, luptă dreaptă, nu-i aşa?

El o urmă pe Clarissa. Unul după altul săriră pe fereastră. Ajunşi în curte, ea îl duse de mână până la un colţ din zid, unde creasta era ştirbită şi se putea trece.

Raoul ajută mai întâi Clarissei să sară peste zid, apoi trecu şi el. Dar, când fu jos nu mai văzu pe nimeni.

— Clarissa, strigă el, unde eşti?...

Nimic şi nimeni.

Fuge de mine, se gândi el. A riscat atâta să vie pentru că mă ştia legat. Liber însă, nu mai vrea să ştie de mine.

Dar, întorcându-se spre zid, văzu pe Beaumagnan sărind

jos. Reuşise şi el să fugă. Raoul de-abia reuşi să se ascundă. Leonard, aplecat peste zid, trăgea cu revolverul prin întuneric, pe urmele fugarilor.

Aşa că, pe la orele unsprezece seara, cei trei adversari goneau, în acelaşi timp, spre piatra Reginei, care se afla la patruzeci de kilometri depărtare.

Raoul renunţase s-o mai caute pe Clarissa, căci în clipa aceasta singurul lui gând era descoperirea comorii, într-o oră, el străbătu cei zece kilometri ce-l despărţeau de Lillebonne. La miezul nopţii îl trezi pe băiatul de la hotel, mânca ceva în grabă, şi, după ce luă din valiză două cartuşe mici de dinamită, pe care şi le procurase cu câteva zile înainte, încălecă pe bicicletă. Avusese grijă să ia şi un săculeţ pentru pietrele preţioase!

Trecând pe malul fluviului, zări umbra masivă a „Leneşei” pe apa somnoroasă a râului. Zări o lumină slabă la fereastra acoperită a cabinei în care locuia Josephine.

— S-o fi îmbrăcând să plece. Prea târziu, doamnă!

El o porni pedalând şi mai repede. Dar peste o jumătate de ceas, pe când cobora un deal repede, avu impresia că roata dinainte a bicicletei se împiedică de un obstacol. În aceeaşi clipă el fu azvârlit cu putere pe o grămadă de pietre.

Imediat săriră doi oameni, lumina unui felinar se îndreptă spre locul unde el se pitise în dosul grămezii de pietre şi o voce strigă:

— El e! Numai el poate să fie!

Erau Godefroy d'Étigues şi Bennetot.

Dar fără să mai dea atenţie izbiturii şi fără să-i pese de mărăcinii care îi sfâşiau hainele şi îi înţepau trupul, Raoul o rupse la fugă, şi reuşi să scape de urmăritorii mai greoi. Într-o clipă se făcu nevăzut.

— Haide, nu mai pierdeţi vremea zadarnic, spuse o voce slabă ce venea dinspre o trăsură care staţiona la câţiva paşi. Era vocea lui Beaumagnan. Principalul e să-i fărâmăm

bicicleta. Haide, Godefroy, strică-i trotineta şi s-o pornim. Fiece clipă are importanţă. Îmi curge tot sângele din afurisita asta de rană. Pansamentul s-a slăbit de tot.

Raoul auzi cum îi distrugeau roţile bicicletei, lovindu-le cu tocurile cizmelor. Bennetot scoase după aceea cârpele cu care înfăşuraseră felinarele trăsurii ca să nu fie văzute din depărtare. Se urcă apoi pe capră şi biciuind calul o porniră în goană.

Raoul o luă la goană după trăsură. Turba de furie. Pentru nimic în lume n-ar fi părăsit lupta. Nu mai era vorba de milioanele acelea, ci de amorul lui propriu jignit, şi lucrul acesta nu-l putea dumica. El descifrase enigma şi el avea dreptul să pună mâna pe comoară. De altfel avu iarăşi noroc. De abia îşi mai trăgea sufletul de oboseală, când, în apropiere de Jumièges, zări în faţa lui un felinar de la Jumièges şi cu dascălul lui care se întorceau de la miruirea unui bolnav pe moarte. Raoul porni alături de ei şi, dându-se în vorbă, întrebă de adresa unui han. Apoi, recomandându-se că se interesează de chestiuni arheologice, îl întrebă dacă nu ştie cumva de existenţa prin împrejurimi, a unei pietre ciudate... piatra Reginei sau aşa ceva, despre care auzise vorbindu-se.

— Ştiu eu, domnule? îi răspunse preotul. Poate că o fi vorba de piatra lui Agnes Sorel, care se află la vreo doi kilometri de aici. Dar nu e nimic ciudat la ea... E mai mult o movilă de pietre mari, băgate în pământ şi din care cea mai mare se ridică vreun metru sau doi deasupra Senei.

— Şi al cui e locul?

— Al unui oarecare Simon Thuilard, care l-a cumpărat de la comună ca să-şi rotunjească moşioara.

Raoul se despărţi de preot copleşit de speranţă. Căpătase informaţii pertinente şi putea merge de-a dreptul la ţintă.

În adevăr, cam pe la ora trei, trecu printr-o poartă care închidea proprietatea domnului Simon Thuilard.

La lumina câtorva chibrituri îşi putu da seama că se afla

într-o livadă, pe care o străbătu în goană.

Ajunse la marginea fluviului, unde se ridica un dig mai de curând făcut, după câte se părea. Nevoind însă să-şi consume provizia de chibrituri, rămase în întuneric.

Dar la orizont începuseră să se ivească zorile. Aşteptă cu o emoţie care-i pătrundea sufletul şi-l făcea să zâmbească. Piatra era lângă el, la câţiva paşi. Timp de secole, poate că la aceeaşi oră, călugării, de care acum nu se mai ştie nimic, veniseră pe ascuns să îngroape aici comori nestemate.

Şi iată că el, Raoul d'Andrésy, le cunoştea marea taină! El lua moştenirea miilor de călugări necunoscuţi, care adunaseră, pe vremuri, comorile bisericeşti din toate colţurile Franţei. Ce minune! Şi să realizeze o asemenea ispravă la vârsta lui!

El porni pe marginea digului. Începuse să se deosebească conturul şi culoarea lucrurilor. Moment solemn. Inima îi bătea cu putere. Şi deodată, la câţiva paşi, văzu o movilă care de abia se ridica pe suprafaţa livezii, iar alături de el câteva vârfuri ale stâncii cenuşi.

— Aici e.. murmură el, tulburat până în străfundul inimii... Aici... am ajuns la ţintă!

Băgă mâna în buzunarul în care se aflau cele două cartuşe de dinamită, pe când privirea-i căuta, înfrigurată, piatra cea înaltă despre care îi vorbise preotul de la Jumièges.

Înainta pas cu pas, dar cu cât se apropia, movila căpăta o înfăţişare cu totul alta decât se aşteptase Raoul. Nu se vedea nici o piatră mai înaltă!...

În două sărituri, Raoul străbătu cei zece paşi care-l mai despărţeau de movilă.

Dar în clipa asta scoase o înjurătură cumplită. Adevărul, oricât de grozav era, i se impunea. Piatra, piatra legendară se afla acolo, dar sfărâmată, făcută bucăţi, care se prăvăliseră pe marginea movilei, iar în centru se vedea acum o groapă enormă în care se aflau pietre înnegrite şi

bulgări de pământ cu iarba arsă ce fumega încă. Dar nici o piatră preţioasă. Nici o bucăţică de aur sau de argint. Trecuse pe acolo duşmanul înaintea sa.

Uitându-se în jurul său, Raoul zări urme de tocuri femeieşti, dar nu voi să-şi creadă ochilor. Se îndepărtă câţiva paşi, aprinse o ţigară şi se aşeză pe creasta digului.

Nu mai voia să gândească. Înfrângerea şi mai ales felul cum i se suflase victoria îl dureau prea mult pentru ca să mai aibă liniştea de a-i studia efectele şi cauzele. În asemenea cazuri trebuie să te stăpâneşti, să-ţi păstrezi sângele rece şi să te arăţi nepăsător.

Dar, fără să vrea tot se gândea că Josephine Balsamo era autoarea. Spusese că o să se odihnească pentru că se simţea slăbită. Dar putuse ea să aibă răbdarea de a mai zăbovi când era atât de aproape de succes? El parcă se odihnise? Dar Beaumagnan, care era destul de prăpădit, îşi acordase oare o singură clipă de răgaz?

Nu, Josephine Balsamo nu putea face o astfel de greşeală. Ea a pornit de-a dreptul încoace şi a procedat imediat la scoaterea comorii.

Şi când el trecuse pe marginea Senei şi văzuse lumină în cabina Josephinei, socotise că ea se pregăteşte pentru expediţie, când de fapt ea se şi întorsese, încă o dată victorioasă, pentru că nu lăsa nimic în voia întâmplării, pentru că nu şovăia niciodată şi pentru că, mai ales, nu avea scrupule care s-o împiedice.

Zgomotul unei trăsuri care se apropia îl trezi din gânduri. Se întoarse şi văzu trei oameni care tocmai coborau din trăsură. Ei deschiseră poarta şi străbătură livada. Când se apropiară de movilă, se auzi un ţipăt de spaimă.

Îl scosese Beaumagnan, care rămase încremenit. D'Étigues şi Bennetot îl susţineau de ambele părţi ca să nu cadă.

Raoul fusese destul de dezamăgit când văzuse că fusese înfrânt. Dar cele ce simţise el nici nu se puteau compara cu

disperarea lui Beaumagnan, care nu mai trăia decât pentru comoara călugărilor. Cu ochii rătăciţi, cu bandajul plin de sânge, privea disperat pământul răscolit, de unde fusese aruncată în aer piatra miraculoasă. Raoul înainta spre el şi oftă plin de necaz:

— *Ea e autoarea*!

Beaumagnan nu răspunse. Nici nu mai încerca să capete lămuriri. Era de-ajuns să ştie că trecuse vrăjitoarea, să ştie că nu mai putea să rămână în urma ei decât praf şi cenuşă! Ea era biciul care devastează şi omoară. Ea era însăşi întruchiparea Satanei. Ea era neantul şi moartea!

El ridică capul, teatral şi romantic ca totdeauna, chiar în atitudinile cele mai naturale, plimbă în jurul lui ochi îndureraţi, ochi în agonie, apoi, subit, făcând semnul crucii, îşi împlântă în inimă, cu o mişcare repede, un pumnal, - pumnalul Josephinei Balsamo pe care-l luase cu el.

Înainte ca prietenii să-şi dea seama de ceea ce se întâmplase, Beaumagnan se prăbuşi în groapă, printre ruinele ce rămăseseră din tainiţa călugărilor. Prietenii se aplecară asupra lui. Beaumagnan mai respira. Murmură sfârşit:

— Un preot, aduceţi un preot...

Bennetot plecă în grabă. Raoul se aplecă asupra lui şi-i spuse:

— Îţi jur că o voi regăsi. Îţi jur că-i voi smulge bogăţiile.

Ura şi dragostea se luptau încă în inima muribundului. Numai asemenea cuvinte îi mai puteau prelungi existenţa cu câteva minute. În clipa agoniei, în momentul prăbuşirii tuturor viselor sale, de viaţă nu-l mai lega decât gândul răzbunării şi al pedepsirii femeii, care-şi bătuse joc de el.

Ochii lui îl căutau pe Godefroy. El murmură cu voce şi mai slabă:

— Godefroy...

Raoul îl bătu pe umăr şi-i atrase atenţia.

Baronul căzuse în genunchi şi se ruga. Muribundul îl

chemă. Beaumagnan bâigui în şoaptă:

— Clarissa să se mărite cu d'Andrésy... e dorinţa mea...

— Da... da... spuse baronul, incapabil să se împotrivească.

— Jură!

— Jur!

— Aşa să-ţi ajute Dumnezeu?

— Aşa să-mi ajute!

— Ai să-i dai averea ta ca să ne răzbune... toată averea pe care ai furat-o... juri?

— Aşa să-mi ajute Dumnezeu!

— El îţi ştie toate crimele. Are dovezi. Dacă nu te învoieşti, te va denunţa.

— Mă-nvoiesc.

— Blestemat să fii dacă vei minţi!

Beaumagnan de-abia pronunţă vorbele acestea cu voce întretăiată. Cuvintele deveneau din ce în ce mai nelămurite.

Culcat lângă el, Raoul de-abia le înţelegea.

— Raoul... s-o urmăreşti... trebuie să-i smulgi nestematele... E un adevărat demon... Ascultă... Am descoperit... la Havre... ea are o corabie... „Licuriciul”[1]... Ascultă...

Nu mai avea putere să vorbească. Totuşi Raoul mai desluşi câteva cuvinte:

— Pleacă... pleacă imediat... caut-o... chiar de astăzi...

Ochii i se închiseră. Începu să horcăie.

Godefroy d'Étigues, în genunchi lângă muribund, nu contenea cu rugăciunile.

Raoul îi lăsă pe amândoi şi plecă.

În aceeaşi seară, un ziar din Paris publica la „Ultima oră”:

„*D. Beaumagnan, avocat bine cunoscut în cercurile militante regaliste şi despre care s-a anunţat acum câtva timp, din eroare, că a murit în Spania, şi-a pus capăt vieţii azi dimineaţă în satul normand Mesnil-sous-Joumièges, pe*

[1]Le Ver-Luisant - Viermele strălucitor.

malul Senei.

Motivele acestei sinucideri sunt cu totul misterioase. Doi dintre prietenii săi, domnii Godefroy d'Étigues şi Oscar de Bennetot, care îl întovărăşeau, povestesc că se aflau în castelul Tancarville, unde au petrecut noaptea trecută şi unde domnul Beaumagnan a venit pe neaşteptate să-i trezească. Era rănit şi într-o stare de agitaţie extremă. El a cerut prietenilor săi să puie caii la trăsură şi cu toţii au plecat îndată la Jumièges, iar de aici la Mesnil-sous-Joumièges. De ce? De ce această expediţie într-o livadă izolată? De ce s-a sinucis? Chestiuni la care le este cu neputinţă să dea vreun răspuns".

A treia zi ziarele din Havre publicau o nouă serie de ştiri pe care articolul următor le rezumă în mod fidel:

„*Noaptea trecută: prinţul Lavorneff, venit la Havre ca să încerce un iaht de croazieră, pe care-l cumpărase de curând, a fost martorul unei drame înfricoşătoare. El se întorcea spre coasta franceză, când la o jumătate de milă depărtare, văzu ridicându-se flăcări şi auzi o explozie puternică. Trebuie să notăm că explozia a fost auzită din diferite părţi ale coastei.*

Prinţul Lavorneff şi-a îndreptat imediat iahtul spre locul sinistrului, unde a reuşit să descopere câteva epave care mai pluteau pe apă. Pe una din ele se afla un marinar care a putut fi salvat. Dar de-abia reuşise să declare că corabia naufragiată se numea «Licuriciul» şi aparţinea contesei de Cagliostro, că el se aruncă din nou în apă, strigând:

— Ea e... ea e!

În adevăr, la lumina felinarelor fu găsită altă epavă de care se ţinea cu greu o femeie al cărei cap plutea deasupra apei.

Marinarul reuşi să ajungă până la ea şi s-o ridice, dar femeia l-a apucat cu atâta disperare de braţe, încât i-a paralizat mişcările. Ambii fură văzuţi cum se scufundă. Toate cercetările ulterioare au fost zadarnice. Întors la

Havre, prinţul Lavorneff şi-a făcut depoziţia pe care au confirmat-o cei patru oameni ai echipajului..."

Şi ziarul adăugă:

„*Ultimele cercetări au stabilit că contesa de Cagliostro era o aventurieră bine cunoscută sub numele de Pellegrini şi îşi mai zicea şi Josephine Balsamo. Urmărită de poliţie, care a fost cât p-aci s-o prindă de două sau trei ori în oraşele normande, unde opera în ultimul timp, ea se hotărâse probabil să treacă în străinătate. Cu acest prilej a pierit, împreună cu complicii săi, în naufragiul iahtului ei «Licuriciul».*

Menţionăm de altfel, cu toată rezerva, că sunt zvonuri, cum că ar exista o legătură strânsă între oarecare aventuri ale contesei de Cagliostro şi drama misterioasă de la Mesnil-sous-Joumièges. Se vorbeşte de o comoară dezgropată şi furată, de o conspiraţie, de documente seculare. Dar aci intrăm în domeniul fabulei. Să ne oprim şi să lăsăm justiţia să limpezească lucrurile".

În după-amiaza zilei când apăreau aceste rânduri, cei doi veri se aflau la castelul d'Étigues unde discutau, în faţa unor pahare mari cu coniac. Lângă ei se afla Raoul, care spunea:

— Am venit să cer mâna domnişoarei d'Étigues şi presupun...

Dar Godefroy d'Étigues, cu ochii rătăciţi, cu obrazul supt de griji, îi întinse un pachet de ziare, şi oftând îl întrebă:

— Ai citit? Contesa de Cagliostro...

— Da, ştiu răspunse Raoul. Cu atât mai bine pentru dumneata, hai? Moartea *definitivă* a Josephinei Balsamo trebuie să-ţi ridice o piatră grea de pe inimă!

— Dar urmarea... consecinţele? bâlbâi baronul.

— Cercetările justiţiei? Fiţi liniştiţi amândoi. Afacerea o să se îngroape - ceea ce mă nelinişteşte mai mult nu e opera justiţiei...

— Dar ce? întrebă baronul.

— Răzbunarea Josephinei Balsamo.

— De vreme ce a murit.

— Chiar moartă, ea rămâne de temut. Şi de aceea am venit eu. În fundul livezii aveţi un pavilion mic pentru gardă, care acum nu e locuit. Eu mă voi instala acolo... până la căsătorie... Anunţaţi-o pe Clarissa de prezenţa mea şi spuneţi-i să nu primească pe nimeni... *nici măcar pe mine.* O rog însă să primească acest dar de logodnă pe care vă rog să i-l înmânaţi din partea mea.

Şi Raoul întinse baronului uimit un safir enorm de o curăţenie neasemuită şi şlefuit aşa cum se şlefuiau odinioară pietrele preţioase...

„CREATURA INFERNALĂ”

— Aruncaţi ancora, porunci Josephine Balsamo şi aduceţi barca aici.

Farul de la Antifer nu putea străbate cu lumina lui întunericul de nepătruns prin care îşi crea cu greu drumul iahtul prinţului Lavorneff.

— Ce indicii ai că ne aflăm în apropierea coastei? obiectă Leonard.

— Dorinţa mea ca să fim, răspunse sec contesa Cagliostro.

El se înfurie:

— E o nebunie, o adevărată nebunie expediţia asta! Cam cincisprezece zile sunt de când am reuşit şi de când, graţie ţie, o recunosc, am avut victoria cea mai formidabilă. Toată cantitatea de pietre preţioase este închisă într-un cufăr la Londra. Orice primejdie a dispărut. Toată lumea crede că ai murit, că eşti moartă de-a binelea, şi tu, şi eu, şi ceilalţi complici. Toate merg bine. Eşti stăpână pe evenimente şi ţi-ai învins toţi duşmanii. Este momentul când prevederea cea mai elementară ne ordonă să părăsim Franţa şi să fugim cât mai departe de Europa. Şi tocmai asemenea moment favorabil îţi alegi tu ca să te întorci în locurile în care erai să-ţi pierzi viaţa şi să înfrunţi pe singurul duşman care ţi-a rămas. Şi ce duşman, Josine! Un fel de geniu atât de mare, încât, fără el, tu n-ai fi descoperit niciodată comoara. Mărturiseşte că e curată nebunie.

Obrazul ei deveni palid ca la mort.

— Dragostea, da, e o nebunie!

Leonard şopti îngândurat:

— Sărmana mea Josine!... Ei, şi acum, ce-ai de gând?

— Să-l răpesc.

— O! Tu crezi...

— Totul e pregătit. Cele mai mici amănunte au fost puse la cale...

— Cum?

— Cu ajutorul lui Dominic.

— Dominic?

— Da, încă din prima zi, chiar înainte să vie Raoul la castelul d'Étigues, Dominic a intrat acolo în slujbă ca vizitiu...

— Dar Raoul îl cunoaşte...

— Raoul nu l-a zărit decât o dată sau de două ori şi doar ştii cum se pricepe Dominic să se deghizeze. Ştiu orele la care obişnuieşte Raoul să se scoale şi să se culce, cum trăieşte şi tot ce face. Ştiu că încă n-a revăzut-o pe Clarissa, dar că pregătesc actele pentru căsătorie. Raoul, cu toate că mă ştie moartă, se teme şi a luat toate măsurile de prevedere. Observă, stă la pândă, supraveghează împrejurimile castelului, descoase pe ţărani.

— Şi cu toate astea, Dominic te lasă să vii la castel?

— Da, dar să zăbovesc numai o oră. Vom lucra repede, noaptea, şi pe urmă fugim.

— Şi te-ai hotărât pentru seara asta?

— Da, astă seară, între zece şi unsprezece, Raoul stă în pavilionul de gardă, care e complet izolat. Cheile vor fi puse diseară sub o piatră mare de lângă poartă. Vom tăbărî asupra lui Raoul pe când doarme, îl vom înveli în plapoma şi cearceafurile lui şi-l vom ridica pe sus, aducându-l aici. Apoi pornim în larg în mare viteză.

— Asta e tot?

Josephine Balsamo şovăi puţin cu răspunsul:

— Asta e tot!

— Şi Dominic?

— Va pleca cu noi.

— Nu i-ai dat vreun ordin special... cu privire la Clarissa? O urăşti pe fata asta şi tare mă tem că i-ai pus gând rău...

Josine şovăi iar, apoi răspunse:

— Nu te priveşte!

— Totuşi...

— Ascultă, Leonard, de când te-am creat prinţ Lavorneff şi ţi-am dat un iaht splendid, ai început să-ţi iei nasul la purtare. Să nu ne uităm învoiala, m-auzi? Eu comand şi tu asculţi, ai priceput?

Ea coborî cea dintâi în barcă. Leonard şi patru dintre complici o urmară. Doi puseră mâna pe vâsle şi porniră. Ajungând la ţărm, ei luară în braţe pe Josephine şi o depuseră pe prundiş, pe care traseră şi barca.

— Eşti sigură, şopti Leonard, că nu ne vom întâlni cu niscaiva vameşi?

— Fireşte. Telegrama lui Dominic este categorică.

— El nu ne iese înainte?

— Nu, i-am scris să rămână la castel, printre oamenii baronului. La unsprezece ne vom întâlni.

— Unde?

— Lângă pavilionul lui Raoul. Haide, destulă vorbă!

Porniră cu toţii să urce scara Duhovnicului în tăcere.

Deodată se auzi ceasornicul bisericii din Bonneville. Bătu de zece ori. Josina se înfioră.

— O, sunetul clopotului ăstuia!... Îl recunoscuse... Tot zece bătăi ca şi atunci. Le-am numărat pe toate, ducându-mă la moarte.

— Lasă că te-ai răzbunat. Beaumagnan s-a omorât, iar cei doi veri sunt pe jumătate nebuni.

— Da, dar nu mă voi simţi cu adevărat răzbunată decât când voi pune mâna pe Raoul.

Ajunseră la zidul în mijlocul căruia se afla şi pavilionul de gardă, unde Josephine se opri.

— Aşteptaţi-mă aici. Am să mă întorc să vă chem şi vom intra împreună.

Apropiindu-se de pavilion, Josephine cercetă obloanele. Erau puse, dar Dominic avusese grijă să le lase deschise. Josephine le crăpă puţin ca să se poată uita în odaie.

Raoul era culcat. O lampă cu abajur cuprindea în cercu-i luminos faţa lui, umerii, cartea pe care o citea şi hainele împăturite pe un scaun, la căpătâiul patului.

Avea o înfăţişare foarte tânără, un aer de copil care învăţa cu băgare de seamă o lecţie, dar care se lupta cu somnul. Ochii i se închiseră de mai multe ori. Se trezea, se căznea să citească, apoi iar moţăia.

În cele din urmă, închizând cartea, el stinse lampa.

Aflând ceea ce voia să ştie, Josephine Balsamo îşi părăsi postul şi se întoarse la complicii ei. Ea le dăduse deja instrucţiuni, dar, din prevedere, le repetă şi, timp de zece minute stărui:

— Mai ales, nici o brutalitate inutilă. Ai auzit, Leonard? Cum n-are la îndemâna nimic cu ce să se apere, nu va fi nevoie să întrebuinţezi vreo armă. Sunteţi doar cinci. Asta e de-ajuns.

— Dar dacă se împotriveşte? obiectă Leonard.

— Să faceţi aşa să nu se poată împotrivi.

Ea cunoştea aşa de bine locurile din planurile pe care i le trimisese Dominic, încât merse fără şovăială până la intrarea pavilionului, unde găsi cheile la locul convenit. Se îndreptă apoi spre faţa interioară a pavilionului.

Uşa se deschise uşor. Ea intră urmată de complici. Trecură printr-un vestibul pardosit cu lespezi până la pragul odăii de culcare. Josephine împinse uşa cu o încetineală ce te scotea din sărite.

Era momentul hotărâtor. Dacă Raoul nu auzise nimic, dacă mai dormea, planul Josephinei Balsamo era înfăptuit. Ea ascultă. Totul era încremenit în noapte.

Atunci ea se dădu la o parte ca să facă loc celor cinci oameni...

Atacul fu atât de repede, încât cel adormit nu se trezi, probabil, decât abia când îşi dădu seama că orice împotrivire era zadarnică.

Oamenii îl înveliră în cuverturile patului, apoi îndoiră

asupra lui şi capetele saltelei, făcând un pachet lung pe care, cât ai clipi din ochi, îl legară bine. Scena nu durase nici un minut. Nu se auzise nici un strigăt. Nici o mobilă nu fusese mişcată din loc.

Josephine Balsamo triumfă încă o dată.

— Foarte bine, spuse ea cu o emoţie care arăta importanţa pe care o dădea acestui triumf... Bine... Am pus mâna pe el... şi de data asta vom lua toate măsurile ca să nu ne scape!

— Ce facem cu el? întrebă Leonard.

— Îl transportaţi pe corabie.

— Dar dacă strigă ajutor?

— Puneţi-i un căluş. Dar o să tacă... Porniţi-o!

Leonard se apropie de ea, pe când complicii ridicau pe captiv.

— Tu nu vii cu noi?

— Mai rămân puţin.

— De ce?

— Ţi-am spus, îl aştept pe Dominic.

Ea aprinse lampa şi-i scoase abajurul.

— Ce palidă eşti! exclamă Leonard în şoaptă.

— Se poate!

— Din pricina fetei, nu-i aşa?

— Da

— Dominic îi face de petrecanie acum?

— Da!

— De! Ar mai fi timp să-l împiedicăm...

— Chiar dacă ar fi, eu nu vreau s-o fac! răspunse ea. Ceea ce trebuie să fie, va fi. De altfel, lucrul s-a făcut! Hai, pleacă!

— De ce să plec înaintea ta?

— Unica primejdie vine de la Raoul. După ce Raoul va fi la loc sigur pe corabie, nu mai e nici un pericol. Haide, şterge-o şi lasă-mă.

Oamenii îl ridicară pe Raoul şi plecară cu el. După câteva

clipe, ceasornicul bisericii bătu de unsprezece ori. La ultimă bătaie ea se îndreptă spre cealaltă faţadă a pavilionului şi rămase să asculte... Se auzi o uşoară fluierătură, la care ea răspunse, bocănind cu piciorul în lespezile vestibulului.

Dominic veni în fugă. Intrară amândoi în odaie. De cum fură acolo, înainte ca ea să fi pus groaznica întrebare, el rosti macabru:

— S-a făcut!

— Ah! exclamă slăbită şi destul de tulburată, încât se clătină pe picioare şi trebui să se aşeze.

Tăcură amândoi timp îndelungat. Dominic rupse în cele din urmă tăcerea:

— Nu s-a chinuit.

— Nu s-a chinuit?

— Nu, dormea.

— Eşti sigur?

— Că e moartă? Ei, asta-i! Am lovit-o în inimă de trei ori. Am avut curajul să mai stau - să mă conving... Dar nu era nevoie... nu mai respira, mâinile începuseră să i se răcească... Uite, acesta e sângele ei...

— Şi dacă dă cineva peste ea?

— Aş! Până dimineaţă, nu intră nimeni în odaia ei. De-abia atunci o s-o descopere. Îşi şterse mâna cu o cârpă.

Nu îndrăzneau nici măcar să se privească. Dominic întinse mâna. Ea scoase din sân zece bancnote pe care i le întinse.

— Mulţumesc, zise el. Dacă ar fi s-o fac iar, nu m-ai mai convinge. Un greu păcat mă încarcă.

— S-o ştergi. Ia-o la fugă şi ai să-i ajungi pe ceilalţi până nu pornesc cu barca.

— L-au luat pe Raoul d’Andrésy?

— Da.

— Cu atât mai bine, mi-a dat mult de furcă omul, de cincisprezece zile încoace. Mă bănuia. Ah!... Încă un cuvânt... ce-i cu pietrele preţioase?

— Le avem.
— Nu mai e nici o primejdie?
— Sunt în tezaurul unei bănci din Londra.
— Sunt multe?
— O valiză plină.
— Drace! Să-mi revină partea mea vreo sută de mii de franci?
— Mai mult. Haide, grăbeşte-te... Sau poate vrei să m-aştepţi...
— Nu, nu, zise el repede. Mă grăbesc să fiu departe... cât mai departe cu putinţă... Dar dumneata?...
— Am să caut dacă nu sunt rămase cumva pe-aici hârtii primejdioase pentru noi şi pe urmă vă ajung...
El plecă. Ea rămase numaidecât să caute prin sertarele mesei ale unui birou şi negăsind nimic, căută şi prin buzunarele hainelor de la căpătâiul patului. Portvizitul îi atrase numaidecât atenţia. El conţinea bani, cărţi de vizită şi o fotografie. Era fotografia Clarissei d'Étigues.
Josephine Balsamo o privi multă vreme, cu o expresie în care nu era numai ură, ci o îndârjire care nu iartă.
Apoi rămase nemişcată, într-una din acele atitudini îngândurate, când vederea ei se fixa parcă asupra unui spectacol dureros, pe când buzele îşi păstrau dulcele lor surâs.
În faţa ei se afla o oglindă în care vedea reflectându-i-se faţa. Ea se privi câteva minute. Apoi căzu iar în visare. Suna şi sfertul după unsprezece. Ea nu se mişca. S-ar fi zis că doarme, că doarme cu ochii mari deschişi, şi nemişcaţi.
Cu timpul însă, ochii aceştia căpătară o expresie mai puţin vagă, care căuta să se fixeze. Ca şi în anumite visuri unde ideile, mai întâi încâlcite şi incoerente, se transformă într-o idee din ce în ce mai precisă, într-o imagine din ce în ce mai exactă. Care era acea imagine, tulburătoare pe care i se părea că o vede şi cu care în zadar încerca să se obişnuiască? Ea venea dinspre pologul care acoperea patul

şi care-l înconjura cu perdele grele de stofă. În dosul acestor perdele se afla, desigur, vreun spaţiu liber, căci s-ar fi zis că de acolo o mână mişcă perdelele. Şi mâna asta capătă contururi din ce în ce mai reale. Un braţ, un umăr îl urmară şi deasupra acestui umăr apăru un cap.

Josephine Balsamo, obişnuită cu şedinţele de spiritism unde umbrele închipuie fantome, dădu un nume aceluia pe care imaginaţia ei îngrozită îl face să se ivească din întuneric. Fantoma era îmbrăcată în alb; nici ea nu ar fi putut fi sigură, dacă gura fantomei avea un surâs drăgăstos sau o strâmbătură zeflemitoare.

Josephine murmură: Raoul... Raoul... Ce cauţi aici?

Fantoma dădu perdeaua la o parte şi ieşi de după pat.

Josine lasă ochii în jos, oftând, apoi îi ridică iar. Halucinaţia continua şi silueta se apropia cu mişcări care clătinau din loc mobilele şi tulburau liniştea nopţii. Ea voi să fugă. Dar în aceeaşi clipă simţi pe umăr apăsarea unei mâini care era caldă, materială... O voce veselă exclamă:

— Ştii, Josephine, dacă vrei să-ţi dau un sfat, e ca să rogi pe prinţul Lavorneff să-ţi ofere un mic voiaj de odihnă. Ai mare nevoie, dragă Josephine. Cum, m-ai luat drept o fantomă, pe mine, Raoul d'Andrésy? E drept că sunt în cămaşă şi izmene. Totuşi ar trebui să mă cunoşti...

Pe când îşi punea hainele şi-şi înnoda cravata, ea repetă:

— Tu eşti... Tu eşti!...

— Ei, Doamne, chiar eu sunt!

Şi aşezându-se lângă ea, continuă:

— Şi mai ales, te rog, să nu-l înjuri pe prinţul Lavorneff şi să nu crezi că m-a scăpat iar din mână. Nu, nu, el şi cu prietenii lui n-au luat pe sus decât un manechin împachetat în cuverturi. Eu însă n-am părăsit nici o clipă locul din spatele patului, unde m-am ascuns de cum te-ai depărtat de fereastră, de unde mă spionaseşi.

Josephine Balsamo rămase înmărmurită şi incapabilă să facă vreun gest, chiar dacă cineva s-ar fi năpustit asupra ei

cu ciomagul.

— Drace, parcă n-ai prea fi în apele tale! Vrei cumva un păhăruţ de lichior ca să-ţi vii în fire? De altfel, Josephine, îţi mărturisesc că-ţi înţeleg situaţia şi nici în ruptul capului n-aş vrea să fiu în pielea ta. Toţi tovarăşii sunt departe... nimeni nu-ţi poate da vreun ajutor şi în faţa ta, într-o cameră închisă, se află numitul Raoul. Ai de ce să vezi lucrurile în negru. Biata Josephine! Ce prăbuşire grandioasă suferi acum!

El se aplecă şi ridică fotografia Clarissei:

— Ce frumoasă e logodnica mea. Nu-i aşa? Am văzut cu plăcere că o admirai adineauri. Ştii că facem nunta peste câteva zile?

Josephine Cagliostro murmură:

— A murit!

— Da, am auzit şi eu aşa ceva. Tânărul de mai adineauri a înjunghiat-o în patul ei?

— Da.

— Cu pumnalul?

— Da, de trei ori, drept în inimă.

— Oh! o singură lovitură ar fi fost de-ajuns, observă Raoul.

Ea repetă încet ca pentru sine:

— A murit, a murit!

El râse ironic:

— Ce vrei! De-alde astea se întâmpla în toate zilele. Şi pentru un lucru de nimic ca ăsta doar nu vei fi vrând să-mi schimb proiectele. Moartă sau vie o iau de nevastă. Duc lucrul la capăt. Ai ştiut doar să te aranjezi şi tu, Josephine!

— Ce vrei să spui? întrebă Josephine, pe care tonul ironic al lui Raoul începea s-o neliniştească.

— Păi da! Şi pe tine baronul te-a înecat o dată. A doua oară te-ai înecat cu corabia „Licuriciul”. Şi cu toate astea nimic nu te împiedică să fii aici. Tot aşa, nu e nici un motiv ca să nu mă însor cu Clarissa, pentru că a căpătat trei

lovituri de pumnal în inimă. Şi mai întâi eşti chiar aşa de sigură de cele ce spui?

— Unul dintre oamenii mei a înjunghiat-o.

— Sau, cel puţin, ţi-a spus că a făcut-o!

Ea obiectă:

— Dar de ce m-ar fi minţit?

— Ei, ca să pună mâna pe cele zece bancnote pe care i le-ai dat.

— Dominic nu e în stare să mă trădeze. Nici pentru o sută de mii nu m-ar trăda. De altfel mă aşteaptă şi acum, împreună cu ceilalţi.

— Eşti foarte sigură că te aşteaptă, Josine?

Ea tresări. Avea impresia că se zbate într-un cerc care se strângea tot mai mult în jurul ei.

Raoul dădu din cap.

— Foarte comod, zău, naufragiul tău! Te-ai încărcat cu crime, ai mâinile roşii de sânge, poliţia te caută. Faci să se scufunde o corabie veche şi tot trecutul de crime, comoara furată, bogăţiile, totul se duce la fund. Treci drept moartă. Reînvii apoi şi reîncepi mai departe, sub un alt nume, să omori, să torturezi şi să-ţi scalzi mâinile în sânge. Haida-de, femeie, alţii să te creadă. Eu, când am citit despre naufragiul tău, mi-am spus:

— Deschide bine ochii, Raoul! Şi am venit aici.

După o oarecare tăcere, el continuă:

— Ei, Josephine, vizita trebuia neapărat să se întâmple. Şi în mod fatal, trebuia s-o pregăteşti cu ajutorul vreunui complice. În mod fatal, iahtul prinţului Lavorneff trebuia să se îndrepte într-o noapte încoace. Fiind convins de lucrul acesta, mi-am luat toate măsurile de prevedere, şi prima grijă a fost să cercetez în jurul meu, dacă nu cumva se află pe-aici vreo persoană cunoscută, din anturajul tău. Era doar simplu ca bună ziua.

Şi din prima clipă l-am recunoscut pe domnul Dominic, pe care doar l-am văzut de vreo două ori în tovărăşia lui

Leonard. Dominic este un servitor foarte credincios, dar pe care teama de jandarmi şi de o ciomăgeală bună, pe care i-am dat-o l-au înmuiat până într-atât încât, cu toată credinţa lui, a trecut în serviciul meu şi mi-a dovedit-o trimiţându-ţi rapoarte false şi făcându-te să cazi în cursa pregătită de mine. Câştigul pentru el: cele zece bancnote ieşite din buzunarul tău şi pe care n-ai să le mai vezi, căci credinciosul servitor s-a întors la castel fiind sub protecţia mea.

Asta este situaţia, dragă Josephine. Fireşte că te-aş fi putut scuti de această comedie şi să-ţi ies pur şi simplu înainte, chiar de la început, pentru plăcerea de a-ţi strânge mai repede mâna. Dar am voit să văd cum ai să conduci operaţiile şi, stând în umbră, am voit să văd cum vei primi ştirea asasinării Clarissei d'Étigues.

Josine se trase înapoi. Raoul nu glumea. Aplecat asupra ei, el continuă cu o voce din ce în ce mai aspră:

— Puţintică emoţie... foarte puţină... a fost tot ce ai simţit. Ai crezut că biata fată a murit - a murit din ordinul tău, şi ai rămas totuşi liniştită. Moartea altora n-are nici o importanţă pentru tine. Tinereţe, viaţă, le suprimi, ca şi cum ai omorî o muscă. Fără vreo remuşcare... Fireşte, nu râzi... dar nici nu plângi. În realitate ţi-e indiferent. Mi-aduc aminte că Beaumagnan te-a numit odată „creatură infernală". Atunci vorba asta m-a revoltat. Cu toate acestea a avut dreptate. Ai în sufletul tău ceva infernal. Eşti un fel de monstru la care nu mă pot gândi fără spaimă. Dar tu singură, Josephine, nu te înspăimânţi câteodată de tine?

Şi apropiindu-se şi mai mult de ea, urmă cu vocea insinuantă:

— Spune drept, Josine, te înspăimânţi şi tu, nu-i aşa? Te apucă şi pe tine groaza de cele ce faci?

Josine era atât de deprimată, încât, fără să vrea, murmură:

— Da... câteodată... dar nu trebuie să-mi vorbeşti de

asta... Nu vreau să ştiu... taci...

— Dimpotrivă, spuse Raoul, trebuie să ştii... Dacă ţi-e groază de crimele tale, de ce le săvârşeşti?

— Nu pot face altfel, răspunse istovită.

— Ai încercat?

— Da, încerc, lupt, dar sunt totdeauna învinsă. Am fost învăţată să fac rău... fac răul, cum alţii fac binele... Fac răul tot aşa cum respir... Aşa a vrut...

— Cine?

Ea murmură cu voce stinsă:

— Mama!

— Mama? Spioana? Aceea care a combinat toată povestea cu Cagliostro?

— Da... Dar n-o acuza... Mă iubea mult... Dar n-a putut reuşi... sărăcise, nu mai avea ce mânca şi a voit ca eu să reuşesc în viaţă... să fiu bogată.

— Ai fost doar frumoasă... Frumuseţea, pentru o femeie, este cea mai mare bogăţie. Frumuseţea e suficientă...

— Şi mama a fost frumoasă, şi totuşi frumuseţea nu i-a folosit la nimic.

— Îi semănai?

— Ca două picături de apă. Asemănarea asta mi-a fost fatală. Ea a voit să continuu marea ei idee... moştenirea Cagliostro.

— Avea documente?

— Un petic de hârtie... lista celor patru enigme, pe care o prietenă a ei o găsise într-o carte veche... şi care păreau cu adevărat notate de chiar mâna lui Cagliostro... Asta a înnebunit-o... ca şi succesul ei la Curtea împărătesei Eugenia. Şi aşa, a trebuit să continuu. Ideea mi-a intrat în cap, încă de copilă. Mi s-a fixat astfel în creier această idee. Asta trebuia să fie soarta mea, profesiunea mea, cu ideea asta trebuia să-mi câştig viaţa... Eram fiica lui Cagliostro... Am reluat viaţa ei, şi viaţa lui... o viaţă strălucitoare, ca acelea pe care o descriu romanele... viaţa unei aventuriere

adorate de toţi şi stăpânind lumea. Nici un fel de scrupule... Nici o conştiinţă... Trebuia s-o răzbun pentru tot ceea ce suferise ea. Când a murit mi-a lăsat moştenire un singur cuvânt: Răzbună-mă!

Raoul sta pe gânduri. Apoi spuse:

— Bine, aşa o fi. Dar crimele? Nevoia de a omorî?

El nu putu să-i priceapă bine răspunsul şi nici pe cel din urmă când el îi mai ceru o precizare:

— Dar nu te-a crescut numai mama, ca să te îndrepte spre rău. Ai avut doar şi tată, Josine. Cine a fost acesta?

I se păru că aude numele lui Leonard. Dar voia ea oare să spună că Leonard era tatăl ei, că el era omul care fusese expulzat din Franţa în acelaşi timp cu spioana, sau că Leonard o învăţase la crimă?

Raoul n-o mai putu descoase. Ea plângea în tăcere, şi-i apucase cu deznădejde mâinile pe care el avusese slăbiciunea să i le lase, şi acum Josine le acoperea cu sărutări şi lacrimi. În suflet i se infiltra încetul cu încetul o milă pe care nu şi-o putea stăpâni. Creatura aceea rea i se părea acum o făptură omenească, o femeie stăpânită de un instinct maladiv, care se lăsa condusă de forţe cărora nu se putea împotrivi şi pe care trebuia s-o judece cu oarecare indulgenţă.

— Nu mă respinge, îl rugă ea. Tu eşti singura fiinţă pe lume care ar fi putut să mă mântuie de rău. Am simţit-o din prima clipă. Tu ai ceva sănătos, echilibrat... Ah! Dragostea... ea m-ar fi îmblânzit... şi niciodată nu te-am iubit decât pe tine... Şi dacă tu mă alungi...

Cuvintele buzelor gingaşe îi mergeau la inimă. Toată voluptatea şi toată dorinţa înfrumuseţau această milă pernicioasă care înmoaie voinţa bărbaţilor.

Şi poate dacă Josephina s-ar fi mulţumit cu această mângâiere umilă, el s-ar fi lăsat învins de ispita de a se apleca asupra ei şi de a gusta încă o dată savoarea acelei guri care i se oferea. Dar ea ridică încet capul, îşi trecu

braţele pe după gâtul lui şi i se uită în ochi. Privirea ei însă fu de-ajuns ca Raoul să nu mai vadă în ea pe femeia care imploră, ci pe aceea care vrea să seducă, şi pentru aceasta se serveşte de duioşia ochilor şi de dulceaţa buzelor ei.

Privirea leagă pe îndrăgostiţi. Dar Raoul ştia atât de bine ce se ascunde în dosul acelei expresii fermecătoare, nevinovate şi îndurerate!

El îşi reveni în fire, încetul cu încetul. Se smulse din braţele ispitei şi, respingând-o pe sirena care-l ademenise, i se adresă cu o voce de gheaţă.

— Ţi-aduci aminte... într-o zi... pe şalupă... ne-a fost teamă unul de altul, voiam parcă să ne sugrumăm. Acelaşi lucru e şi astăzi. Dacă mă întorc în braţele tale, sunt pierdut. Mâine, poimâine, mă pândeşte moartea...

Ea se ridică, imediat, duşmănoasă şi rea. Mândria punea iar stăpânire pe ea şi, brusc, furtuna se înstăpâni iar între ei, făcându-i să treacă fără tranziţie dintr-un fel de amorţeală în care-i ţinuse amintirea dragostei, la o nevoie turbată de ură şi potrivnicie.

— Da, reluă Raoul, în fond, încă din prima zi am fost duşmani înverşunaţi. Fiecare din noi nu s-a gândit decât la înfrângerea celuilalt. Mai ales tu! Eram rivalul nechemat... În creierul tău imaginea mea se alia totdeauna cu gândul morţii... Cu voie sau fără voie, tu mă condamnaseşi.

Ea dădu din cap şi răspunse agresiv:

— Până acum, nu!

— Dar, acum, da, nu-i aşa? Numai că acum s-au schimbat lucrurile. Acum îmi bat joc de tine, Josephine. Ucenicul a devenit meşter şi tocmai asta am voit să ţi-o dovedesc, lăsându-te să vii aici şi primind lupta cu tine. V-am lăsat pe tine şi pe complicii tăi să mă atacaţi. Şi acum suntem unul în faţa altuia şi tu nu-mi poţi face nimic. Ai fost învinsă pe toată linia. Clarissa trăieşte. Eu sunt liber. Haide, frumoaso, eşti bătută de toată linia, te compătimesc şi nu mai rămâne decât să piei din viaţa mea.

Îi aruncă de-a dreptul în faţă cuvintele acestea injurioase, care o loveau ca nişte plesnete de bici. Pălise ca o moartă. Faţa i se descompusese şi, pentru prima oară, frumuseţea ei triumfătoare dădea semne de oboseală, de ofilire.

Ea scrâşni:

— Mă voi răzbuna.

— Imposibil, îi răspunse Raoul batjocoritor, ţi-am tăiat ghearele. Ţi-e frică de mine. Şi asta e opera mea minunată: ţi-e frică de mine.

— Toată viaţa mea va fi consacrată de aci înainte numai răzbunării, murmură ea.

— Nu mai poţi face nimic. Îţi cunosc toate trucurile. S-a isprăvit cu tine, draga mea!

— Am alte mijloace.

Ea dădu din cap.

— Care?

— Am averea aceea nemăsurată... bogăţiile pe care am pus mâna...

— Mulţumită cui? întrebă Raoul vesel. Nu mulţumită aripilor minţii mele?

— Poate. Dar eu am ştiut cum trebuie să procedez şi am luat-o. Şi asta e principalul. Tu te-ai risipit în vorbe, dar trebuia o acţiune hotărâtă, şi pe asta am săvârşit-o eu. Pentru că tu eşti liber, şi Clarissa trăieşte, crezi că ai câştigat victoria. Dar viaţa Clarissei şi libertatea ta, Raoul, sunt lucruri mici pe lângă marea operă care era ţinta duelului nostru, adică miile de pietre preţioase. Aceasta era adevărata luptă, Raoul, şi pe asta eu am câştigat-o, căci averea e a mea.

— Cine ştie! zise el batjocoritor.

— Ei aş, e a mea. Eu singură am băgat pietrele în valiză, eu singură am dus-o cu „Licuriciul” la Londra, unde se află şi acum, în tezaurul băncii, legată şi pecetluită ca în prima clipă...

— Da, da, aprobă Raoul, e adevărat, sfoara e nouă-nouţă,

bună, rezistentă... peceţile sunt în număr de cinci, din ceară violetă, cu iniţialele J.B. ... Josephine Balsamo. Cât despre valiză, este făcută din piele galbenă... are curele şi mânere tot de piele... o înfăţişare obişnuită, simplă, care nu atrage atenţia...

Josephine ridică spre el nişte ochi speriaţi.

— Ştii asta?... De unde?...

— Am petrecut câtva timp împreună, eu şi cu drăguţa ta valiză, câteva ore... zise el râzând.

Ea îngâna:

— Minţi! Improvizezi !... Valiza nu m-a părăsit nici o clipă...

— Dar n-ai băgat-o în cala „Licuriciului”?

— Am stat toată vremea pe trapa care închide cala, iar un om de-al meu a supravegheat ferestruica pe care ai fi putut tu intra şi asta tot timpul cât am stat în portul Havre.

— Ştiu.

— De unde ştii?

— Pentru că eram jos în cală.

— Minţi... minţi... bâigui Josephine furioasă.

El continuă:

— La ora zece Leonard s-a apropiat de tine. Citea ziarele de seară şi ştia de sinuciderea lui Beaumagnan. La ora unsprezece aţi ridicat ancora. La miezul nopţii, în largul mării v-aţi apropiat de alt vapor. Leonard, care a devenit prinţul Lavorneff, a supravegheat transbordarea. Toţi oamenii, toate coletele de oarecare valoare au trecut pe puntea celuilalt vas, şi mai ales valiza preţioasă pe care ai scos-o din fundul calei. Şi pe urmă „Licuriciul” a putut să piară.

Îţi mărturisesc că am petrecut atunci câteva minute foarte neplăcute. Rămâneam singur. Pe „Licurici” nu mai exista nici un om din echipaj, vasul plutea în voia soartei, parcă era un om beat. Se învârtea în neştire. Şi pe urmă îţi bănuiam intenţia... mă gândeam că undeva se află o

bombă care curând va exploda...

Mă trecuseră sudorile. Să mă arunc în apă? Eram tocmai să mă dezbrac, când observai cu o bucurie care mă făcu aproape să leşin că în urma corăbiei, se legăna o barcă, legată cu un odgon. Asta mi-a fost salvarea. Peste câteva clipe mă şi aşezasem în barcă, de unde am putut privi flacăra izbucnită pe corabie, la o sută de metri de mine şi am auzit detunătura care s-a răspândit pe suprafaţa apei, ca ecourile unui tunet. „Licuriciul” sărise în aer.

Noaptea următoare, după ce valurile m-au împins fără cârmă, m-am găsit aproape de ţărm, nu departe de capul Antifer. Am sărit în apă şi am ieşit la mal. În aceeaşi zi m-am prezentat aici... pentru a mă pregăti în vederea amabilei tale vizite, scumpă Josephine.

Ea ascultase, fără să-l întrerupă şi destul de liniştită. Părea că spune: vorbă de clacă. Principalul era valiza. Că Raoul se ascunsese pe corabie şi că pe urmă reuşise să scape, nu avea nici o importanţă.

Ea şovăia, totuşi, să-i puie întrebarea hotărâtoare, ştiind bine că Raoul nu era omul să rişte atât de mult ca să nu obţină nici un rezultat decât să-şi salveze pielea. Era albă ca varul.

— Ei, zise acum Raoul, n-ai să-mi pui nici o întrebare?

— Ce să te întreb? Ai spus-o singur... Mi-am luat valiză şi am pus-o la loc sigur.

— Şi n-ai verificat-o?

— Nu! Pentru ce s-o deschid? La ce bun? Sforile şi peceţile sunt întregi.

— Şi n-ai observat urmele unei găuri făcute în piele?

— O gaură?

— Păi ce, crezi că am stat două ore lângă valiză fără să fac nimic? Ei aş, doar nu sunt eu prostul acela!

— Şi? făcu ea cu voce înăbuşită.

— Ei, draga mea, cu multă, multă răbdare am scos prin gaura aceea tot ce era în valiză, aşa că...

— Aşa că?...

— Tu când o vei deschide nu vei găsi în ea decât marfă care mi-a fost la îndemână... pe care am scos-o din sacii cu provizii din cală... câteva kilograme de fasole şi linte... În sfârşit, în sfârşit lucruri pentru care cred că nu merită să plăteşti chirie ca să fie păstrate în tezaurul băncii din Londra.

Ea încercă să protesteze şi murmură:

— Nu e adevărat... e imposibil ca să fi...

Raoul scoase dintr-un dulap o cupă din care răsturnă în mână două-trei duzini de diamante, rubine, safire şi începu să se joace cu ele, vânturându-le dintr-o mână într-alta.

Josephine Balsamo simţea că se sufocă. Ea sări în picioare, livid şi cu braţul întins. Ar fi voit să-l insulte pe duşman, să-l lovească. Dar nu mai avea putere. Începu să dea din mâini, ca un om care se îneacă, apoi se prăbuşi pe pat, gemând şi plângând.

Raoul, fără să se emoţioneze, aştepta sfârşitul crizei. Dar mai avea încă ceva de spus şi continuă batjocoritor:

— Ei, te-am bătut, ori nu? Te-am făcut knok-out? Înfrângere pe toată linia, hai? Asta am dorit din toată inima, Josephine. Vei pleca de-aici convinsă că nu poţi să-mi faci mie nimic şi că cel mai bun lucru e să renunţi la toate micile tale maşinaţii. Voi fi fericit în pofida ta, şi Clarissa de asemenea, şi vom avea mulţi copii. Şi va trebui să înghiţi toate adevărurile acestea, căci n-ai încotro.

El începu să se plimbe prin odaie, continuând din ce în ce mai vesel:

— Ce vrei, ai avut ghinion. Ai pornit la luptă cu un om care e de o mie de ori mai tare şi mai şiret decât tine, biată Josephina. Mă crucesc singur de puterea şi de şiretenia mea, zău aşa! Ce fenomen de iscusinţă, de viclenie, de intuiţie, de energie şi de vedere clară sunt eu! Nimic nu-mi scapă. Citesc ca într-o carte deschisă în creierul duşmanilor mei. Cele mai mici gânduri ale lor le ghicesc. Aşa, în

această clipă, tu-mi întorci spatele, nu-i aşa? Ei bine, îmi dau perfect seama că ai de gând să bagi mâna în sân să scoţi revolverul şi să...

Nu sfârşi fraza. În aceeaşi clipă, contesa Cagliostro se întoarse cu revolverul în mână.

Glontele porni. Dar Raoul, care era pregătit, avu timp să-i apuce braţul, să i-l sucească şi să-l întoarcă chiar spre ea. Ea căzu lovită în piept.

Scena fusese atât de neaşteptată şi dezlegarea atât de repede încât rămase împietrit în faţa corpului nemişcat, care zăcea acum cu faţa albă ca varul.

Nu era însă neliniştit. Nu credea că murise, şi într-adevăr, aplecându-se asupra ei constată că inima îi bătea regulat. Găsi nişte foarfeci şi-i tăie bluza. Glontele trecuse pieziş şi-i zdrelise numai pielea, deasupra aluniţei pe care o avea pe piept.

— Rană fără gravitate, spuse el, gândindu-se totuşi că moartea unei asemenea fiinţe ar fi fost un lucru foarte drept.

Rămăsese cu foarfecele în mână şi se întreba dacă nu era de datoria lui să nimicească această frumuseţe prea prefăcută, să-i ciopârţească faţa spre a o împiedica pe viitor pe această sirenă periculoasă să mai facă rău în jurul ei. O tăietură în cruce pe obrazul catifelat, ca să-i rămână o cicatrice pentru toată viaţa, - ce pedeapsă şi ce operă folositoare! Câte nenorociri înlăturate şi câte crime preîntâmpinate!

Nu-l lăsă însă inima şi nici nu voi să-şi ia acest drept. Dar dacă va folosi oglinda ei miraculoasă?! Lăsă lucrurile aşa...

Rămase multă vreme cu ochii la ea, fără mişcare, copleşit de o tristeţe fără margini. Lupta îl istovise. Se simţea plin de amărăciune şi de dezgust. Ea fusese întâia lui dragoste mare; şi sentimentul acesta, în care o inimă nevinovată pune atâta dăruire şi din care păstrează o amintire atât de dulce, lui nu-i putea totuşi lăsa decât venin şi ură. Toată

viaţa el nu va mai putea scăpa de cuta de pe faţă ce i-o lăsa dezamăgirea, iar în sufletul lui tânăr, de impresia de ofilire.

Ea începu să răsufle mai puternic şi deschise ochii. Atunci el simţi nevoia irezistibilă de a nu o mai vedea şi nici măcar de a se mai gândi la ea.

Deschise fereastra şi rămase în ascultare. I se părea că aude paşi dinspre faleză. Leonard, ajungând la ţărm, constatase probabil că răpiseră un manechin şi îngrijorat de soarta Josephinei, venise să vadă ce se întâmplase de nu mai soseşte.

— N-are decât s-o găsească aici şi s-o ia! se gândi el. De e moartă ori nu, de e fericită sau nenorocită, puţin îmi pasă... Nu mai vreau să ştiu de ea. Mi-a fost de-ajuns iadul de până acum!

Şi fără o vorbă, fără o privire spre femeia care-i întindea braţele şi îl implora, el păşi spre uşă şi ieşi...

A doua zi dimineaţa, Raoul se anunţă la Clarissa d'Étigues. Pentru a nu atinge prea devreme răni pe care le ghicea atât de sensibile, n-o mai revăzuse pe tânăra fată. Ea ştia însă că era acolo şi el pricepu îndată că vremea avea să aline suferinţa ei.

Într-adevăr, obrajii recăpătaseră rumeneala, iar ochii îi străluceau de speranţă.

— Clarissa, îi spuse el, chiar din prima clipă, ai făgăduit să-mi ierţi toate păcatele.

— N-am ce să-ţi iert, Raoul, afirmă tânăra fată care se gândea la tatăl ei.

— Ba da, Clarissa, ţi-am pricinuit mult rău. Mi-am pricinuit şi mie, şi acum nu-ţi cer numai dragostea ci şi îngrijirea şi protecţia ta. Am nevoie de tine, Clarissa, pentru ca să uit nişte amintiri neplăcute, ca să capăt din nou încredere în viaţă şi să mă lupt cu apucăturile destul de rele pe care le am în mine şi care mă târăse... unde nu vreau...

Dacă nu-mi refuzi ajutorul, sunt sigur că voi fi un om cinstit şi-mi iau obligaţia, şi-ţi făgăduiesc să te fac fericită. Vrei să fii nevasta mea, Clarissa?

Ea îi întinse mâna.

EPILOG

După cum presupunea Raoul, tot sistemul acela vast de intrigi şi de mişelii, înjghebat pentru a pune mâna pe comoară, nu ieşi la lumină. Sinuciderea lui Beaumagnan, aventurile Josephinei Pellegrini, personalitatea misterioasă a contesei Cagliostro, fuga ei, naufragiul „Licuriciu-lui”, toate aceste întâmplări diverse nu fură cercetate de justiţie, care nu voi sau nu ştiu să facă legătura între ele. Memoriul cardinalului fu distrus sau dispăru. Tovarăşii lui Beaumagnan se răspândiră pe la casele lor şi nu se mai întâlniră. Şi astfel totul fu dat uitării. Cu atât mai mult, nu putea fi bănuit rolul lui Raoul în această afacere şi căsătoria lui trecu neobservată. Prin ce minune reuşise să se însoare sub numele vicontelui Raoul d’Andrésy? Fără îndoială minunea se săvârşise numai cu ajutorul celor doi pumni de pietre preţioase, scoase deocamdată din comoară. Cu bani cumperi multe complicităţi.

Astfel se făcu că numele lui Arsène Lupin nu se afla pe nici un registru de stare civilă, pe nici un act autentic. Nicăieri nu fu vorba de Arsène Lupin, nici de tatăl lui, Theophraste Lupin. În mod legal nu mai există decât vicontele Raoul d’Andrésy, care plecase în călătorie prin Europa, împreună cu vicontesa d’Andrésy, născută Clarissa d’Étigues.

Două evenimente se întâmplă în acea epocă. Clarissa dădu curând naştere unei fiice care însă nu avu parte de viaţă. Iar peste câteva săptămâni, Clarissa află de moartea tatălui ei. Într-adevăr, Godefroy d’Étigues şi Bennetot pieriră în timpul unei plimbări cu barca pe mare. Accident? Sinucidere ? Cei doi veri, în ultimul timp, treceau drept nebuni şi toată lumea fu convinsă că se omorâseră. Mergea însă şi zvonul că era vorba de o crimă şi se pomenea chiar

de un iaht care ar fi scufundat barca, apoi fugise. Dovezi însă nu existau.

În orice caz, Clarissa nu voia să se atingă de averea tatălui ei. Ea o dărui instituţiilor de binefacere.

Alţi ani trecură, ani fermecători, fără griji, Raoul îşi ţinuse una din făgăduielile pe care le făcuse Clarissei: ea era cu adevărat fericită.

Cealaltă făgăduială însă nu şi-o ţinu: om cinstit nu devenise. Asta nu putea. Avea în sânge nevoia de a lua, de-a combina, de-a înşela, de-a petrece pe socoteala altuia. Din instinct, era contrabandist, şarlatan, pirat, conspirator şi mai ales şef de bandă. De altfel în şcoala Josephinei Cagliostro, îşi dăduse seama cu oarecare trufie de calităţile cu adevărat excepţionale care-l scoteau din rândul oamenilor obişnuiţi. Avea încredere în geniul lui. Credea că are dreptul la o soartă fantastică, altfel decât a tuturor celorlalţi oameni care trăiau pe vremea lui. Şi de aceea înţelegea că trebuie să fie deasupra tuturor, un adevărat stăpân al destinului lor.

Pe ascuns de Clarissa şi fără ca ea să fi avut vreodată cea mai mică bănuială, încercă întreprinderi şi reuşi în afaceri, în care autoritatea lui se afirmă tot mai mult şi darurile lui cu adevărat supraomeneşti se dezvoltară la maximum.

Înainte de toate însă, îşi zicea el, lucrul cel mai important este liniştea Clarissei! Îşi respecta nevasta. Nu admitea ca ea să ştie că e nevasta unui hoţ.

Fericirea lor dură cinci ani. La începutul celui de al şaselea an Clarissa muri în urma unei naşteri. Ea îi lăsă un fiu pe care-l botează Jean.

A treia zi însă acest fiu dispăru, fără ca cel mai mic indiciu să-i îngăduie lui Raoul să descopere cine pătrunsese în căsuţa din Auteuil, unde locuia, nici în ce mod reuşise să pătrundă.

Nu încăpea însă nici o îndoială asupra persoanei care pusese la cale lovitura. Raoul, care nu se îndoia deloc că tot

Josephine purta vina înecului celor doi veri, nu se îndoi nici asupra faptului că era şi autoarea ultimei mişelii. El mai aflase că şi Dominic murise otrăvit. Nu mai încăpea vorbă că şi răpirea copilului o organizase tot contesa Cagliostro.

Durerea îl schimbă cu totul. Nemaiavând nici nevastă, nici copil ca să-l oprească, el se aruncă hotărât pe calea pe care-l împingeau atâtea forţe. Dintr-o zi pe alta, el devenise Arsène Lupin. Nimic nu-l mai oprea. Nimic nu mai menaja. Ba dimpotrivă. Nu se mai dădu îndărăt de la scandaluri, de la provocări. Manifestă o trufie, o adevărată obrăznicie, sfidând pe toată lumea. Numele lui Arsène Lupin îl afişa pe ziduri sau şi-l lăsa pe cărţi de vizită în casele de bani. Devenise faimosul Lupin.

Dar, sub acest nume, ori sub diferite alte nume pe care îi plăcea să le ia, - de se numea contele Bernard d'Andrésy (furase actele unui văr mort în străinătate), ori Horace Velmont, colonelul Sparmiente, ducele de Charmerace, prinţul Sernin sau don Luis Perena, totdeauna, peste tot, în mijlocul tuturor luptelor şi sub toate măştile, Raoul o căuta pe contesa Cagliostro şi pe Jean, fiul lui.

Îşi va regăsi el fiul? A revăzut-o vreodată pe Josephine Balsamo? Asupra acestor chestiuni a păstrat, până acum, tăcerea cea mai adâncă. Poate că într-o zi vom afla...

— **Sfârşit** –

CUPRINS

CONSPIRATORII.....3
JOSEPHINE BALSAMO, NĂSCUTĂ ÎN 1788.....13
TRIBUNALUL INCHIZITORIAL.....24
ATENTATUL.....37
UNUL DIN CELE ŞAPTE BRAŢE.....45
OGLINDA CU PUTERI MIRACULOASE.....54
CAD MĂŞTILE.....64
AVEREA REGILOR FRANŢEI.....75
STÂNCA TARPEIANĂ.....89
MÂNA MUTILATĂ.....102
FARUL CEL VECHI.....113
GENIU ŞI NEBUNIE.....127
TAINIŢA CĂLUGĂRILOR.....146
„CREATURA INFERNALĂ”.....158
EPILOG.....178

Consilier editorial: N. Frânculescu
Tehnoredactor: VALERIA ROŞCA

Tiparul executat sub comanda nr. 822
la I. P. „Filaret”, str. Fabrica de chibrituri
nr. 9-11, Bucureşti
România